

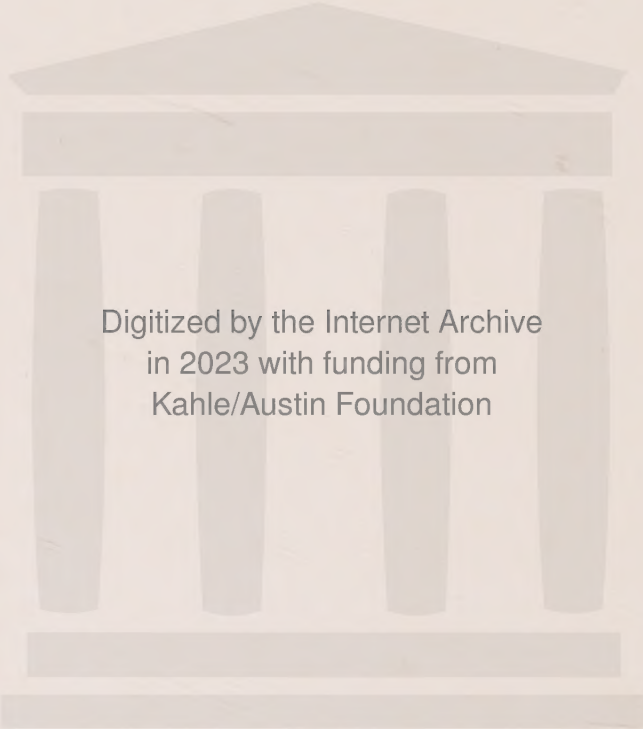
YOLUMUZU AYDINLATAN IŞIK

Okudum, okudum. Okudukça derin nefesler almaya ve dirilmeye başladım. Ruhum ve kalbim huzura kavuştu. Gözlerim dünyayı hakikatiyle görmeye, kulaqlarım hakikat seslerini işitmeye başladı.

Z. Gündüzalp

Zübeyir Gündüzalp

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

**YOLUMUZU
AYDINLATAN
IŞIK**

M. Zübeyir Gündüzalp

Hazırlayanlar: Mehmed Paksu – İhsan Atasoy

YENİ ASYA YAYINLARI

TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

GAYEMİZ VATAN SATHINI
BİR MEKTEP YAPMAKTIR

Sanayi Cad., Selvi Sk., No: 5
Yenibosna, İstanbul
Tel: 520 70 72, 551 30 49

90-34-Y.0026

537-362.7/2

GENÇLİK

ISBN: 975-408-127-1

Copyright © Bu eserin yayın hakkı Yeni Asya Yayınları Anonim Şirketine aittir. Yeni Asya Yayınlarından önceden izin alınmaksızın başkası tarafından yayınlanamaz, kısmen dahi olsa iktibas edilemez.

DİZGİ: YENİ ASYA YAYINLARI A.Ş.

BASKI: NESİL MATBAACILIK A.Ş.

TEL: 551 32 25-26-27

İSTANBUL-1993

İÇİNDEKİLER

Takdim	7
İrade terbiyesi, Nefse hakimiyet, Zamanı değerlendirmek	9
İman ilmini tahsil.....	27
Bugün için ne yapmalıyım	37
Cihad ruhu.....	43
Risale-i Nurun özellikleri	59
Üstad Bediüzzaman Said Nursî	85
Nur Talebeleri.....	91

TANIYANLARIN DİLİNDEN M. ZÜBEYİR GÜNDÜZALP 107

M. Zübeyir Gündüzalp'in kısa hayatı	109
Bekir Berk anlatıyor	113
Mehmed Fırıncı anlatıyor	117
Mehmed Emin Birinci anlatıyor	127
Hamdi Sağlamer anlatıyor	133
Dr. Mehmed Akay anlatıyor	141
Rıfat Filizer anlatıyor	149
Necmeddin Şahiner anlatıyor	155
Rahmi Erdem anlatıyor	160
Rüşdü Tafral anlatıyor	165

TAKDİM

İhlâs, uhuvvet, sadakat, azim, sebat, fedakârlık, gayret ve hizmet gibi değerler şayet birer cisme bürünselerdi, ortaya Zübeyir Gündüzalp gibi bir şahsiyet çıkardı.

Zübeyir Gündüzalp, Bediüzzaman Said Nursî gibi asrın imamına talebe olmuş, hizmetkâr olmuş bahtiyar bir insandı.

Zübeyir Gündüzalp gece gündüz demeden okuyan; akli, kalbi, zihni, ruhu, hâfızası hep îmân ve Kur'ân nurlarıyla aydınlanan ve okuduklarını yaşamakla ömrünü geçiren bir kimse.

Zübeyir Gündüzalp “Îmânı kurtarmak, Kur'ân'a hizmet gibi mu-kaddes ve asil dâva uğrunda hayatımı fedadan çekinmeyeceğim” diyen ve dediği gibi yaşayan bir dâvâ adamı.

Zübeyir Gündüzalp, çevresine her haliyle örnek olmuş, rehber olmuş, îmânı uğrunda en küçük bir taviz vermemiş; zindanlar, tehditler, tazyikler, tecavüzler karşısında zerre kadar irkilmemiş bir îman kahramanı.

Zübeyir Gündüzalp, “Tembelliğe, basit ve mânâsız zevklerime müsaade etmeyeceğim” diyen, bütün dünya zevklerini elinin tersi ile iten, dâvâsı uğrunda hep çileye, ıztıraba, sıkıntıya tâlip olan bir fedâî.

Zübeyir Gündüzalp, "Her an muvaffak ve muzaffer olacağın cehdi içinde olmalısın. Bir işi bitirmeden başka bir işe el atmamalısın" diyerek hizmetinde, hayatında muvaffak olmuş, herkes tarafından sevilmiş, takdir edilmiş, örnek alınmış başarılı bir ferd.

★"Bağışlamak, affetmek ve müsamaha göstermek, başkalarının hatalarından ziyade kendi hatalarını aramak, bulmak ve kurtulmaya çalışmak; olgunluğun, kâmilliğin şiarıdır, Peygamber ahlâkıyla ahlâklanmaktır" diyen ve hep nefsiyle mücahede eden, bütün kusu ru nefsinde bilen kâmil, olgun ve sâfi bir Müslüman.

Zübeyir Gündüzalp bir bayrak, bir alem, bir sembol insandır. Hayatını inceleyen, sözlerini okuyan, kendisini tanıyanları dinleyen herkes bu kanaate varacaktır.

Bu kitapta Zübeyir Gündüzalp'ın bazı notları yer almaktadır. İkinci bölümde ise onu tanıyan, onunla beraber hizmet etmiş olan bazı şahsiyetlerin hatıraları bulunmaktadır. Her iki bölüm birlikte mütalâa edilirse ortaya nasıl bir büyük şahsiyetin çıktığı daha iyi görülecektir.

Bu notların bize ulaşmasında ulaşmasında gayretleri geçen başta Bekir Berk Ağabey olmak üzere Ahmed Emin Bey ve diğer zatlara minnet ve şükranlarımızı sunarken, hatıralarını lütfeden zatlara da teşekkür ediyoruz.

**Yeni Asya
Yayınları**

İrade terbiyesi Nefse hâkimiyet Zamanı değerlendirmek

Okumak ve düşünmek ve meşgul olmak mevzuunda intihap ettiğim, tahkiki îmanın parlak derslerini ve Kur'ân'ın yüksek hakikatlarını tahsildir. Okumak ve düşünmek ihtiyacının tatmini için, ancak bunları okuyor ve düşünüyorum. Muvaffakiyetimin sırrı da kendimi bu disiplin altına alabilmemdir.

İrade ve nefsimize hâkimiyete, inayet-i Hakla muvaffak olabiliriz. Bu cehdimiz de zamanla bize hizmet edecektir.

Nefse hâkimiyetin en ehemmiyetli şartı, fikirlerin ve hareketin kuvvetli i'tiyatlar halinde birbirlerine rabte-dilmesidir. Fikir ve hareket arasında öyle bir rabıta temin etmelidir ki, zihinde teşekkül eden bir fikri, aynı vuzuh ve şiddetle ve hararetle takip edebilmelidir.

Kur'ân'ın parlak hakikatlarıyla, zihnin yüksek kuvvetlerini harekete getirmek fırsatlarını kaçırmamalı.

Hakikî zihnî faaliyet, bütün cehdlerin, vâzih ve muayyen bir maksat ve gayeye doğru teveccühünü istilzam eder.

Zihnimi dağıtmamak için, gayem dışındaki lüzumsuz şeylerle oynamamalıyım.

Cehd yapabilmek, usul ile dikkat ve müşahede yapabilmek, yanlışsız ve vazih konuşmak.

İmânî ve ilmî bir hakikatın veya bir fikrin kendimize mâl edilmesi ve hayatımızda müessir olabilmesi için, onun şuurumuzda kalması lâzımdır.

Cehdlerin dağılmasının en büyük mahzuru, hiçbir intibahın tamamlanmasına vakit kalmamasıdır.

Bir işte cehd ve sebat etmek hususunda bizi kabiliyetsiz zannetmek, bizi kabil-i islâh, basit bir adam-mışız gibi nazar-ı itibara almak değil midir?

İrademi kuvvetlendirmekten ibaret olan gayem, bir defa vâzih bir sûrette meşgul oldu mu, bilhassa çalışmak hususunda iradem şuurlaştı mı, bütün hârici ahvalden ve bütün intibalardan, his ve fikirlerimi çekip kurtarmalıyım. Ancak gayemi, muvafık kuvvetleri zabtetmeye ve tesirlerini tamamiyle hâsıl etmeye, kendimi mecbur bilmeliyim; bütün cehdimi buna teksif etmeliyim.

Zihnî faaliyet için takip edilecek gaye, iradî dikkat cehdinden ibarettir. Bu öyle bir enerjidir ki, yalnız şiddetle ve sık sık tekrarı onu elde etmek için kifâyet etmeyebilir. Belki, bilhassa bütün fikirlerin, yalnız imânı kurtarmak ve imâna hizmet gayesine doğru, gayet

vâzih bir esas fikre tâbi olmasıyla bu kuvvet elde edilebilir.

İnsan hârici, menfî te'sirlere karşı, îmân ve İslâmiyetin düsturlarıyla hareket ederek, mukavemet etmeli ve onları nazara alarak, amel ve hareketine istikamet vermeli.

İmânı kurtarmak, Kur'âna hizmet gibi, mukaddes ve asîl bir dâvâ uğrunda hayatımı fedadan çekinmeyeceğim.

Hususan yeknesak dünyevî meşguliyetler, insanın mahiyetindeki ulvi melekeleri körletir, mânevî terakkiyata medar olacak yüksek istidatları söndürür; kabiliyetler verimsiz kalır.

İrade kudreti çok cehd sarfından ziyade, zihnin bütün kuvvetlerinin aynı gayeye ve aynı istikamete doğru sevk edilmesiyle izah edilir.

İrade Kudretinin Âmilleri

1. Asabın, bünyenin, adalelerin sağlam ve mükemmel olması,

2. Nizamlı bir yaşayış.

Mütereddit ve ham arzulu isek, çalışmaya evvelâ kat'i, şiddetli ve devamlı olmakta kararlı olmalıyız. Daha sonra kuvvetli bir itiyat halinde takviye etmeliyiz.

★ Bir işi başarmadan, başka bir işe el atmayınız. Ve bir işi yaparken, sanki bütün hayatınız ona bağlýmış gibi hareket ediniz.

Bir insan, herşeyden evvel meşru ve sebatkâr bir şekilde çalışmasını ve nizamlı yaşamasını bilmezse, kabiliyetlerini inkişaf ettiremez.

Sadakât ve sebat etmek suretiyle kendini yetiştirmek iradesine sahip değilse, kabiliyetlerini geliştirmekte muvaffak olamaz.

Alelâde insan, vakti nasıl harcayacağını düşünür. Üstün ve âkılâne hareket eden insan Allah yolunda, meşrû dairede vakti nasıl tasarruf edeceğini mülâhaza eder.

Hakikaten çalışkan bir insan ve Müslüman, bütün gününü mecalli mecalsiz yorgunluğun hâsıl ettiği uyusukluk içinde çalışmakla veya bu vaziyette çalışmakla geçiremez. Çalışması gereken saatlerde çalışır ve fitri olan muayyen vaktinde uykuya yatar, dinlenir. Fitri uyku müddetini doldurunca uyanır, derhal ve mihânîkî ve elektrikî bir çeviklikle yatağından fırlayıp kalkar. Uyuşukluk, ağırlık ve tembellik getiren fazla gece uykusundan, cehd sayesinde kurtulur. Büyük bir zevkle ve şevkle, kalbî, ruhî bir meserret (mehabet) ve şehamette, zihnî ve bedenî bir zindellikle hemen dua ve niyaz, ibadet, taat ve ubudiyet vazifesine başlar. Dinî ve dünyevî hizmetlerine koşar, çalışır ve çalışmayı bu sünnet-i seniyyeye tebaiyet şevkiyle, milyonlarca evliyaullahı imtisâl, cehd ve zekâvetiyle çalışmayı, lâhutî bir zevk haline getirir.

Teşebbüs ettiğiniz, giriştiğiniz her meşru iş, hizmet ve çalışmaya karşı kat'iyen isteksizlik göstermeyiniz. Onu başarmak için, bütün varlığınıza çalışın. Ben bu hizmet-i kudsiyede muvaffak olacağım. Ben bu hizmet-i mâneviyeyi çok seviyorum. Her gün yüksek sesle tekrarlayın. Böylece amel ve işinizin ne kadar kolay-

laştığını göreceksiniz. Tasarladığınız veya yapmakta olduğunuz iş veya amelinizin kendinize rağmen geliştiğini, her günkü kaybedilen zindelik ve terakkiyi az da olsa görmekten duyulacak itmi'nan ve şevk derecesinde canlı bir duygu bulamazsınız.

Sanmayın ve zannetmeyiniz ki, çabalamaksızın bir iş görülebilir veya onda devamlı başarı elde edilebilir. Başlamak için bile çalışmak ve gayret etmek lâzımdır.

Bu iş ve dâvâ adamları dünya çapındaki muvaffakiyetlerini çalışma şevkiyle bürünmüş, vaktin geçişini unutacak kadar çalışmaya dalmış olarak gösterdikleri gayret ve himmetleri sayesinde elde etmişlerdir. Hedefe varmak için hiçbir metot bundan başka daha verimli, daha iyi ve daha güzel değildir. Böyle hummalı bir çalışmanın neticesindeki bir eser canlı bir kudrettir ve muvaffak olacağında hiç şüphe yoktur.

Başlangıçta, yenilmesi icap eden bazı güçlüklerle karşılaşılırsanız cesaretinizi kaybetmeyin. En büyük ruhların bile zahmetsiz, meşakkatsiz hiçbir şey elde edemeyeceğini unutmayınız.

Çok geçmeden amel ve işinizin sevincini derinden derine duymaya başlayacaksınız. Bu da sevinç ve neşelerin derini ve en büyüğü ve en sağlamıdır.

Tembelliğe, basit ve mânâsız zevklerime karşı mücadele etmeliyim.

İradenin tembelliğe ve atalete karşı mukavemeti için onun istinat etmesine yarayan bütün teessüri kuvvetleri bir şebeke halinde toplamak faydalıdır. Yüksek bir

gaye, ebedî, canlı ve câzip bir maksat, işte bütün sıcak heyecan, bütün fikirlerimizi, bunun üzerine çevirebilmeliyiz. Böylece hedefe varabiliriz. Yüksek zihnî bir irfanın, muzaaf zevk ve sevinçlerine bâkî semereler veren muazzam neticesine erişmek için, tembelliğimizle mücadele edemez miyiz?

İyi hisler, ulvî niyetler, bizdeki âdi ve basit hisleri, bize tezlil etmeyi öğreterek yardıma gelmiş olurlar. Gayr-i meşru istek ve arzularına karşı metanetle mukavemet ve muhalefet etmeliyim. Maksat ve gayemize muvafık müttefik hislerimizden istifade etmeliyiz. İşimizin kutsiyetine ve yüksekliğine karşı bir his mi husule geldi? Hemen iş başına, işi hoş ve câzip kılan zihnî ve bedenî bir kuvvet mi hissettik, çabuk kitap başına, derhal iş başına.

Tembel bir hayat seyrinin, vicdan azabından azade kalması kabil değildir. Nur-u Kur'ân'la meşguliyet, insanda, yüksek hazlara, ebedi saadete ve baki şereflere karşı yüksek hisler husule getirir. Zihnen çalışan insanlar olarak bizler yalnız Nur-u Kur'ân'ı okumalıyız. Keza fikirleri, hareketleri hoş ve meşru olmayan tarzları İslâmiyete muvafık gitmeyen ve vâhi sebeplerle tembelliği makul ve meşru gösteren arkadaşlardan büyük bir soğuklukla uzaklaşmalıyım. İşte aklın ve kalbin düşmanlarına karşı mücadele için kullanacağımız vasıtaların heyet-i umumiyesi.

Tembelliğin sebepleri

Hazım cihazında veya herhangi dahili bir cihazda bozukluk, sıhhatte muvazenesizlik, kansızlık v.s. Asıl

tembeller, kabiliyetli ve her türlü imkâna sahip oldukları halde, çalışma zevkini almamış olanlar ve iradelelerini sarf etmeyenlerdir. Meşgul olunan şeye karşı sevgi ve alaka uyandırmak, tembelliği izale eder.

Bütün fikrî ve amelî hareketlerimi muayyen bir istikamete doğru, yani Kur'ân ve hizmetine doğru tevcih etmeliyim.

Fikirler kuvvetlerini hislerden, teessürî hallerden alırlar.

Lisan, fikrin ifadesi için kullanılan işaretlerin bir nev'idir. Bir lisanı insan ne kadar iyi bilirse, o kadar kolaylıkla düşünür.

Ses ile hareketlerin bileşkesi ifadeye kuvvet verir.

Yazı, harf dediğimiz itibari işaretler vasıtasıyla lisanı ve dolayısıyla fikri tesbit sanatıdır.

Fikirler hislerle beslenir ve kuvvet bulur. Bunun için ulvî hislerimi tahrik eden lahika, kudsi hakikatlar, güzel ve elzem takrizler okumaya muhtacım. Fikir, kendi başına bir kuvvet değildir. His ve heyecan, onun mücadele için ve muvaffak olabilmesi için muhtaç olduğu kuvvet menbaidir. Fikir, kendi kendine bir kuvvet değildir. Fikrin, mücadele için muvaffak olması için, iki kuvvete ihtiyaç vardır. O da his ve heyecandır. Vâzih ve müşahhas misâllerle derin hakikatları fehme takrip eder.

İnsan hafızasında tutmayı arzu ettiği bir şeyi, bir hatırayı sık sık tekrarlar canlı ve sempatik bir dikkat sarfına muhtaçtır. Nefse hâkimiyet, nefsimize ve fikirlerimize hâkim olmamız, meşru arzularımızı tahak-

kuk ettirmemiz imkân dahilindedir. Fikirlerin tertip ve silsilesi kuvvetli olmalıdır.

Amel-i sâlihîm ve îmânî hakikatları mütâlaam, itiyat vasıtasıyla mihanikî bir hale gelmelidir. Fikir ve gayeler tahkikî îmândan gelen aşk ve kuvvetle kuvveden fiile çıkarlar. Fikrin hareketlerimiz üzerindeki tesiri zayıf olabilir, fakat his ve heyecanın kuvvet ve tesiri büyüktür.

Kendi nefsimi inayet-i Hakla, himmet-i Nurla hâkim olmaktan, tasarruf etmekten mütevellid bir şükür ve şeref duymalıyım. Ve başkalarının tâbî oldukları cereyanlara kendimi kat'iyen kaptırmamalıyım. Nefse hâkimiyete muvaffak olabilmek için, en müessir vasıtalar, ruhta şiddetli sevgiler yahut sert ve şiddetli dahi kuvvetler-nefret gibi duygulardır. Nura sevgi, zulmete nefret.

Terbiyede en makul olan, kendi kendimizi terbiye etmektir. Terbiye, hasselerin, idraklerin terbiyesi, muhakeme terbiyesine esastır. Eşyayı, hâdiseleri, tetkik ve müşahede etmek, aralarındaki farkları muhakeme etmek ve neticeyi bulmaya çalışmak lâzımdır.

Hakiki tembel, muktedir olduğu halde, cehd yapmayan şahsa denir.

Nazarlarımızı, hârici âleminden kendi nefsimize iradî bir sûrette çevirmeliyiz. Haricî vak'a ve hâdiselere tâbî olmadan, kudsi hizmetimizde ve ulvi meşguliyetimizde devam etmeliyiz.

Gaye ve maksadımda muvaffak olmamın sırrı şudur: Maksat ve gayelerime faydalı olan herşeyden isti-

fade etmektir. Onun haricindeki şeylerle meşguliyeti mâlâyani addetmektir, lüzumsuzluğuna inanmaktır.

Üzerime aldığım her iş ve hizmeti yapmaya muvaffak oldum. Çünkü kuvvetli bir ihlâs, iştîyak ve arzu ile başladım ve muvaffak olmak istedim. Bir hizmetimi görürken, bitirinceye kadar yalnız onunla meşgul oldum, yalnız onu düşündüm, yalnız onu mülâhaza ettim. Yaptığım işi ifa etmemde, nefsi ve âfâkî mücadele ve mücahedemde, muzaffer olmamda asla tereddüt etmedim. Tefvîkin refik olmasını temin eden âmil budur. Yani inkıyadın muaccel mükâfatı mezkur muvaffakiyettir.

Âdem Aleyhisselâmdan beri yüzbinlerce kimseler muvaffakiyetin şâhikasına çıkmışlardır. Bunların muvaffakiyetlerinin en büyük ve en mühim unsuru imândır.

Alelâde insan, vakti nasıl harcayacağını düşünür. Üstün ve âkılâne hareket eden insan Allah yolunda, meşrû dairede vakti nasıl tasarruf edeceğini mülâhaza eder.

Nesrin lisanı, nazmın lisanı

İnsan bir müşahedesini, bir teveccühünü dürüst ve serbest olarak anlatmaya alışmalıdır.

Nesrin lisanı, nazmın lisanından daha mantıkî ve hakikate daha yakındır veya mahz-ı hakikattır.

İnsan lügatlarla ve kamuslarla çalışmaya alışmalıdır.

Zihnen çalışmak dikkatli olmaktır. Tefekkür etmek, dikkatin bir noktaya teksif ve temerküzünden başka

bir şey değildir. Görülüyor ki, zihnî faaliyetin her teşekkülünde de dikkat mevzu bahisdir.

Bir fikir üzerine dikkatin temerküz ve teksifine çalışmak çok faydalıdır.

İnsan güzel bir şeyi veya fikri tefekkür ettiği zaman, kelimelerle düşünmek yerine, düşündüğü şeyleri gayet vâzıh bir surette görmek istemelidir. Veya o cümle-
nin ifade ettiği mânâları düşünmelidir. Umumî bir göz
gezdirmek tembel ruhların usulüdür. Müteemmil ruh-
lar, zihinde tefekkürün muhtelif noktalarının damla
damla takattur etmesine ve bal gibi süzülmesine
imkân verirler. İmânı inkişaf ettirmeye çalışmak, her
türlü ulvî neş'e ve zevklerin husule gelmesine en birin-
ci amildir, bu ise insanı hadsiz hamd ve senâlara ve
şükür ve şeref ve ifîuharlara gark eden bir keyfiyet-
tir.

Hakaik-i îmaniye ve Kur'âniyeyi mütâlaanın zevk ve
faydaları hadsizdir, nimetleri hesapsızdır, nâmütenâ-
hîdir. Buna mukabil boş geçen veya lüzumsuz şeyler-
de harcanan bir hayatın lüzumsuzluğu pek çoktur.
Çok mühim mevzu olan Kur'ân ve imân hakikatlarına
dikkatimi çevirdiğim zaman başka şeyleri görmez, işit-
mez olurum. Bütün ruhum, uzviyetimle birlikte o
Kur'ânî hakikatlere münhasır kalıyor. Ferdin yaşa-
ması için dikkat, zaruri şarttır. Dikkat, kudretlerimi-
zin, kuvvetlerimizin, latîfelerimizin tasarrufuna mu-
cibtir. Nitekim dikkat sayesinde öğrenmek kolayla-
şır.

Vakit zayi etmemeliyim, zamanımı israf eden mûna-
kaşa veya sohbetlere katılmamalıyım.

Bir adamı, bir çiçeği görüp tanımak ruhiyata göre, bir fikir, zihin hâdisesidir. Fakat o adamı, o çiçeği sevmek veya onun müşahedesinden memnun ve müte-neffir olmak bir his hâdisesidir.

Fikrî, teessürî hayat bize hoş veya nâhoş gelen hâdiselerin heyet-i mecmuasından teşekkül eder.

Bir hizmeti başarmaya, bir işe girişmeye cesaret edemeyeceğiniz zannını beslediğiniz an, cesaretiniz kırılır, kendi kendinizi vehmi bir haletle muvaffakiyet-sizliğe atmış olursunuz.

Kendinizi mağlup olmuş, yenilmiş vehmettiğiniz zaman, sırtınızın yere gelmesi şüphesizdir. Hakikî tahsilin büyük hedefi, malumat değil, belki Rıza-i İlâhî yolunda harekettir.

Bir dâvâ ve cihadı kazanmak istediğiniz halde kazanamayacağınız tahminini taşırsanız böyle sakil bir inanca saplanırsınız, kazanmanıza imkân kalmaz. Bu talimgâh-ı dünyada ve dar-ı hizmette zafer ve başarı mutlaka kuvvette üstün olanın, yürüyüşü tez ve süratli olanın değildir. Zafer, başarı ve kazanç; sabır ve sebata da malik olan, eninde sonunda muvaffak olacağına inanan îmânlı kimsenindir.

Dünya ve ukba saadetini intac eden cihad ve kazancı kendi kendimizi yetiştirme, ıslâh ve terbiyenin en ehemmiyetli sebebi, yılmaz bir azim, yıpranmaz bir sebatır. Her ad ve her nefer-i İslâm, yüzlerce taarruz, tecavüz, tasallut ve sadmelere ve yüzlerce mağlubiye ve duraklamalara rağmen, ancak zafer, muvaffakiyet ve kazancı düşünmelidir.

Hiçbir şey daha ilk başlangıçta derhal ilerlemeler kaydederek muvaffakiyeti netice vermemiştir. Âni hamleler, uzun atmalara, defaten vukubuluveren mahdut yükselişlere dayanan kimseler, sonra durgunluk devresine girerler. Öğrendiklerini, kazandıklarını veya i'tiyat edinmeye başladıkları güzel düsturları ve hasletleri kaybedecek vaziyete düşerler. İnsanın ilk defa başladığı meşru bir iş veya gayede, dağlar ve tepeler gibi mâniâlarla karşılaşması istidadat-ı beşeriyenin inkişaf kanunlarıdır. Muvaffakiyetlere eriştirecek idmanlardır.

İlm-i imânla münevver olmayan kimseler, ilerleme ve yükselme ve galebenin böyle sırlarını bilmediklerinden ilk anlarda uğraşırlar, didinir ve didişirler. Fakat bu engelleri aşamazlar. Bu sedlerle karşılaştıkları zaman, cesaretlerini kaybederler, teşebbüslerinden vazgeçerler. Mücahede güçlerini semeresiz hale getirirler. Bunun katiyyen doğru olmadığı, imân ve İslâmiyetin öğrettiği ümitvarlığa aykırı menfî bir hareket olduğu, âşikâr ve bedihidir. Zira biraz daha sebat gösterecekler, çalışsalar, karşılaştıkları engelleri gözlerinde büyüt-meyip küçültse, her meşru cehde, inayet-i İlahiyenin mutlaka ve mutlaka yâr olacağını daima hatırlarında tutup inansalar, kuşlar ve kartallar gibi ha- valanarak, o dağ ve tepeleri aşacaklarını göreceklerdi.

Sebat, sadakat ve çalışmak sayesinde bütün mâni-leri aşmak mümkündür ve vâkidir. Ciddiyet ve samimiyetle çalışan bir kimsenin, mesaî semeresi hakkında hiçbir endişe ve şüpheyi kapılmaması lâzımdır. Hem bizim vazifemiz çalışmak, cihad ve hizmettir. Ne-

ticede muvaffakiyete nail olup, olmamak Cenab-ı Hakkın vazifesidir. Allah'ın vazifesine karışmamak kulluğun haddi, şe'ni ve şanı cümlesindendir. Bu mevzuda hiçbir endişe ve tereddüdümüz yoktur ve olmasın. Bu inançla çalışanlar, uzak olmayan günün birinde, çalıştığı vâdide, hizmetkâr olduğu dâvâda ve peşinde koştuğu ezeli ve ebedî bir dâvâda, zafer muvaffakiyetini görerek, secde-i şükranı kapanacaktır. Böyle başarılarla erişenler, harikulâde insanlar değildir; belki ihlâs, sebat ve sadakat sahibi kimselerdir ki, durmadan ilerlemişler, nasipleri olan neticeye erişmişlerdir. Bunun için biz Nur talebeleri, Risale-i Nurdan ve Müellifi kudsisi, Üstad-ı Azizimiz Bediüzzaman Said Nursî'nin lisan-ı halinden ve amelinden aldığımız dersler sayesinde, dâimâ muvaffak ve muzaffer olmayı düşünerek çalışmaktayız. En feci, en korkunç, en mükemmel ve müessir âmiller olarak tanırız ve bu inancı taşırız.

Nur Talebeleri bütün kuvvet ve ciddiyetleriyle mânevî mücadelelerine devam etmektedirler. En ince mücadelelerine devam etmektedirler. En ince mücahede hünerleriyle cihad-ı diniye savaşlarında, İslâmın dönmez ve yılmaz kahramanları olarak cevelan ediyorlar. Bütün ümitlerin söndüğü, bütün galebe imkânlarının mahvedildiği ve bütün maddî kuvvet ejderlerinin üzerlerine saldırdığı anlarda dahi mücahede, mücahede, dâimâ mücahede, yüz defa yenilsek gene mücahede. Her mağlubiyet yeni yeni zaferlerin beşaret ve idmanıdır imanını taşımaktadırlar?

Mütalâa ettiğim îmânî ve Kur'ânî bir hakikat aklımdan yalnız geçip giderse kıymeti azdır. Halbuki, ona müteaddit defalar ve sık sık samimi bir dikkat sarfedersem, onu şuurumda uzun müddet tevakkuf ve muhafaza edebilirim ki, ondan hakkıyla istifade etmek imkânına kavuşmuş olurum.

Ruhî kabiliyetlerimizi bir nokta üzerinde toplamak hususundaki kudrete “dikkat” deniliyor. Dikkat esnasında ruh bir noktaya teveccüh eder. Dikkatin, dikkat edebilme kabiliyetinin hayatta çok ehemmiyeti vardır.

Dikkat kudretlerimizin tasarrufuna mucibdir. Nitekim dikkat ettiğimiz zaman, bir şeyi daha kolay öğreniriz ve bir işi daha daha mükemmeliyetle yaparız. Bir çok mevzular arasında ruhî kabiliyetlerimizi, onların biri veya bir kısmı üzerinde toplamak dikkattir.

Dikkati vücuda getiren dehâ değil, dehâyı husule getiren dikkattir. Dehâ uzun ve devamlı bir dikkattir.

Dikkatin en esaslı sebebi âlâkadır. Değişiklik dikkati mucibdir. Hareket, değişiklik demek olduğu için dikkati tahrik ediyor.

Dikkatin en mühim sebebi âlâkadır. Diğerleri yenilik ve değişikliktir. Âlâka, maddi ve mânevî hayatımız için mühim olmak gerektir.

Bir şeyi okurken, hususan îmânî ve Kur'ânî bir bahsi okurken veya yazarken, dikkatimizi onda toplarız. Etraftan gelen sesleri işitmeyiz ve işitmek istemeyiz. Dikkat esnasında, ruhun bütün kuvvetleri dikkat edi-

len şeyin üzerinde toplanır. Risale-i Nuru okurken olduğu gibi, ki; dikkatimizin mevzuu olan tahkikî îmân dersleri herşeyden evvel şuurumuzda daha vâzih bir hal alsın.

Îmânı kurtarmak mevzuu, bu zamanda her asırdan ziyade azamet ve ehemmiyet kesbetmiştir.

En berrak sesler, nasıl en gergin tellerden çıkarsa, dikkat halindeki şuurda da en vazih ve en parlak idrakler baş gösterir.

İlk temaslarda hiç farkedilmeyen en küçük teferruatı temyiz edebilmemiz, hep dikkat sayesinde.

Dalgınlık dikkatin tam aksidir.

Şuur, dikkat esnasında yeni bir nizama girer. Menfi ve lâkayd bir vaziyetten müsbet ve alâkalı bir hale geçer.

Ruhun kendisine hakikaten sahip olması, dikkat vasıtasıyladır. Gittikçe çok ve vâzih fikirlerin tevellüdüne baistir.

Dalgınlık dikkatin ma'kusudur.

Dalgınlık sebepleri

1. Fazla faaliyet ihtiyacıdır; bir mevzudan diğer şeylere sık sık atlamak.

2. Alâkasızlıktır.

3. Yorgunluktur.

4. Maddî veya mânevî bir rahatsızlıktır.

✧ Yemeklerin hazmından evvel derhal çalışmamalı, mümkün mertebe hazımdan sonra fikrî ve zihni çalışmalar yapmalı. Ta ki, zihin yorulmasın, hazım bo-

zulmasın. Öğleden sonraki saatler zihni çalışmaya daha az müsaittir.

Dikkat iki kısımdır: Tâli ve iradî.

Tali dikkat: Bir gayret sarfına lüzum göstermeyen dikkattir.

İradî dikkat: Gayret ve irade sarfetmemize mucib olan dikkattir.

Her yenilik, her değişiklik, her hareket tâli olarak dikkati celbeder. Dikkat şuurun dahiline müteveccih ise buna müşahede denir.

Eşya ile daimi temas etmeli, onların muhtelif vasıflarını hasselerle ayırmaya çalışmalı. Bu bir nevi dikkat terbiyesidir. İnsan kendine dâimî bir faaliyet temin etmeli. Bazan, belki de sık sık bu faaliyeti değiştirmeli. Sükûnun dikkati değil; dikkatin sükûnu tevliid ettiğini unutmamalı. Dikkati temin için gerek fertte, gerek toplulukta, insanın müsterih olmasını temin etmelidir. Dikkati çekecek şeyleri izale etmeli. Doğrudan doğruya bizi alakadar eden bir şeye dikkatimiz, vasıtasız dikkattir. Fakat böyle olmayıp bir şey dikkatimiz dolayısıyla alakamızı celbetmiş ise, böyle dikkat, izafî dikkattir. Bazı mevzular, bazılarına göre cazip olmayabilir. Onlara harici cazibeler izafesine çalışmalıdır.

Meselâ bir ağacı tetkik ederken gövdesine, kabuklarının şekline, rengine; yapraklarının büyüklüğüne, küçüklüğüne, biçimine, rengine, dallarının vaziyetlerine; hayvanı tetkik ederken derisine, rengine, ayaklarının biçimine, ağzının diş ve dilinin şekline, nasıl ye-

diğine, ne suretle yürüyüp koştuğna tafsilat ile dikkat etmek lâzımdır. Dikkat terbiyesinde diğer amillerden biri de, okunan veya söylenen şeylerde cazibe, canlılık, hareket ve yeniliktir. Bunlar dikkati uyandırır.

Dikkatin diğer amilleri

1. Çalışırken rahatlık temin edilmeli.
2. Çalışılan yeri sık sık havalandırmalı, mümkünse açık havada çalışmayı tercih etmeli.
3. Ziya, ışıık iyi olmalı ve gelmeli,
4. Gürültü olmamalı.
5. İnsanı meşgul eden başka şeyler bulunmamalı.

Îmân ilmini tahsil

Ey Nefsim! Allah sevgisine, Allah korkusuna, Allah bilgisine kavuşmanın şükran nişânesi olan Allah'a ibadet ve taate, Ulu Peygamberimiz Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın sünnetiyle amel etmekle ilerle. Hem hergün ilerle. Zira elinde olan bu saat veya bu gün, bir daha geriye dönmeyecektir. Ömür ağacından sararıp yere düşen o bir yaprak, tekrar yerine dönemeyecektir.

Îmân ve İslâmiyetin feyyaz ilmiyle, kendini tezyin ve techiz et. Bu ilim, acz ve fakrla yoğrulmuş varlığımızı, dünyevî ve uhrevî felâketlerden koruyan en sağlam bir kalkan, en yıkılmaz bir kal'adır. Gençlikte, ihtiyarlıkta bizi dinimizin çok yüksek fazilet ve meziyetleriyle güzelleştiren bir âmildir.

Kur'ân-ı Hakîmden İlâhî bir meş'ale olarak doğup gelen bu tahkikî îmân ilmi, hakla hakikatı öğreten, ebedî felah ve doğruluğu gösteren, iyilikleri fenalıklardan ayırd edebilmek şuûrunu veren hava ve ziya, ek-mek ve sudan daha ziyade muhtaç olduğun bir bilgidir. Bu bilgi, kalbine hikmet, aklına istikamet, gözüne basiret, anlayışına şuur ve idrak verecektir.

Bu Kur'ânî ilim, seni cehaletin karanlıklarından, anlayışsızlığın dehlizlerinden kurtarıp aydınlıklara kavuşturacaktır. Doğruluk yollarını bırakıp, sapkınlık uçurumlarına düşen adamların şerrinden seni koruyacaktır. Kirli ve şerli kimselerin şerrinden seni hıfzedecektir. Gençliğini mânen öldüren, zehirli tatlılar misillü sefahet âlemlerine düşmek fâcialarından seni muhafaza edecek, fânî ve güzel gençliğini, ebedî güzellikler âlemine layık bâki bir gençliğe tebdil edecektir. Allah yolunda tutarak, peygamber yolunda yürütecektir. Senden kötü huylar atılacak, fena ahlâklar sökülecektir. Seni kâmiller, sâlihler, saidler, evliyâlar ve şühedâlar câmiasına dahil edecektir.

Ey nefsim! İlâhî hakikat ve inâyete kavuşturan, kalb ve ruhunu par par parlatan, akıl ve muhâkemene ışık tutup istikamet veren; seni akl-ı selim sahibi yapan, seni bilmediğini de bilmemek gibi koyu cehaletten uzaklaştıran, ilmin aydınlıklarına gark ederek seni yükselten, ilm-i imâna çalış. Onu oku, hergün oku, her an tefekkür et. Dem bu demdir, fırsat bu fırsattır.

İlm-i iman, seni sana bildirir; kendini bilmemek cehaletinden, Allah'ın sana lütfettiği, ezel ve ebed isteyen kabiliyetlerini körletmekten halâs eyler. Kendinin ve kâinatın sebab-i hilkatini belleterek, senin o istidadını inkişaf ettirir. Yüksekliklere, dâima yüksekliklere doğru yüceltir. İlm-i iman senin âlemine ziya, rûhuna gıda, kalbine cîlâ, bedenine şifâdır. Kanının musaffisi, kemiklerinin iliği, teninin temizleyicisidir.

Ey nefsim! Malınla, bütün mahsûlâtının turfandasıyla, canın ve cananınla Kur'ân'a hizmet etmek sevdâ-

sının saadetiyle sevdalan. Gençliğine güvenme, gaflete düşüp fırsatları kaçıрма; gençlik sende dâimî değildir, zeval ve firaka mahkûmdur. Kuvvetinin, sıhhatinin, güzelliğinin, sana verdiği gururu ve ahlâksızlığı at. Bunlar, senin elinden ya yarın, ya yarından daha yakın bir zamanda çıkıp gidecektir. Bu ayrılık, bu hicran gelmeden gücünü ve sıhhatini ilm-i imân ve irfan kazanmaya sarfet.

Kur'ân yolu selametli, sevimli yoldur. Bu saadetler caddesinden gidenler, bu mutlu yolun yolunu tutanlar, ilm-i imâna sım sıkı sarılanlar, hikmetlerini kalbine nakşedenler, burhanlarını akıllarına yerleştirenler, en akıllı, en şuurlu ve mânevî güzelliklerle güzelleşen en güzide insanlardır. Kur'ân'ın sadası, arzı, semavatı ve kâinatı çınlatan, Arş-ı Âladan gelip, Arş-ı Âlaya yükselen; insan ve cinni, saadete çağıran, İlâhî bir sadadır.

Ey nefsim! Kur'ân'ın talimini, emrini iyi dinle, tam itaatkâr ol. İlm-i imânı anlamak için, dikkatli oku. On-
dan hikmet kazan, anlayış kazan, feraset kazan. Onu elden bırakma. Seni koruyacak, yüceltecek odur. Onu sev ki, İlâhî sevgiyle sevilesin. Sevmek için tek yol okumaktır. Aklının anlamadığı yerler olursa, yine oku. Çünkü, kalb ve ruhun, onun feyiyle dolar.

Bugün onu yüksek tut; o da seni yükseltsin. Ona sarıl, sarıldıkça izzetlerle muazzez olacaksın. Oku; okudukça oku. Zira, o senin başına altından elma-
stan taç koyacaktır. Ruhunu güllük gülistanlık edecektir. Cesedini, Peygamberinin sevdiği beyaz renkten, mânevî, bem beyaz elbiselerle güzelleştirecektir.

Ey nefis! Cehaletten kaç. Cahillikten kork. Cahillerden uzaklaş, ilm-i imâna koş, onun sine-i nuruna atıl. Onun güzelim dalına sarıl. Onunla nurlanma cehdinde olan topluluğa katıl.

Ey nefis! İlm-i imânı bırakma. Onu sıkı tut. Şu kötülük asrında seni şerir şerlerden koruyacak odur. Sen sapıklardan sakın. Dinsizlerden korun, yakınlarına uğramadan geç. Onlar kötülük etmezlerse uyuyamazlar. Çünkü o yaratıklar, kötülük gıdası yerler, fenalık şarabını içerler.

Ey nefis! İlm-i imâna dikkat et. Onları ruhen, hayale yaşa, kalbine nakşet, aklına mâlet.

Ey nefis! İlm-i imânla cahilliğinden kurtul. Cehalet; zehirler içiren bir güzeldir, iki ağızlı zehirli bir hançerdir. Ayakları ölüme gider, adımlarını ölümler diyarına atar. Cehalet yolu karışıktır, karanlıktır. Kendini bu âfetten kurtar. Kendini bundan uzak tut. Yanına yaklaşma, kapısına varma. İlm-i imân ve irfan şerbetiyle mest ol. Ve var, imânla dost ol. Dünyaya nurlar saçan, insanlara nurlar sunan, ruhlara güzellikler katan İlm-i imânla hemhâl ol. İki Cihan Serveri, İlâhî Bülbüller Serdarı Peygamberimizin kokusu ile kokulan. Bu güzelim güllerle iki ceset, bir ruh ol.

Ey nefis! İlm-i imânla dol, hikmet-i Kur'ân'la nurun alânur ol. Çünkü budur yegâne hak yol. Ne sağa sap, ne sola, dos doğru devamla erişirsin Allah'a. Herşeyden ziyade imânını koru. Zira bütün hayırların güzelliklerin menbaıdır o.

Ey nefis! Etinle kemiklerin telef olma deminde; gamlı, yaşlı etmeyen, seni güldüren, sürurlarla coşturan imândır, iman. Nurlara gark eden, ilm-i imândır imân. Günlerini öldürme. Zamanlarını heder etme. Gençliğini katletme. Kazan ilm-i imân ve irfan.

Ey nefis! Eğer cahil kaldınsa, ilm-i imândan uzaklaştınsa; koş, ilm-i imân tahsiline koş. Yoksa varlığın olur bom boş. Kurtul, kaç cehalet elinden, cevval ceylanlar gibi... Kurtul cehalet kuşlarından, yüksel şahinler gibi.

Ey tembel nefsim! Karıncaya git, gayret dersi al. Arıya bak, faaliyet ibreti al; evliyaları düşün, himmetini yükselt. İlm-i Kur'ân'la münevver yüce âlimleri zikret, ilmin değerini derket. Cihad-ı nefsiyenin muzaffer erlerine imtisal et. Onlardaki cehd, azim ve sebat silâhlarıyla silâhlan. İlm-i imâna gel, ilm-i imânla koş, ilm-i imânla yücel. Yoksa olursun bütün bütün hurda haş.

Ey nefsim! Uykudan daha ne zaman kalkacaksın? Bu kâbustan ne vakit kurtulacaksın? O kadar çok uyuma! Uyuklamalarla miskinleşme. Gidiyor anlar, dönmüyor günler. Gelecektir dünyada bir daha uyanmayacağın günler. Bilgisizlik; sana uğursuzluk, cahillik, gülümsüzlük getirecek. Akıncılar gibi gelip öldürecek. Bilgisizlik sana kötülüktür, körlüktür. Mevcudiyetini uyuşturan ve öldüren bir zehirdir. İnsanı felâket çukurlarına atan şerlerin şerridir.

Ey nefsim! Elbette gençliğini seversin. Hayata meftunsun. Öyle ise uyan. Bu sevdiklerini ebedî ve dâimî

bir hayata layık hale getirecek ilm-i imâna çalış. İlm-i imân öğren, ilm-i imânı tefekkür et; canına can, hayatına hareket, ömrüne bereket gelsin. Mânâ âlemin güneşler gibi parlasın. Gözlerin ilm-i imânla par par yansın. Varlığın, gençliğin insaniyetin yüce ahlâklarla, faziletlerle donansın. Günlerin ilm-i imân gibi yüksek bir değerle değerlendirilsin. Allah'a ibadet ve taatla şenlensin, gönlün ilm-i imânla neş'elensin, aklın ilm-i imânla parlasın, mantık ve muhakemen ilm-i imânla kuvvet bulsun, fikrin maarif-i İlâhî ile işlesin, gözlerin sanat-ı İlâhîyeyi temaşa ile nurlansın, dimağın tefekkür-i san'at-ı İlâhîye ile kudsileşsin, fânî hayatın ilm-i imânın envariyle muhabbetullahın feyziyle, Rabb-i Rahimimizin fazlıyla bâkî bir hayatı semere versin, sonsuz, nihayetsiz, uçsuz ve bucaksız bir saadeti kazandıran bir ticaretgâh olsun.

Kötü düşünceler kuran fikirden, yalanlar soluyan yalancılıktan, kibirli bakışlardan kurtarır. Bu hayat-ı içtimaiyede yürüyeceğin zaman sana doğru yolu gösterecek, yaptığın zaman seni koruyacak, felaketlere düşmekten hıfzedecek, Rabbini, seni bu dünyaya kimin getirdiğini, seni ve kâinatı yaratan hangi kuvvet olduğunu öğreten ilm-i imânı öğren, ona daima çalış. İlm-i imân, kâinata nur saçan bir meş'aledir. Bir adam ateşe atılsa, o adam yanmaz mı, ölmez mi? İşte dinsizlik de imânsızlığın ateşiyle mâneviyatı yakar, kül eder. İmân-ı tahkiki kuvvetine sahip ol ki, nur-u imânla mâneviyatın aydınlansın, nurlu âlemlere kavuşasın. İmânsızın anlayış ve sezişi sönüktür, aklı sönmüş iyilikler silinmiştir.

Ey nefis! İlm-i imâna sahip ol ve yaşa. Evet, o mes'ud yaşayışla beni yaşatan tefsir-i Kur'ân, kalbimin nuru, aklımın ziyası, ruhumun gıdasıdır. Sabahlara kadar hizmet-i imânla coşalım, Allah'ın rızası yolunda koşalım. Ayağın cehalet yollarında gezmesin, aklın ilimsizlikten sönmesin, kalbin ilm-i imân nurunun yokluğundan kararmasın. Cehalet patükaları, seni uçurumlara yuvarlar. Cahiller diyarı, ölümler diyarıdır. Cehalet, insanı dağdağalı girdaplara atar.

İnsan nevinin yeryüzünde yaşamaya başladığı devirden itibaren, fikren geçirdiği tereddiyi önlemek için parlayan büyük istidatlar, muhakkak ki, bir tesadüfün eseri değil, bir müdebbirin hazırladığı mümtaz varlıklardır. Beşer tarihinde zaman zaman parlayan bu ışıklar, Allah'ın nuruyle şu'lemisal olan büyük meş'alelerdir.

Mücadele

Cihad-ı diniye uğrunda şahsî rahatlıklarımızdan feragat ederek mutlak bir fedakârlıkla çalışmaya devam edeceğiz. Evet, izzetle ölmeyi, esaret altında zilletle yaşamaya tercih edenleriz. İmân ve İslâmiyet yolunda, lüzumunda can ve cananımızı fedâ edeceğiz. Fakat canımızın canı olan hizmet-i nuriyeden ayrılmayacağız. Kolaylıkla da canımızı, o dinsizlere vermeyeceğiz. Din düşmanlarını mânen öldürünceye kadar, dinsizlik cereyanlarını dağıtıncaya kadar, onların mânevî vücutlarını ortadan kaldırıncaya kadar çalışacağız.

Küfürle îmânın mücadelesi, Âdem Aleyhisselâmdan başlamış, kıyamete kadar devam edecektir. Cihad-ı diniye farz-ı ayındır. Bu zamanda, muzaaf farz-ı ayındır. Her bir mü'min, i'lâ-yı kelimetullah ile mükelleftir. Cihad-ı diniye büyük bir ibadettir. Kurân-ı Azimüşşan bu farızanın ehemmiyetini birçok ayetleriyle beyân etmiştir.

Cihad, şaşmaz bir şiarımızdır. Cihâd-ı diniye, hayatımızın hayatı, ruhumuzun gıdası, becamızın temelidir. Cihad-ı diniyede yapılan ihmal ve alâkasızlık, din düşmanlarının galibiyetini intaç eder. Milleti zillet, meskenet ve sefalet kuyularına yuvarlar. Zalim düşmanların azgın yırtıcı ve amansız pençeleri altında parçalar. Îmân ve İslâmiyet; tahkir, tağyir ve tahriple-re, tezyif ve tebdile uğrar. Müslüman ahali, düşmanlar tarafından ezilerek bedbaht bir hayata giriftar edilir. Bu gerçeğe binaen, cihad-ı diniyeyi ifa eden bu asırdaki hizbü'l-Kur'âna dahil olmak, onlara katılmak, biz Müslümanlar için zarurî ve mecburî olan bir vazife-i diniyedir. Bizler bütün faâliyet ve gayretimizi, cihad-ı diniye üzerine teksif ettiğimiz müddetçe, iki cihanın saâdet ve selâmetini elde edebiliriz.

Dinî ve dünyevî hürriyet ve istiklâlimiz cihad-ı diniyedeki zaferimiz sayesinde.

Ekmeksiz yaşayabiliriz, fakat hürriyetsiz yaşayamayız. Tahkiki îmân kuvvetinin kazandırdığı cesaret-i diniye ile, dinimize, milletimize reva görülen istibdat zincirlerini parçalayacağız. Bu bizim en mukaddes bir vazife-i hayatımızdır. Mukaddesatımıza alçakça taarruz eden dinsiz teşekküllerin dayandığı temelleri, el-

mas gibi Kur'ânî hakikatlarla tarumar edeceğiz. Onların gizli ve âşikâr faâliyetlerini Nur-u Kur'ân'ı okumak ve okutmakla akamete uğratacağız. Zira âhirzamanda cihad-ı diniye, topla tüfekle değil, ilm-i imanla olacak ve olmaktadır.

İşte maddî mânevî necat ve kurtuluşumuzun alemleri ve vesilesi olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, topyekûn dinimizin ve milletimizin mânevi bünyesi ve temelleri yıkılmaya doğru gittiği dehşetli bir zamanda meydan-ı cihada atılmış, mukaddes varlığımızı müdafaa ve muhafaza etmiştir. Dünya dinsizliğini tır tır titreten, aslanlar misillü gür sadasıyla, şöyle haykırmıştır: “Ey din ve âhiretini dünyaya satan bedbahtlar! Yaşamanızı isterseniz, bana ilişmeyiniz!..”

Bugün için ne yapmalıyım

Şu yaşadığım andan evvelki mâzidir. En yakın müstakbel. Meselâ; yarın ise madumdur. Öyle ise bütün Kur'ânî, imânî hakikatları okumamda, ubudiyetimde, bütün himmet ve alâkamı bu ânâ veya bu güne hasre-deceğim. Zirâ fırsat bu fırsat, dem bu demdir. Yarına, sonraya kalan, dona kalır. Yalnız bugün veya bu saat için çalışacağım. Vazife-i fitratımın muktezası olan fiil ve amelimi, ifa ve mes'ud olmak için, yalnız bu gün için, yalnız şu hazır zaman için çalışacağım. Mazi olan gün ve saat geçti ve madumdur. Öyle ise, yalnız elimde bulunan şu hazır vakitte neye çalışacaksam, ona çalışacağım ve çalışıyorum.

Bütün ruhî, zihnî ve bedenî güç ve kuvvetimi, bütün dikkat ve alâkamı şu anda çalışmakta olduğum iş, okumakta olduğum eser, yazmakta olduğum bu mevzu, ifa etmekte olduğum ibadet ve taat ve okumakta olduğum evrad ve ezkâr, düşünmekte olduğum mes'ele, tefekkür ettiğim âsâr-ı İlâhî ve sanat-ı Rabbânî üzerinde toplayacağım; teksif ve temerküz ettireceğim. Evet

hizmet ve istifademe, himmet ve faaliyetime âmâde bulunan şu hazır zaman, şu gün ve şu saat için çalışıyorum.

Bütün gayret ve himmetimi, bütün dikkat ve alâkamı, bütün bedenî, zihnî, ruhî ve kalbî güç ve kuvvetimi, şu andaki meşru meşgalem üzerinde teksif ve temerküz ettiriyorum ve ettirmeliyim.

Bu fiil ve amel, düşünce ve tefekkür ve bu mesai tarzına riayet etmek, öyle bir güçlü, öyle mücbir ve müessir bir tarzdır ki, zekâ ve himmetçe geri olan kimseleri, dehâ sahibi olup da bu mesai düsturuna kendini alıştırıramayan adamların meydana getiremeyeceği bir iş, hizmetler inanılmaz başarılarla, tahayyül edilmez muvaffakiyet, zafer ve galebelere eriştirir. Saadet ve selametler, şekavet ve beşaretler, neşe ve neşveler, sürur ve huzurlar içinde yaşatır. Ve böyle bir yaşamının zengin bir imkân kaynağı budur. Ebedî refah ve saadete ve rıza-i îlâhiyeye nâil ve mazhar olmanın himmet ve kuvvet vesilesi, bu tarz-ı mesaidir.

Yalnız bugün için mes'ud ve mesrur olacağım. Yalnız bugün ve bu andaki olan meşru fiil ve âmâlimi yapmaya ve bitirmeye kendimi alıştıracağım. Yalnız bugün için ibadet, taat ve hizmetime medar olacak bir bakımla vücudumla meşgul olacağım, meşru idmanlar yaptıracağım. Açık havada yalnız bugün için yarım saat yürüyeceğim. Benim olmayan, ancak bana emanet edilen bu vücudu ne fena ve günah şeylerde kullanacağım; ne de ihmal etmeyeceğim ki, ibadet ve itaata, Risale-i Nuru mütalâaya, hizmet-i Kur'ân ve îmânı is-

tihtad eden, ömrümü ifa edebilecek bir makine olsun.

Yalnız bugün için zihnimi kuvvetlendirmeye çalışacağım. Bunun için, baştan başa maarif-i İlâhiye ile memlû ve mülemmâ Nur Risalelerinden bir miktar okuyacağım ve ezberleyeceğim. Zirâ hafızayı parlatan ve harikulâde bir şekilde kuvvetlendiren kanun budur. Zihnen tembel olmayacağım. Zihni tembelliğe atan ve körleten basit şeyleri okumak basitliğine alışmayacağım. Çalışma, gayret, himmet, cehd, düşünce ve tefekkür isteyen, beni kalben ve aklen ve ruhen tenevvür eden, beni tahkiki bir îmân kuvveti ve yakîni bir itikada mâlik ve sahip kılacak, kuvvetli ve ciddi meyyal ve seyyal bir eser olan Risale-i Nuru okuyacağım. Ve ancak bundan ezberleyip, dimağımı Kur'ânî, îmânî, İslâmî, kudsi ve İlâhi hakikat ve malûmatlarla dolduracağım. Böylece, hafızamda gayr-i meşru, fâni, pis ve mülevves, lüzumsuz ve mâlâyânî bilgi ve düşüncelere, böyle tahayyül ve tasavvurların girip yerleşeceği bir boşluk bırakmayacağım.

Yalnız bugün için ruhuma beş türlü idman yaptıracacağım:

1. İnsanlara ve Müslümanlara en büyük ve en elzem, en ehem, en güzel ve en hazlı bir hizmet olan îmânı kurtarmak ve muhafaza etmek, İslâmı yüceltmek ve ilerletmek, vazife-i Kur'âniyesini ifa eden Risale-i Nurun bir hizmetini yapacağım.

2. Nefsime zor gelen, istemediğim şeylerden veya teraküm etmiş hizmetlerimden, en az ikisini yapacağım.

3. Namazlarımı ilk vaktinda eda edeceğim.

4. Risale-i Nurdan sırf kendi ebedi kurtuluşum, nefsimi islâh ve içinde yaşamakta olduğum hayat-ı içti-maiyenin ve bu dehşetli asrın fitne ve fesadından, helaket ve felaketinden kendimi muhafaza niyetiyle bir müddet okuyacağım.

5. Yalnız, bugün için, taat ve hizmetle mesrur ve mes'ud, mütebessim ve müteheyyiç olacağım. Hakk'a minnet ve şükrân, İslâmî cihad ve zafer müjdeleri ışıldayan, Risale-i Nurun neşriyat ve fütûhat haber ve müjdeleriyle hizmet, faaliyet, ihlâs ve sadakat beşaretleriyle parlayan, hâlelenen bir güzel yüzle güler yüzlü olacağım.

Yalnız, bugün için hayatımın yegâne gayesi, vazife-i fitratımın mes'eleleri, manzumesi olan Risale-i Nurla, ibadet ve taatımla, bu uğurda çalışmak için, gelecek günleri düşünüp veya yapamayacağımı yarına havale edip, kendime zafiyet iras ettirmeyeceğim. Hizmet-i Kur'âniye ve meşagil-i kudsiyemin çokluğunu düşünüp, kendimi yılgınlık ve miskinliğe, atalet ve tembelliğe, müşkülpesent ahmaklığına müptela ve düçar etmemek için ancak bu günü yaşamayı, ancak şu yaşadığım vakitteki İlâhî hizmetimi ifayı düşüneceğim. Beni yıldırarak, "Yapamayacağım, vakit bulamıyorum" vehmini verecek çok iş ve hizmetim dahi olsa, onların hepsini bugün yapabilirim ve yapmak güç ve kuvvetine inayet ve kudretine mazharım.

Yalnız bugün için yarım saat istirahat edeceğim. Zirâ dinlenmesini bilen, en zaif ve çaresiz anlarında se-

meresiz ve muvaffakiyetsiz çalışması karşısında zulüm ve mağlubiyet hengâmında, yere yuvarlanış ve sırtüstü yıkılış zamanlarında mânevî varlığından beklenen ibadat ve taatında, hizmet-i îmâniye ve Kur'âniyesinde mazhar olduğu muvaffakiyetlerde akıllara durgunluk verecek ve insanları hayret ve hayranlıklar içinde bırakacak, muvaffak ve muzaffer adamdır. Ben de böyle olacağım, böyle yapacağım ve böyleyim. Hem meşru günlük çalışma müddeti içinde yorulmadan dinlenmek, bitkinliğe düşmeden istirahatata geçmek, çalışma güç ve kuvvetine harika kuvvetler kazandıran, mesai zevkini tehyiç eden, gayret ve faaliyet şevkini uyandıran ve dâimî kılan sihirkâr çarelerden bir çare-i yektadır.

Çocuk

Çocuk, muhitiyle, kendisine faydalı olduğu derecede ilgilenir. Anne, evladına kalbiyle, mürebbiye, diliyle hâkim olur. Annenin gözlerinde sevgi izleri, mürebbiyenin bakışlarında külfet ve nefret belirtileri vardır.

Anne, baba arasındaki geçimsizliğin, münakaşa ve kavganın çocuk ruhu üzerindeki tesirleri, sanıldığından çok daha fazla tahripkârdır. Şiddetin meyvesi, nefrettir. İnsan, her zaman emredilen ve daima itaat eden bir varlık değildir. Zorla yapılan işlerde, hile, aldatma ve kurnazlık temayülü vardır. İsteksizlik vücudda getiren işlerde, bütün iyi niyetlere rağmen, iyi neticeler alamayız. Dâimi hiddet ve şiddetin te'siri ânidir; ayrıca eseri, ömürsüz ve hayırsızdır. Şiddet maksada

gitmek isterken isyan tohumlarını eker. Şefkat, teselli ve şevke sevk edicidir. Sevgi, övünmenin menbaı olduğu gibi, dövünmenin de kaynağı olabilir. İnsanlara yürümeyi öğretmeden evvel yürümek isteğini telkin etmek lâzımdır.

Mütemadiyen iyiliğini işiten, kabiliyetinden bahsedildiğine şahit olan, maharetine inandırılan insanın daha iyi olmaya çalışacağına eskisinden ziyade faal olmaya gayret edeceğinde şüphe yoktur. İnsan hareketlerini, muhitinin aksülamellerine göre ayarlamak temayülündedir. İyiliğin mükâfatını görünce, takdir edilince, daha iyi olmak için çalışır.

Haksızlıklarında hak iddia edenler, haksız görünmekten çekinenlerdir. En çok haksızlık ettiğimiz zamanlarda, en fazla hak iddiasında bulunduğumuzu unutmayalım.

Cihad ruhu

Millete ve neslimize bir gaye ve bir hedef vermek elzemdir. Melkûresiz ve hadefsiz bir cemiyet iki ayaklı cenazelerden başka bir şey değildir. Bizim ecdattan evlâda devretmiş ve kökleşmiş olan en birinci gaye ve maksadımız imân ve İslâmiyettir.

Biz bütün saadet ve selâmetimizi imân ve İslâmiyete olan bağılılığımıza borçluyuz. Bu millet kalblerinden göklere yükselen, Arşa yetişen “Allah Allah” nidalarıyla kıt'alar fethetmiş, imân ve İslâmiyet aşkıyla dünya ve uhrâda parlak bir saadete nâil olmuştur.

Bu millet ilâhî bir hamle ile imânî bir kudretle Asya'nın göbeğinden Avrupa'nın ortasına geçmiş, kısa bir müddet içerisinde şanlı bayrağını zemin yüzünün üç kıt'asında dalgalandırmıştır.

Bütün beşer tarihi şahiddir ki; her sahada maddî kuvvetten ziyade, mânevî kuvvet müessirdir. Hem maddî kuvvetler dahi hedef ve istikametini mânevî kuvvetten alırlar.

Bütün fennî, ilmî ve içtimaî inkişaf ve terakkiler mânevî kuvvetlere istinad ederler. İnsanları terbiye

edebilmek, milliyetperver ve vatanperver yapabilmek hak ve hakikat yolunda götürebilmek, adaletle o insanları payidar edebilmek ancak ve ancak mânevî bir kuvvetle kabil olur ve olmuştur.

Cesaret en üstün bir meziyettir. Namus, şeref ve haysiyeti muhafaza edebilmek, cesur olmak sayesindedir. Hayat cesaretle devam eder. Bütün iyiliklerin menbaı cesaret olduğu gibi, bütün fenalıkların menşei de korkaklıktır, cebanettir. Korkak insanlar tarih boyunca cemiyete dâimâ zarar vermiştir.

Bir nesilde mücadele ruhunu sindirme, nesli öldürmektir. O nesli diriltmek ise, o nesilde mücadele aşkını uyandırmaktır.

Faziletli insan şudur ki; şahsî menfaatten ziyade vatan ve millete imân ve İslâmiyete hizmet etmek kaygısını kendisine hâkim kılsın.

Dünyada refah ve saadetin, hür ve insanca yaşamının bir tek çaresi vardır. O da şudur: İnsanı insan eden, belki insanı sultan eden hakiki imânı kazanmak ve inkişaf ettirmektir. Tatbikat ve hareket haline gelmeyen imân ölüdür. Madde ile imânın çarpıştığı Çanakkale'de maddenin temsilcisi mağrur, müthiş düşman mağlubiyetle târ ü mar olmuş, kaçmış, gitmiştir.

İlim istemek bilhassa imân ilmini tahsil etmek her Müslümanın üzerine farzdır. İşte bu ilmi, en mükemmel şekilde avamdan havassa kadar her sınıf halkın anlayabileceği şekilde ders veren Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur'un ders verdiği mevzular ve istihdam ettiği maksat itibariyle faikiyetini bize teslim ettirmektedir. Belağat ve fesahat nokta-i nazarından da bu eserler en ulvi bir şahikadır. Risale-i Nurda öyle ilmî bir kuvvet vardır ki, en muannit dinsizleri dahi ilzam ve iskat eder ve neşrine mâni olan bütün insan kuvvetleri onun karşısında âciz kalarak mağlubiyete dūçar olur.

Risale-i Nur, imânî ve İslâmî esasları en saf, en parlak ve en berrak bir surette ders vermesiyle temâyüz etmiş olan bir şaheserdir.

İslâmî bir eseri muhakeme ederken, o eserin ders verdiği esasat-ı diniyeyi ve semere verdiği neticeleri düşünmeliyiz. İşte Risale-i Nuru bu nokta-i nazara göre muhakeme ettiğimiz zaman görülüyor ki: onunla tenevvür edenlerde her türlü şüphe ve vesveselerden uzak, canlı ve kuvvetli bir kanaat-ı imâniye husule gelmektedir.

Risale-i Nur, Allah yolunda Kur'ân'ın elmas kılıcı olan imân hakikatlarıyla cihad etmeyi öğretir, imânı tavkiye eder, mânevî terakkiyatı sağlar, fenalığa karşı iyilik ve fazileti, merhamet ve şefkati, birlik ve beraberliği ders verir. Af ve saflı ders verir. Bütün bunları bir mükâfat beklemeyerek ve münhasıran Allah rızasını gözeterek ifa etmeyi esas tutar.

Risale-i Nur öyle ateşli ve ateşin bir kitaptır ki; onu okuyan insanların ruhları alevlenir, nur-u imânla parlak ve dolar.

Bu nâdide eserin şâyan-ı hayret olan intişarına en birinci sâik ve sebep, hak ve hakikatı gayet saf ve ber-rak bir surette izah ve ispat ederek, kalb ve dimağlara yerleştirmesidir.

Risale-i Nur; bize ilâhî bir lütuf ve nimettir. Baştan başa imân ve İslâmiyeti parlak bir surette ders verme-sinden her sitayişe şâyân bir eserdir.

Risale-i Nurdaki Kur'ânî ve imânî hakikatın kuvve-tidir ki, bu eserler dinsiz cereyanların temel taşlarını parçalamış ve İslâm düşmanlarını titreten bir azamet ve haşyet ihraz etmiştir. Ve bu kelâm ve üslûp denizleri coşturacak kuvvettedir. Risale-i Nur müstemirren ilerlemiştir.

Kur'ân güneşinin şuaları, lem'aları, ışıkları olan Nur Risaleleri, en kesif ve karanlık bulutları yırtarak hidayete müştak gönüllerde parlamıştır. Zifiri ka-ranlık içinde kalmış biçareleri aydınlığa çıkarmış ve çıkarmaktadır.

Risale-i Nur; Kur'ânî ve imânî hakikatları ihtiva eden cihanşumûl bir tefsir-i Kur'ânîdir.

Risale-i Nur, milyonlarca ehl-i imânın ışığı etrafında toplandığı bir meş'ale-i imândır.

Cemiyetimizi anarşiye sürükleyen ve milletimizin bekasını tehdit eden, içtimâî buhranları kökünden kaldıracak olan ve millet ve neslimizi dünyevî ve uhrevî saadet ve selâmete eriştirecek yegâne çâre Risale-i Nur'dur.

Bediüzzaman bahadır ve yavuz bir mücahid-i ek-berdir. Bediüzzaman eşedd-i zulmün, istibdad-ı mut-

lakın önünde eğilmedi; göğüs gerdi ve çarpıştı ve yıktı. Bediüzzaman beşer tarihinde pek ender görünen yüksek bir insan ve nâdire-i hilkat olan bir müfessir-i âzamdır.

Bediüzzaman, dinî ve millî ruhu ateşleyen ateşin ve müstesnâ bir müelliftir. Bediüzzaman İslâmiyetin bütün faziletlerini nefsinde toplamış olan müstesna yaratılıшта ilmi ile âmil bir müfessir-i Kur'an'dır.

Nurculuk, şahlanan bir imân tezahürüdür.

Denizler donanma, bulutlar ordu yağdırsa, kara çıldırsa bize saldırırsa, bizi nurlardan, bizi bizden yine ayıramayacak, bu hizmet-i imâniye ebede kadar payidar olacaktır İnşâallah... Bütün zulüm ve işkencelere rağmen azim ve iradesinden, sebat ve sadakatinden zerre kadar bir şey kaybetmeyen Bediüzzaman, din düşmanlarıyla mücadelesinde bütün ömrü boyunca devam etmiş ve muzaffer olmuştur.

Biz bu beden ve bu canları ancak ve ancak Allah yolunda cihad için besliyeceğiz. İslâm dini, şehamet ve hamaset ve gayret dinidir. Korkaklık ve meskenet İslâmiyetle kabil-i te'lif değildir.

Gerek şahsî derk ve mes'elelerimiz, gerekse din düşmanlarının taarruzlarıyla giriftar olduğumuz sıkıntılarımız biz Nur şakirdlerinin canlılık ve cevvaliyesini arttırır; mücadele-i diniye yolunda ihlâs ve cesaret verir. Metanet ve selâbetimizi ziyadeleştirir.

Hayatta dert ve felaketlere dûçar olmayanlar, büyük ferağat ve cesaret sahibi olmazlar.

Zulüm ve işkenceler, insanın mahiyetindeki asalet ve cesareti meydana çıkarır. Fıtratındaki kabiliyetleri inkişaf ettirir. Hayatta dert ve felaketlere düçar olmayanlar, büyük ferağat ve cesaret sahibi olamazlar.

Risale-i Nur'un neşriyat ve fütuhâtı 27 Mayıs ihtilalinden sonra yüzde üçyüz ziyadeleşmiştir. Bu ileri ve muazzam hamlenin en büyük sadık ve âmili, hiç şüphe yoktur ki; Risale-i Nur'un varlığını tehdit eden din düşmanlarının Nur talebelerine taarruzlarıdır.

Binaenaleyh, şahsımıza olan gaddar hücumları affederiz. Fakat imân ve İslâmiyete taarruz edenleri asla affetmeyiz.

İmânlı, iradeli, çalışkan, iyi ve müsbet düşünceli, iyi bir hatt-ı harekete sahip bir gençlik mi istiyoruz: Risale-i Nuru okutunuz.

Türkiye'yi üstün bir memleket haline getirmek aşkının şuur ve iradesiyle çırpınanlar, bu gayenin tahakkuku için yegâne çare Risale-i Nur'u okumak ve okutmak olduğu kanaattindedirler.

Risale-i Nur; dini ve milleti ve memleketi uğruna her türlü fedakârlığı göze alan sabır ve tahammülün eşsiz örneklerini veren, muhlis ve mücahid bir nesil yetiştirmektedir.

Millî ve dinî nizamımızı yıkmak isteyen düşmanlar pek çoktur. Böyle bir hengâmede o düşman kuvvetleri parçalayıp mağlup edebilmenin tek çaresi manevî kuvvetin en muazzamı ve en büyüğü de tahkik-i imân kuvvetidir. Şu halde tahkik-i imân dersleriyle imân ve İslâmiyet yolunda terakki ettiren Risale-i Nur eserleri-

ne sarılmak, onu okuyup okutmak, bugün en bedihi bir ihtiyaçtır. Bozulmuş olan cemiyet düzenin düzenlenmesinin çare-i yegânesi, o cemiyetin iman ve itikadını kuvvetlendirmektir. Bu da ancak Kur'ân'ın imânî âyetlerini tefsir eden ve imân esaslarını aklen, mantıken izah ve ispat eden bir eseri o cemiyete okutmakla mümkündür. Öyle bir eser de, bu asırda Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur, öyle bir müellifin eseridir ki, bu eseri sadaketle mütalaa edenler de aynı azim ve iradeye mâlik olarak cihad-ı dinîye ve hizmet-i Kur'âniyede muzaffer ve muvaffak olurlar.

Dinimi seviyorum ve sevmeye mecburum. Kendimin, aile ve memleketimin; vatan, millet ve gençliğimizin ebedî saadetini de dine olan sevgi ve bağlılığın derecesi nisbetinde olduğu kanaatindeyim. Bunun içindir ki, imanımı tahkiki bir surette öğrenmeye, böylece taklidi Müslümanlıktan tahkiki ve şuurlu bir Müslümanlığa terakki etmek lâzım ve elzem olduğu itikadındayım. Bu mevzuda beni gayeme eriştirecek yegâne eserin Risale-i Nur olduğu kanaat-i kâmile sindeyim. Bunun içindir ki, hem kendimi yetiştirmek, imânımı kurtarmak, hem de vatan ve milletime bu en mukaddes hizmeti yapmakta muvaffak olmak için hayatımı Risale-i Nur'a vakfetmiş bulunmaktayım.

Çünkü Risale-i Nur, kurtuluş arayan insanlara rehber olmaktadır.

Zaman geçtikçe, Risale-i Nur'un fevkalâde kıymet ve ehemmiyeti, hârikülâde bir eser olduğu daha iyi anlaşılmakta ve daha fazla değer verilmektedir.

Risale-i Nur bu asrın aydınlatıcı bir nurudur. Fert ve aile hayatımızı her türlü fena cereyana, her nevi yıkıcı faaliyetlere karşı koruyacak yegâne çâre: Nur Risaleleriyle bu varlıklarımızı tenvir ve irşad etmektir. Din, dil, örf ve an'anemizi, yani topyekûn asrımızı bozmaya ve mahvetmeye çalışan ve esası, dalâlet ve dinsizliğe dayanmakta olan bütün menfi fikir cereyanlarına karşı bu vatan ve milleti ve gençliğimizi koruyacak ancak Risale-i Nur olduğu kanaatindeyiz.

Risale-i Nur, maddî ve mânevî tekâmülümüzü netice verecek en büyük ve en müessir bir faktördür.

Suyu, uzunluk ölçüsü ile ölçmek hakikatı ne kadar uygun değilse, his ve düşünceleri madde ile kıyas etmek de o kadar yersiz ve isabetsizdir.

Başlıca ve en büyük hedefimiz; Risale-i Nur'daki Kur'ânî hakikatlerle, bu vatan ve millete hizmet etmektir. İslâmî mücadele ve mücadelelerimizde imânî hakikatlerle hem kendimizi, hem dindaşlarımızı teçhiz etmektir.

Risale-i Nur'u neşrederek millet ve gençliğimizi imân nuruyla tenvir etmek, dinsiz cereyanlarla böylece mücadele etmek, şanlı tarihimizin ve şanlı milletimizin biz gençlerden istediği ve beklediği en şerefli bir faaliyet ve en asil bir gayrettir.

Üstünde gezindirdiği şu mübârek toprağın içinde yaşadığı bu aziz cemiyetin dertlerini teşhis edenler idrâk ederler ki, bütün dert ve yaralarımızı kökünden tedavi edecek tek çâre; Risale-i Nurla tenevvür etmektir.

Bu asrın idealist genci, dünyevî ve içtimâî bir cereyanın kuvvetinden ziyade, imânî ve İslâmî bir kuvvet arıyor. Ve buna müştaktır. Hattâ öyle dinî bir kaynak taharri ediyor ki, bütûn meselelerimizi topyekûn hal-l etsin ve ihtiyaçlarımıza cevap versin... İşte samimi ve ciddi bir tahkikten sonra, bugünkü gençlikten çokları, bu emsalsiz kuvvetin Risale-i Nurda olduğu kanaatına varmakta ve dört elle Risale-i Nur'a sarılmaktadır.

Risale-i Nur, birden bire tutuşan bir alev gibi, gittikçe parlamakta, gittikçe genişlemektedir. Risale-i Nur, bir ilim ve irfan meş'alesidir. Öyle bir meş'ale ki; Türkistan'ın buzlu ovalarını, Afrika'nın yanmış çöllerini aydınlatan, Buhara'da, Semerkant'da, İsfahan'da, Şiraz'da, Kurtuba ve Fas'ta, Bağdad, Şam ve Mısır'da, Endülüs ve Viyana'da yanan ve parlayan Kur'ân meş'alesinin bu asırda parlayan ve parlatan bir mucize-i mânevîyesidir. Risale-i Nur ile tenevvür edip aydınlananlar, bu memleketin en güzide simâlarıdır. O simalar ki, fazilet ve mürüvvetin, ahlâk ve terbiyenin mücessem birer misalidirler. Mukaddesatçı ve milliyetçi gençliğin, düşmanlarımıza karşı, ruh cephesinde açtığı savaşta biz gençleri muzaffer kılacak en üstün silâh, imân hakikatları ve en üstün kuvvet ise, gene imân kuvvetidir.

Risale-i Nur, Kur'ân yolunu göstermekte, kararan ruhları, körleşen vicdanları aydınlatmakta, yakılan iradelere kuvvet verip canlandırmaktadır.

Allah'ı bilmenin, dini öğrenmenin, milletimizi sevmenin, gerçek milliyetimize sarılmanın yolu Risale-i

Nur yoludur. Bu memleketi kuranlar, kanlarıyla sula-
yanlar, mâmureler vücuda getirenler, en yüksek bir
medeniyet olan İslâm medeniyetini te'sis edenler imân
kuvvetine mâlik atalarımızdır.

Bu millet, imân ve İslâmiyet kuvveti sayesinde ki;
bir beylik iken, büyük bir imparatorluğun temellerini
kurmuş ve cihana hâkim olmuştur. Tarihi dolduran
şehametli zaferler kazanmıştır. Düşmanların muaz-
zam maddî kuvveti karşısında, silâhca fakir olduğu
halde, dünyanın dev kuvvetlerini mağlûbiyete dūçar
etmiştir.

Risale-i Nur; seciyeye asalet, ruha yükseklik, kalbe
parlaklık verir. İmân ve İslâmiyeti bütün şaşıyla
canlandıran Risale-i Nur gibi muazam ve muhteşem
bir eser, bugün misilsiz bir rağbet ve alâkaya mazhar
olmuş ve olmaktadır. Böyle ciddi bir eseri, milyonlar-
dan müteşekkil bir kütle, büyük bir ciddiyet ve mu-
habbetle mütalâa etmektedir.

Allah'tan başka bir istinatgâhımız yoktur. Ne yap-
caksak, Allah'a dayanarak biz yapacağız. Ya dinimizi
yaşatacağız, ya öleceğiz. Risale-i Nurla dinimize hiz-
met edeceğiz. Risale-i Nuru okuyarak ve yayarak di-
nimizin izzet ve şerefini muhafaza edeceğiz. Hak ve ha-
kikatı muhafaza edeceğiz. Böylece İslâmiyetin terakki-
sine, bu can bu kafesten çıkıncaya kadar çalışaca-
ğız.

İmân ve İslâmiyete yapılan türlü hakaretler ve taar-
ruzlar karşısında zillet ve acze düşmeyeceğiz. Düş-
manlarımızın karşısında çökmeyeceğiz, biz onları çö-

kerteceğiz. Bunda muvaffak ve muzaffer olmak için de, bizi tarihin tahtına çıkarıp, asırlaca dünyaya hâkim ve hükümrân eden en birinci kuvvetimiz imândır. Bu mukaddes imânın sayılmayacak derecede olan her sahadaki tezahüratı, beşeriyet âleminin gözlerini kamaştırdı. Ne zaman ki imân zaafiyetine düştük, ondan itibaren gerilemeye başladık. Bu bedihî bir vâkıadır. Bunun için biz şimdi bütün kuvvet ve kudretimizle imân hakikatlerini tahsil edip, hem kendimizin, hem milletimizin imânını inkişaf ettirmekle mükellefiz.

Gaddar ve müstebit dinsizler dinî müesseselerimizi yıktılar, kapılarını ortadan kaldırdılar. İşte böyle müdhiş ve korkunç bir devirde Risale-i Nur güneş gibi parladı. Millet ona canı pahasına olsa sarıldı, okudu ve bütün manevî ihtiyaçlarının Risale-i Nurla tatmin edilmekte olduğunu gördü. Zira Risale-i Nur, büyük bir hareket-i imâniye kaynağıdır. Risale-i Nur, imân ve İslâmiyet yolunda cansiperâne hizmet eden, Kur'ân ve imân hizmeti için görülmemiş bir şekilde ferağat ve fedakârlıklarda bulunan mücahid bir nesil yetiştirmektedir.

Millî ve dinî birliğimizi parçalamak isteyen bütün düşmanlarımızı mağlup etmenin tek çaresi, Risale-i Nur okumak ve neşretmektir. Zira hariçten gelen tahribat manevîdir. Buna mukabil manevî ve tamirci bir atom lâzımdır. İşte bu asırda o tamirci atom, Risale-i Nur'daki tahkiki imân dersleridir.

Risale-i Nurla tenevvür edenler, hak ve hakikat hizmetinde yorulmazlar. Hakikatın ve imânın düşman-

larıyla olan mücahedelerinde sendelemezler; sarsılmayarak, sabır ve tahammül ederek mücadele ederler. İmânı kurtarmak dâvâsını yürütürler. Fütura düşmeden, azim ve sebatla, cihad-ı diniye meydanlarında cevelan ederler. Evet, mücadele rolü çetindir. Fakat Nur talebeleri imân kuvvetine mâlik olduğu için, onlardaki imân kuvveti, onları bütün zorluklara karşı göğüs gerdirecek bir hale getirmiştir.

Risale-i Nur talebeleri, mahkemelerde, karakollar-da, işkence yerlerinde, hak ve hakikatı pervasızca müdafaa etmeyi en mukaddes bir vazife bilirler.

Risale-i Nur talebeleri, taarruza mâruz kaldıkları vakit, yılmazlar, yıldırırlar. Çökmezler. Aralarında olan misilsiz Nur'un neşir hizmetini nesilden nesile devrederler. En cebbar ve en gaddar dinsizlerin zulümleri altında bile Nurcular, imân hizmetini devam ettirirler. Aralarında olan misilsiz bir uhuvvet, tesanüd, teavün ve sevgi ile birinin hapse atıldığı yerde hizmeti diğer biri yürütmüştür. Birinin yetişmediği yerde diğeri hizmeti tamamlamıştır. Ve kıyamete kadar da İnşâallah bu hizmet-i imâniye devam edecektir.

Risale-i Nur talebeleri, Kur'ân ve iman uğrunda fi-sebilillâh mücadele eden mücahidlerdir. Risale-i Nur talebeleri ebedi bir cihad ve gazanın erleridirler.

Bizler İslâmın şerefli için, İslâmın terakki ve teâlisi için kanını akıtan, canlarını feda eden, şanlı bir milletin torunlarıyız. Elbette bizler, ecdadımızın yaptığı cihad-ı diniyeye devam ettireceğiz. Şimdi kılıçlarımız kalemdir. Top ve tüfeğimiz imân kuvvetidir.

Türk milleti şarktan garba, cenubdan şimale kadar seferden sefere, gazadan gazaya koşmuştur. Kur'ân ve imân hakikatı uğrunda milyonlarca başlar feda edilmiştir. İcabında bu cihad-ı diniyede biz dahi can ve cananımızı feda edinceye kadar devam edeceğiz. Nur talebelerinin imânî ve İslâmî hizmetini durdurabilmek, hiç bir kuvvetin haddi değildir. Bediüzzaman bu asırda fisebilillâh bir cihadın bu zamanda en müşahhas bir timsalidir. Bediüzzaman, aziz vücudunu cevr ü cefa ateşinde yakmış ve ancak hakaik-i imâniye nurlarını ışılatmıştır.

Risale-i Nur, bu vatan ve millete millî ve İslâmî bir vahdet vücûda getirmiş ve getirmektedir. Bu birlik ki, fethedilmez bir kal'a halinde olduğu, din düşmanlarıncı kabul edilmekte ve onları tir tir titretmektedir.

İmân ve İslâmiyet mevzuunda şüphesini izale, vicdanlarını tatmin etmek isteyen ve hakikatı taharri eden münevverler, Risale-i Nur'a sarılmakta ve ondan tam ikna olmaktadırlar.

Risale-i Nur, din düşmanlarının ortaya attıkları imânî şüpheleri, ilmî bir satvet ve kudretle izale ederek, hak ve hakikatı parlak bir surette isbat etmiştir.

Risale-i Nur, hakiki Türkçe ile, bugünkü lisan ile bugünkü insanlara hitap ediyor: Onların anlayışlarına muvafık bir mentodla Kur'ânî hakikatleri ders veriyor ki, hiç bir kimse ondan istifadesiz kalmıyor. Bu hususiyet ise, Risale-i Nur'un en birinci meziyetlerinden birisidir.

Risale-i Nur'un intişar sahası, bugün fevkâlade bir vüs'ate mazhar olmuştur.

Risale-i Nur, milletteki mânevî bir boşluğu doldurmakta ve hakikat ârayıcılarına en zengin ve en parlak bir mahzen-i hakikat olduğunu göstermektedir.

Risale-i Nur; bir âbide-i irfan ve bir meş'ale-i imân-dır.

Risale-i Nur; Anadolu ve âlem-i İslâm'da eşine pek ender rastlanan pek büyük bir rağbet ve revaca mazhar olmuştur.

Bir insan için en mes'ut, en unutulmaz ve bakiye tebdil eden zamanlar, Risale-i Nur'u okumakla ve onun kudsî hizmetinde bulunmakla geçen günlerdir. Bu öyle kudsî bir meş'aledir ki, insana her ânını bir aşk ve vecd içinde geçirten feyyaz bir nur menbaidir.

Risale-i Nur, ebedî ve ezeli bir nurun feyyaz güneşi olan Kur'ân-ı Hâkimin parlak tefsiridir. İnsan Risale-i Nuru okudukça, o İlâhî nurun vücûdunun bütün zerrelere nüfuz ettiğini, İlâhî feyzin bütün mânevî varlığını istilâ ettiğini hisseder.

Kudsî bir şevk ve neş'e içinde imânı kuvvet bulur. Evet Risale-i Nur, şanlı tarihimize şanlar veren insaniyete şeref bahşeden, kalbe ve fikre parlaklık ihda eden, varlığımıza nur ve feyiz nefheden bir şaheserdir.

Kur'ânî ve imânî hizmete gösterdikleri gayret ve faaliyetten dolayı, Risale-i Nur talebeleri, her türlü takdir ve tahsine lâyıktır. Dost ve düşmana hayranlık ve meftuniyetlerine mazhar olmaktadırlar.

Risale-i Nur, şanlı tarihimize en büyük şan katan, insaniyeti şerefle müşerref kılan şanlı bir eserdir.

Evet Risale-i Nur'u okudukça, kalbimizin meserretle çağıladığını, ruhumuzun cihad-ı diniye neşvesiyle galeyana geldiğini hissediyoruz. İmân, haya, ahlâk ve faziletin en mücessem bir timsali Bediüzzaman Saîd Nursî'dir.

Ve nihayet Risale-i Nur, insana hayat veren, hayata ulviyet bahşeden, imânî hakikatlerle temayüz eden mümtaz bir külliyyattır.

Risale-i Nurun özellikleri

Kurtulan gençliğim

Muhit! Ah bu muhit! Çevre, Ah o çevre! Evet, hem felâkete atan o muhit, hem saadete götüren o muhit. Gençlik ve hevesat sarhoşluğuyla genci mahveden o çevre. Gençlik ve ruh zindeliğiyle, gencin yükseklerle doğru çıkmasına sebep olan, gene o çevre. Ne yazık, hem pek çok yazık ki, ben, beni mânevî uçurumlara sürükleyen bir muhitte büyüdüm. Gençlik çağına geldim. Mektep içinde, okul dışındaki hissettiklerim, gördüklerim, işittiklerim, beni, bir tek fikre sürükledi. O da şu idi: Para ve zevk. Bu iki nesnenin bitmez, tükenmez, zehirli, boş hülyaları. O erişemediğim ve eriştiğim takdirde dahi beni hayatta mes'ud edemeyeceğini sonradan anladığım o neticesiz hayaller, o kupkuru tasavvurlar. Ben neyim? Niçin yaşıyorum? Nereden geldim? Nereye gideceğim? Yoksa, şu bir sürü başıboş mahluklar gibi, ipi boğazına atılmış bir yaratık mıyım? Hayır. Bu, izzetime dehşetle dokunuyordu. Ben hayvan olamazdım. Ben hayvan gibi yaşayamazdım. Fık-

riyatım işliyordu. Ben bir insandım. Öyle ise insan gibi yaşayacaktım. Ama bu başıboş yaşıyışım, acaba insanca bir yaşayış mıydı? İnsan olan insan, böyle mi hayat geçiriyordu? Bilemiyordum, fakat bu düşünce-lerin verdiği tereddütlü tutum içinde, âdeta çırpınıyordum, diyebilirim.

Baba dostu muhterem bir ihtiyar vardı. Onu görünce merhum ve muhterem sevgili babamı hatırlarım. O da beni görünce, bir baba şefkatiyle halimi hatırıma so-rardı. Onun o şefkati, kederli günlerimi neş'elendirir-di. Bir oğlu vardı, sınıf arkadaşımı; onun namaz kıl-dığını, namaz vakti gelince okul penceresinde, bazen hademe odasında namaz kıldığını görüyordum. Ona, ruhumda bir takdirkârlık, hattâ bir gıpta hissi duyuyordum. Acaba diyordum, benim hayatım mı, yoksa onun hayatı mı insanca bir hayattı; ayırt edemiyordum. Nihayet üniversite. Anadolu'nun saf ve temiz, sakın havasından, böyle gürültülü, kalabalık bir yere gelir. Her neyse, burası uzun. Bu uzunluğuna uzatmayacağım. Bir takdim... Yanında bir simâ: Hatırlayacak gibi oluyorum. O da okuduğu kitaptan bir aralık başını kaldırdı. Göz göze geldik. O beni tanıdı: Tanıştık, se-viştik. "Gençlik mevzuunda bir bahis okuyordum" dedi. Dedim: "Ben de dinleyeyim, devam edin." Evvelâ ki-taba baktım; Gençlik Rehberi. Müellifi: Bediüzzaman Said Nursî. Biraz durakladım. Çünkü gazetelerden bu isim hakkında menfî şeyler işitmişim. Fakat dinlemeliydim. İşte tam fırsattı; dinlediklerim ile duyduklarımı karşılaştırıp; bir hükme varmalıyım. Yaratılış itibarıyla biraz tahkikçiydim, körü körüne, ezbere, şu veya

bu dedikodulara kulak asmayı mertlik hissime lâıyk görmüyordum. Arkadaşıım okuyordu, dinliyordum. Ben öyle kendimi okunan kitaba vermişim ki, bir aralık kendime geldim. İki saat geçmiş; bu müddet içinde ruhumda bir kıpırdanış, bir başkalık oldu. Allah Allah! Ne olmuştu? Yoksa bir sihre mi tutulmuştu? yoksa bir mıknatisiyet beni kendine mi çekmişti? Ayrıldım, fakat benim aklıma fikrime şunlar yer etmişti, yer mi etmişti, yoksa akıl, fikir ve ruhî varlığını istilâ mı etmişti? Yoksa kalb ve dimağıma, silinmez bir yazı ile mi yazılmıştı, ne olmuştu? Ne olmuşsa olmuştu. Evet şu cümleler kulağımda çın çın çınıyordu, aklıımı, dimağıımı kaplıyordu: "Gençlik muhakkak gidecek."

Dedim, dönmeliyim: Eyvah, ya oradan ayrılmışsa! Niçin adresini almadım? Koştum, gün batıyor. Dolmuşa bindim. Ah! Kalbim ferahladı. Arkadaşıım hâlâ kitapla meşgul. "Geldim" dedim. "Bana bu eseri bir haftalığına veremez misiniz? Yahut nereden temin edebilirim? Bir tane muhakkak almak istiyorum." Aldım. O gece geç vakte kadar okudum. Okuyordum. Çok yerlerini tam anlayamıyordum. Bu nasıl kitaptı? Hem anlamıyordum, hem anlıyordum. Anlamıyordum; zirâ, anladığımı ifade edemiyordum. İfadeden aciz kalıyordum. Fakat içimde bir inkılâp, rûhumda bir sükun, kalbimde bir sürur, derin tesir duyuyordum.

Sabahleyin uyandım. Güneş doğmuştu. İçimde bir hüüzün, hem acı bir hüüzün var. Acaba neden, ögle vaktiydi? Minareden ezan sesi; İlahî dâvet sesi kulağıma geldi. O ses, acımın sebebini ihtar etti. Sabahtan beri

niçin namaz kılmamıştım? Bu acıyı ilk defa duyuyordum. O günde, evet o bahtiyar günde namaza başladım.

İşte Risale-i Nurdan bir Gençlik Rehberi, o da, başta sadece bir kısmını okumakla, beni nasıl böyle İlâhî bir inkılâp, böyle insanca, Müslümanca yaşayışa doğru götüren bir kuvvet meydana getirmiş ve beni nasıl değiştirmişti?

İşte ey kardeşler! Allah'ıma hadsiz şükürler ediyorum ki, bana Risale-i Nuru görmeyi, onun kıymetini, onun yüksek değerini anlamayı nasip eyledi. Nurları tekrar tekrar okumaktan kendimi alamayacak bir sevgi, bir aşk bana ihsan eyledi. Şimdi umum Türk gençliğine, Risale-i Nuru, kurtarıcı, ebediyen mes'ud edici bir eser olarak tavsiye ediyorum ki, dinime, imânıma, gençliğe, vatan ve milletime, en kudsî, bir hizmeti yapmış olayım.

Ah Nur kardeşim! Senin bu samimi sözlerin, beni, imân ve İslâm ve Kur'ân yolunu öğrenmek yolunda Nur Risalelerine celbetti. Nur Risalelerini okumak sevgisiyle, benim gamlı gönlümü neş'elerle doldurdu ve coşturdu. Deli gönlümü, Kur'ân nuru kapladı.

Hayatım karanlıklar, ruhum ızdırablar içindeydi. Âdeta kesif bulutlarla kaplı karanlık bir dehlizde bunalma nöbetleri geçiriyordum. İç âlemimde tozlu fırtınalar esiyordu; gözlerim eşyayı hakikî hüviyetiyle göremiyor, kulaklarım hak ve hakikat sadasına karşı sağırlaşmış bir haldeydi. Bu bedbaht durumda iken Risale-i Nuru tanıdım.

Okudum, okudum. Okudukça derin nefesler almayı ve dirilmeye başladım O zulmetli dehlizden, güneş ışığına kavuşmuş bir adam gibi mütehassis oldum. Ruhum ve kalbim huzura kavuştu. Gözlerim dünyayı hakikatıyla görmeye, kulaklarım hakikat seslerini işitmeye başladı. Ki dünyaya âdeta yeni geliyorum gibi bir saâdet ve ferah içinde kaldım. Beni böyle kurtaran bir tefsir-i Kur'ân'a, bin canım da olsa feda etmek, onun hizmetine ihlâs ve sadâkatla devam etmek, insaniyetin muktezası olan bir şükran borcudur, kanâatını taşımaktayım. Elimden gelseydi Nurların üstünlük ve meziyetini, ilmî prensip ve gayelerini tebellür ettirir, onun cihan değerinde olan kıymettar bir şaheser olduğunu daima terennüm eder ve o terennümle yashardım.

Mükerrem ve mübeccel Üstadım son derece bir gayret ve faaliyetle harika bir fedakârlık ve yüksek bir himmetle Kur'ân ve îmâna hizmet etmiştir. Misilsiz bir fedakârlık ve sa'yi gayretle muvaffak olmuştur. Bir ses, ruhumun ve vicdanımın derinliklerinden yükselerek diyor ki: Nurları büyük bir aşk ve sevgiyle ve kana kana ve düşünce düşünce oku. Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri çok çetin şartlar ve imkânsızlıklara eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlakın dehşetli işkence ve taarruzlarına rağmen hizmet-i îmâniyeden aslâ çekinmemiş ve son nefesine kadar mücahededinde dâim olan muzaffer ve muvaffak bir İslâm mücahididir. Nur Talebeleri öyle benzersiz bir sistem ve metotla hummalı bir şekilde faaliyet yapıyorlar ki, Risale-i Nurun neşriyat ve fütuhâtı beşerşümül büyük bir hadise ola-

rak temayüz etmiştir. Siyasî, iktisadî sistemlerin istikamet ve selâmetle muvaffakiyeti, bu siyasî organların tahkikî î mân kuvvetiyle münevver olmalarıyla kabil-dir. Risale-i Nurun İlâhî intibaha mazhar olan nuranî ve Kur'ânî dersleri, gözleri açmış, kalbleri uyandırmış, akıl ve mantıkları çalıştırmıştır. Risale-i Nurdaki kuvvet-i Kur'âniye ve ilmindeki İlâhî kuvvet ve te'sir, din düşmanlarını dehşet ve hayrete düşürmüştür.

Aziz ve değerli Üstadım! Bütün samimiyet ve hürmetimle Risale-i Nur'da şâyan-ı hayret ve takdir olan, ilmî bir üstünlük vardır. Bu fevkalâde tefevvukla temayüz etmiştir. Risale-i Nur'u okuyanlar, î mân dolu bir kalble cihad-ı diniye meydanlarında cevelan ediyorlar, î mân dolu bir kalble, î mân ve İslâmiyet hizmetine son nefesine kadar devam etmeye azmetmişlerdir. Mukaddesatımıza saldıran korkunç ejderleri geberdemiş, dinsizlik ve dalaletin kızıl bağırını darmadağın etmiştir. "Ey Nur! Yok mu çâre-i hâllasın?" diye feryat eden milletin imdadına yetiştin. Feryad ü figan eden nesl-i cedide saâdet yollarını göstererek dindirdin. Senin her bahsinde î mân seli çağlıyor. Ağaçlar kalem, sular mürekkep olsa seni tavsif edemez insanlar.

Ey Kardeşler! Büyük ceddiniz sizin hizmetinizden ümitvârdır. "Allah Allah" diyerek yürüyün; zira bugün milyonlarca şehidin vârisi olan sizlere, zafer kapıları açılmıştır.

Ey Üstadım! Ölmez eserinle yaşıyorsun sen.

Azmindeki kuvvet ve kudsiyete hayrandır bu millet.

Ey Nur! Sendeki ilm-i îmâna, ulviyet ve kudsiyete hayran yaşarız.

Her an, seni okumak sevgisiyle dolup taşarız.

İlm-i îmânla, himmet, gayret ve fedakârlıkla temayüz eden Nur Talebeleri, Risale-i Nur , Kur'ân ve İslâmiyetin, asliyet ve safiyetini muhafaza ve müdafaa eden, olanca haşmetiyle ve rakipsiz olarak intişar ve inkişaf etmektedir.

Nur dâvâsı olanca haşmet ve azametiyle ayakta durmaktadır. Bu vatanın her köşesinde, âlem-i İslâm ve âlem-i insaniyette her gün yeni yeni simâlar ve istidatlardan bir çok kimseler Risale-i Nur'la hidayete erişmekte, Nur'un saflarına seve seve, fevç fevç iltihak etmektedirler. Geceli gündüzlü, var kuvvetleriyle nurların feyyaz mütalâası ve kudsi hizmetinde çalışmaktadırlar. Din düşmanlarının münafıkane ve korkunç faâliyetlerini kökünden tar ü mar etmek hususunda gayet mahirdirler.

Risale-i Nur insanları gaflet ve cehaletten kurtarmakta, genç nesilleri her çeşit hurafat ve dalaletten halâs edip hidayet yolunu göstermektedir. İçinden çıkılmaz badirelere sürüklenmiş olanları kurtarıcı eliyle halâs ederek, nurlu, parlak, selâmet ve saâdete eriştiren cadde-i Kur'âniyede yürütmektedir.

Gençliğimizi ardı arkası kesilmeyen şeytanî telkinlerden, dinsizlik ve dalalet kasırgalarından kurtarıp muhafaza etmenin yegâne çaresi Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur, İslâmiyetin ulvîyet ve kudsiyetini gün gibi güneş gibi göstermiştir; aklı selime dayanan bir eserdir.

Risale-i Nur, büyüklüğü ve bir çok meziyetlere mâlik olmasıyla beraber, her türlü şüphenin fevkinde olan bir eserdir. İnsan aklına kalb ve deruni iştiyaklarına hitap eden bir eserdir. Nur talebesi olmak, bir insan için büyük bir nimettir.

Risale-i Nur hususî bir mânâ ve ehemmiyeti taşır. Risale-i Nur talebeleri, üstadları merhum Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinden mülhem olarak devam ettikleri gayretler üstü gayret ve faaliyetlerinden bir an olsun geri durmamışlar, en çetin şartlar altında hizmet-i imâniyelerinde ihlâs ve şevkle ilerlemişlerdir. Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri sürgün hayatında şiddetli bir tazyikat ve istibdat altında bulunduruluyordu. Hunhar işkenceler, binbir türlü zorluk ve müşkilâtlar içinde Nur Risalelerini telif ediyordu. Bu dehşetli esaret hayatı senelerce devam etti. Nur Risaleleri Kur'ân yazısı ve yeni yazıyla neşredildi. Fakat zulüm ve istibdadın hükmü, Hz. Üstadı bir türlü serbest bırakmıyordu. Mühim yardımcılardan mahrumdu. Herkese korku ve dehşet verilmişti. Beşerî bir yardım görmüyordu.

Bediüzzaman'dan başka hiçbir kimse Nur Risalelerini ve Müellif-i Muhteremini müdafaaya cesaret edemiyordu. İmân ve İslâmiyetin ihtiyatı ve kurtuluşu gibi büyük bir maksadı tanzim ve fiiliyat sahasına çıkarırken, on onbeş talebesinden başka kimse yoktu. Fakat

o nurlar, gönüllerde İlâhî bir iklim vücuda getirmiş; kalb, ruh ve akıllarda kendi kendine tutunup yanmıştır; kendi kendine parlamıştır.

Evet kendi kendine neşretmiştir ki, bu vaziyet Nur Risalelerindeki Kur'ânî kuvvet ve kudretin en birinci delilidir. Demek Nurlardaki hakikatın yüksekliği ve onun hakkaniyeti, ehl-i imânı kendine celb ve cezbetmiştir. Her cepheden binbir çeşit dalalet tayfunlarının hücumuna uğradığı halde, sönmemiştir; yanmış ve parlamıştır. İnşâallah hal ve istikbaldeki beşeriyeti umumî bir şekilde aydınlayacaktır.

Ebedî, sermedî bir cemâli bakiye mâlik bir mahbub-u bâkî Allah'ımıza ve Hâlıkımıza âşık olan ehl-i âşk, ehl-i muhabbet saâdeti içinde yaşayanlar Risale-i Nur'u her gün İlâhî muhabbet ve sevginin gözyaşlarıyla son nefesine kadar okumaktan kendilerini alamazlar, bunsuz mes'ud bir hayat yaşayamazlar.

Risale-i Nur eserlerini sadakat ve sebat ile tekrar tekrar okumak, hakaik-i Kur'âniye, imâniye ve İslâmiyeyi, kalbi tenvir ve kabule izhar eder. Akli iz'an ve idrake yakınlaştırır. Ruhu nurlandırır, ferahlatır. Vicdanı selm ve selamete eriktirir. Nefsi ilzam eder, hevesat-ı rezileyi itlaf eder. Kudsî haz ve heveslere tebdil eder, gayr-i meşrû olan şehvat-ı şeytaniyeyi meşru ve ulvî gayret ve faâliyetlere inkılâb ettirir, hakikî mecerasına çevirir.

Gizli bozguncu teşekküller her tarafa zehirli tohumlar saçmaktadır. Bunlar öyle bir zehirdir ki, panzehiri araştırılmamış veya bulunamamıştır. Millet ve nesli-

mizi mütemadî bir surette serptiği zehirlerle mahvetmektedir. Bu millet-i İslâm için en büyük bir âfettir, pek azim bir fecaâttir. Öyle ise panzehiri bulmak gerektir. Amansız din düşmanlarımızı içinde toplayan mezkûr gizli teşekküllere karşı koyacak bir kuvveti bulmak elzemdir, hayatî bir mecburiyettir. İşte o fesatçı ve yıkıcı dinsizlik cereyanlarına karşı atom bombası hükmündeki tek kuvvet, bu asırda Kur'ân-ı mu'cizü'l-Beyânın bir tefsiri olan Nur Risaleleridir. Dünyayı tehdit eden komünistlik ve farmasonluk gibi dinsizlik âfetlerine karşı Risale-i Nur bir Sedd-i Zülkarneyndir. Bu noktada bütün hakikî münevverler ve ehl-i imân müttefiktirler. Zira o zındıka ve imânsızlık ateşini söndürecek, o dinsizlikleri kökünden yıkacak bütün temel esaslar, kuvvetli ve kudretli parlak hakikatler, Risale-i Nur külliyatında mevcut bulunmaktadır.

Bir insan muhabbetullah ve mehafetullah sayesinde, hak ve hidayet caddesinin haricine çıkmaz; adalet, insaf ve merhamet hissi ona hâkim olur, kötülükten çekinir, iyiliğe yönelir; günahlardan kendini muhafaza etmekte muvaffak olur; derûnî bir hal, kalbî bir şevk ve sevgiyle İlâhî emirlere itaat ve inkiyade mazhar olur. Vicdan ve vazife mes'uliyetini idrak eder, fenalık meyllerini frenler. İşte Risale-i Nur imân-ı billah, marifetullah ve muhabbetullahı ders verdiği içindir ki, onun bahtiyar talebeleri, Allah sevgisiyle, Allah korkusuyla, imân kuvvetiyle Allah'ın ve Resulullahın emir ve nehiyelerine seve seve boyun eğerek itaat ederler, amel-i sâlih ve takva ile, gayet faâliyetli bir hayat sürerler.

Gizli din düşmanları, bu milleti mahvetmek için ev-velâ gençlerimiz ve çocuklarımızın sâfi zihinlerini bulandırma, onların itikatlarında şüpheler husûle getirmek suretiyle işe başladılar. Türlü türlü neşir vasıtalarıyla mektep içinde ve dışında, herkesin ilk anda farkedemeyeceği birtakım hileli ve taklitli ifadelerle îmânî zedeleyici, vesveseler verici hikâyeler ve hezeyanlar uyandırıp, yeni neslimize okuttular, körpe dimağları zehirlediler, masum kalbleri dinsizliğin zehirli hançeriyle hançerlediler, mahza hak ve hakikat olan İslâmî mevzuları hurafe gibi sâfi dimağlara yerleştirdiler; îmânî eserlerde sarsıntı ve çöküntüler meydana getirdiler. Bu Müslüman vatanın Müslüman evlâtlarını dinsizliği ve imansızlığı netice veren birtakım menfî makale ve sözlerle îmânsızlık kuyularına attılar. Yeni neslimizi ve milletimizi böyle îmânî şüphe ve vesveselerden kurtarabilmek için naklî bir ilim fayda veremiyordu. Onlara aklen ikna, kalben mutmain olacak şekilde hakikatları izah ve isbat etmek gerekiyordu ki, kurtulabilsinler. İşte böyle felâket ve fecâatlardan, millet ve gençliğimizi halâs edecek bir lütf-ü İlâhî vardır. O da Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur dinsizcesine uydurulan hurafelerin, vicdansızcasına irtikâp edilen tahribat ve tahrifatların husûle getirdiği dinî şüphe ve vesveseleri, etrafıyla söker ve izale eder. Hakikatları güneş gibi görünecek derecede isbat ederek, îmân zafiyetine düşenleri kurtarır. Îmâna kuvvet, dine metanet verir. Îmânsızlığın zakkum-u cehennem tohumu, îmân ve İslâmiyetin, bir cennet çekirdeği olduğunu, kör gözlere de gösterir.

Îmân ve İslâmiyetin hakkaniyetini ve ne kadar sâfî, ne derece şerefli, yüce ve nezih olduğunu gayet muknî bir şekilde izah eder. Dinsizliğin fecaat ve fenalığını, büyük bir cinayet olduğunu; dindarlığın yüce ve yüksekliğini, ebedî saâdet ve selâmetin sebebi bulunduğunu son derece nafi ve temsili bir tarzda insanın kalb ve diماغına zerk edip yerleştirir, kuvvetli ve yakîni bir îmân te'sis eder. Îmân kuvvetiyle, saâdete saâdetler katacak bir saâdetle, fânî gençliği bâkî bir gençliğe tebdil eder. Şu muvakkat dünya hayatını, ebedî hayatın saâdetinin elde edilmesine vesile ve hizmetkâr yapar.

Müslümanlığın ve insanlığın ebedî refah ve saâdeti, tahkîkî îmânı elde etmekle mümkündür. Millet ve gençliğimizin nazar-ı dikkatini, îmânı kurtarmak dâvâsı üzerine çekmek, gözlerimizi bu mühim noktaya çevirmek çok elzem olan bir keyfiyettir. Risale-i Nur'un dâvâsı, îmân ve İslâmiyeti, âlem-i İslâm ve âlem-i insanियette yerleştirmek, kuvvetlendirmek ve yükseltmek, dinsizliğin tacizlerine karşı müdafa ve muhafaza etmek dâvâsıdır.

Nurun Zuhuru

Yirminci yüzyılda bir güneş doğdu. Dünyaya bir Nur-u Kur'ân gönderildi. Zulmetler dağılmaya, dalâlet ateşleri sönmeye, bid'at rüzgârları hızını kaybetmeye başladı. Kandiller revaçsız kaldı. Türkiye'den cihan ilim ve irfan âlemine bir güneş doğdu.

Ey kardeş durma ilerle! Ey nur, fişkir ve güneşler gibi parla. Kudsî heyecanlarda doğacak şanlı zaferler

ancak sendedir sende. Zira zulmetleri dağıtacak nurlu meş'aleler sinende. Nur Talebeleri hamdetmektedir sen gibi şaheserle. Âlemlere yayıl, nesl-i cedidi uyanır. Âlem-i İslâm seni bekledi bunca zamandır.

Bu millet-i İslâmiye, dalâlet ve hurafelerin, tahakkümü altında bunalıp, bir nur aradığı ve beklediği bir asırda; Türkiye'den bir nur, ilim ve irfan âlemine doğmuştur. Parlayan bu nur, cehalet, dalâlet, dinsizlik ve zulûmat kâbusuna bürünmüş olan kalb ve akılları aydınlatmış, hak ve hakikatı güneşler gibi göstermiş, Kur'ân ve imân, hidayet ve saadet yolunu en kısa ve en selâmetli bir tarzda göstermiştir. Yirminci asırda beşeriyete ihsan olunan bu rahmet-i İlâhî, bu nur-u İlâhî şuaları, bu asır insanlarına en ekmel bir mürşid ve en müstakim bir rehberdir.

Risale-i Nur, tarih-i edyanın en şâyan-ı hayret ve en kayda şayeste hâdisatından en muhteşemidir. Zira, tefsiri ve tercümanı olmak haysiyetiyle Kur'ân-ı Mu-cizü'l-Beyânın bu asırda en muazzam ve yep yeni ve şaheser bir tefsiridir. İntişarı safha ve devrinde, bütün dünyanın nazarını üzerinde toplayan ilmî bir keşşaf-tır.

Risale-i Nurun gaye ve maksadındaki ulviyet, muhtevasının yüce hakikatlarla memlû olması, kendi kendini göstermektedir. Böyle birçok meziyet ve hususiyet ve ulviyettendir ki, cumhur-u nasın muhabbet ve iltifatına mazhar olmuştur.

Risale-i Nur, insana imânî ve mânevî bir kudret, taze bir cevvaliyet ve faaliyet verir. Yep yeni bir canlılık ve

hayatiyet, neş'e ve neşve kazandırır. Risale-i Nur, tefsir-i Kur'ânî ruhlara kut, fikirlere kuvvet verir. İmânları inkişaf ettirir. Kuvvet-i imâna, salabet-i diniyeye, İlâhî bir zevk, sürur, halavet, ferah ve lezzet verir. Sebat ve sadakatla her gün okundukça, defalarca mütalâa ettikçe, bu kusurlu insanda hakaik-i imâniyeyi daha ziyade parlatır. Böyle mes'ud bir insanın mânevî cihazatına hak ve hakikat nurları daha fazla saçılır. Risale-i Nurun okunması tekerrür ettikçe, ihtiva ettiği ukde-i hayatiye ve nurani esaslar, Kur'ânî hakikatlar iştihaı açar.

Beşerî istidadları vazife-i asliyelerinde çalıştıran ve onları âhenkli bir şekilde inkişaf ettiren yegâne eser Risale-i Nurdur.

Âlem-i İslâmda dünya üzerindeki düzensizliği nizam koymak isteyenler ve çeşitli huzursuzluklardan muzdarip olarak hastalanan ve en tesirli bir reçeteyi arayıp bulamayanlar Risale-i Nuru okudukları zaman aradıklarının fevkalâde bir tarzını Risale-i Nurda buluyorlar. Ve pek isabetli olarak düşünüyorlar ki: böyle nûrânî bir sırra agâh bir müellif bu asra kadar dünyaya gelmemiştir. Bu eserler dünyanın vefatına kadar beşerî tenvir edecek bir kuvve-i Kur'âniyeyi hâizdir.

Risale-i Nur müellifi yalnız bu vatan ve milletin değil, onu tanımak saâdetine eren âlem-i İslâmın kalbinde en muhterem ve en yüksek bir mevkiî ihraz etmiştir. Onun eserleri her Müslümanın, hatta her insanın kalbinde nûrânî yangınlar husûle getiren, hayatta hayat ve hareket veren bir saâdet meş'alesidir.

Bu mübarek vatan ve millete düşen felaket yıldırımları Bediüzzaman'ın kalbinde derin yaralar açmıştı. Bu çok acılı yaraların tesirleriyle ki, hayatını istihkar edip millet-i İslâmın îmânını kurtarmak dâvâsı uğrunda çalışarak Risale-i Nur eserlerinin te'lif ve neşrine başlamıştı.

Dünyada huzur ve rahat mı arıyorsunuz? Ukbada saâdet mi istiyorsunuz? Risale-i Nuru okuyunuz.

Risale-i Nur, îmân ve İslâmiyetteki azameti ve ihtişamı irae eden bir eserdir.

Ruhlarda İslâmî heyecanı uyandırmak, mânevî âlemimizde cûş u huruşlar kopartıp hareket ve hizmet, ferâgat ve fedâkarlık, sebat ve sadâkat aşkını saha-i vücuda çıkarmak mı istiyorsun? Risale-i Nurun nurlu âlemine gir. Oku ve okut. Tek çare budur. Bu necat yolu tecrübelidir. Mes'ud yolcuları olan milyonlarca Nur Talebeleri meydandadır.

Risale-i Nur, ölü damarlarda hayat kanı akıtan bir eserdir.

Ruhunu doyurmak için felsefeyle iştilal edip de bir türlü meşbû olamayanlar, bilakis çeşitli hastalıklarla muztarip hale düşenler, Risale-i Nuru okudukları vakit, ruhî, aklî ve kalbî ihtiyaçlarını onda buluyorlar. Ve doyusıya okumaya ve okudukça okumak zevki ve sermestisi içinde kalarak ebede kadar okumakta karar kılıyorlar.

İslâmın ve hakikatın zevkini tatmak, sürurla yaşamak ihtiyacını mı hissediyorsunuz? Müjdelersin! Olsun sana ey kardeş! İşte sana Risale-i Nur! O son derece

canlı, son derece mücahit ve son derece heyecanlı bir ruha maliktir.

Risale-i Nur sırr-ı hilkat-i insanı idrak ettiren, kâinatın yaratılışındaki muammâyı keşf ve halleden, âlemin kemiyet ve keyfiyetini fehmettiren bir eserdir.

Şimdi Risale-i Nur en ücra köşelere kadar gitmiş ve büyük bir revaca mazhar olarak en kuvvetli ve küllî bir vaziyet almıştır. Neşriyatı, fütuhatı, dahil ve hariçte muazzam ve muhteşem bir surette inkişaf etmektedir. Nur Talebelerinin arasındaki harikulâde ittihad ve tesanüt ise bütün dünyada intişar etmiş bir durumdadır. İslâmiyetin bidayetinden bu zamana kadar İslâmiyeti içinden yıkmak için, İslâm düşmanları, İslâm milletlerinin aralarına fesat ve tefrika tohumlarını atmış ve parçalamaya çalışmışlardır. Zamanımızda da böyledir.

Ayrıca her asırda İslâmiyete mücahidâne hizmet eden Hizbü'l-Kur'ân'ı mağlup etmek gayesiyle müntesiplerini ve erkânlarını birbirleriyle münakaşa, mübareze ettirmek, kardeşi kardeşle çarpıştırmak plânları ve şeytanetleri çevirmişlerse de muvaffak olamamışlar. O Hizbü'l-Kur'ân bilâkis daha ziyade kuvvetlenmiş ve genişlemiştir.

Muhtelif devirlerde yolunu şaşırmış beşer kütleleri üstüne doğan ışıklardan biri de, bu zamanda Risale-i Nur'dur. Dehşetli ve karanlık günlerin imha edici ve yıkıcı icraatları zamanlarında, bunun neticesi olan sefalet ve sefahet ateşinin millet ve gençliğimizi yakmakta bulunduğu zulümlü ve zulümatlı bir devrenin fela-

ket ve fecaatlarının hüküm sürdüğü bir hengâmede ve hem hakiki ilim ve irfanın göğüs ve kafalardan kaldırılmaya, neslimizin cehalet kuyularına atılıp bilmediğini de bilmeyecek bir cehl-i mürekkep içinde boğulmaya çalışıldığı pek korkunç bir devrede, Türkiye'den doğan ve parlayan Kur'ân nurunun parlak bir şu'lesi olan işte bu Nur Risaleleridir.

Dinsizlik ve sapkınlık had bir safhaya gelmiş, millet-i İslâm boğulmaya doğru yönelmiş, cehalet ve dinsizlik taassubu dehşetli bir istibdad sûretinde her nevi İslâmın müessese ve akîdelerini yıkmaya başlamıştı. İşte Bediüzzaman Said Nursi böyle bir devirde cihad-ı diniye ve hizmet-i imaniye meydanına atılan yegâne ve mümtaz bir varlıktır. Büyük bir mütefekkir ve müstesnâ ve mümtaz bir varlıktır. Büyük bir mütefekkir ve müstesnâ bir mücahid-i dindir. Ve bu millet-i İslâma bir mevhibe-i İlâhiyedir.

Risale-i Nur, kâinat semâsında dâimâ parlayan ve hiçbir vakit gurup etmeyen, batmayan, âlem-i hakikatın şems-i şumusu olan Kur'ân-ı Mucizü'l Beyân'ın bu dehşetli asırda bir mu'cize-i mânevîsidir. Bu dalâletâlût zamanda parlayan yüksek bir tefsiridir.

Risale-i Nur, insanı en parlak bir nur-u Kur'ân ve imana garkeder. Kur'ân-ı Hakimin cilvelerini şu âlem-i şahâdetde gösterir, hak ve hakikata eriştirir.

Risale-i Nur, insana en büyük lütf-u Rabbânî, en latîf bir nesîm, en leziz bir âb-ı hayat, en şirin bir ziyadır.

Risale-i Nur, Cenab-ı Hakkın varlık ve birliğini terennüm eder, ruh ve kalbleri îmân-ı Billâh ve Marifetullah ve Muhabbetullahla münevver kılar.

Risale-i Nur, bir mürşid-i ekmeldir, bir üstad-ı küldür, bir rehber-i ekberdir.

Risale-i Nur, fışk-u fücuru kaldırır, yalan ve iftira, kıskançlık ve rekabeti, dünya menfaati uğrunda ihtirasla koşmak illetlerini tedavi eder.

Fenalığa karşı iyiliği telkin eder. Fazileti, af ve müsamahayı ders verir. Amel-i sâlih ve hizmet-i diniyede hiçbir mükâfat ve karşılığı niyet etmeden, münhasıran Allah'ın rızasını istihsal etmeyi hedef gösterir.

Risale-i Nur, ehl-i îmânı dalâlet ve dinsizlik çukurlarına düşmekten korumuş, düşenleri de çıkarıp aydınlığa ve hidayete erştirmiştir.

Risale-i Nur, bir terakki ve yükselme âmilidir. Risale-i Nurun düşmanları hüsrân, zillet ve mağlubiyet içinde çabalamakta, Risale-i Nurun talebeleri de zafer ve muvaffakiyet şenlikleri ile, Cenab-ı Hakka hadsiz hamd ü senâlar etmektedir.

Mensubu olmakla şeref duyduğumuz Risale-i Nur, olanca şâşaa ve parlaklığı ile intişar etmektedir. İslâmiyet, akla ve mantığa dayanan hikmet ve tefekkür dinidir. Risale-i Nur bütün îmânî ve İslâmî hakikatları aken ve mantiken izah ve ispat eder. Âyet-i Kerimelelerin hikmet feşan mânâlarını tebarüz ve tebellür ettirmiştir. Kâinatı mütalâa ettirerek, tefekkür mesleğinde teâli ettirir. Fikrî terakkiyatın evc-i bâlâsına çıkartır. Talebelerini ilim ve marifetle tenvir ve tezyin eder.

Büyük ve derin mânâlar ve azîm hikmetlerle doludur. İlm-i îmân ve irfan nurlarıyla üstün bir îmân kuvvetine mâlik, mümtaz ve mes'ud kimseler olarak yetiştirir. Hem bu asırda insan zekâsı ve aklı tekâmül etmiştir. Risale-i Nur da, bu zekânın kavrayabileceği ve aklın anlayabileceği bir metotla hak ve hakikatı ders vermiş, asrımızdaki ve gelecek devirlerdeki beşerin fehmine, müsbet ilim anlayışına muvafık olarak beyan ve ifade etmiştir. Risale-i Nur'un muhteşem hüviyet ve muazzam mahiyetini tecessüm ve izhar etmekten âciziz. Tarîf ve tavsife muktedir değiliz. Risale-i Nur her türlü tarîf ve tavsifin fevkindedir.

Risale-i Nur gittikçe genişlemekte, sûratle tevsi ve tekâmüle doğru ilerlemektedir. Bir çok bahtiyar kimseler, onun tenvir ve hidayet dairesine doğru fevc fevc dahil olmaktadır.

Bugün dünya üzerinde en çok okunan, büyük bir rağbet ve revaca mazhar olan yektâ eser hüviyetiyle parlamaktadır. Ruhunu ve ziyasını dünyaya yaymak haşmetinde olan bir manzume-i hakâik meş'alesi olarak temayüz etmektedir. Dinsizlik fırtınalarını ve dalâlet tayfunlarını durdurmakta, âlemi, huzur ve sükûna kavuşturmaktadır. Bu ise, dünyayı alakadar ve kendisiyle meşgul eden müthiş bir hâdise-i ilmiye ve İslâmiyedir. Bu muazzam vâkıanın azametini gözlerimizin önünde canlandırmaktan ve onu tarîf ve tavsiften âciz bulunmaktayız.

Risale-i Nur, barbar ve yamyamları medenileştiren, dalâlet çukurlarına yuvarlananları çekip çıkaran, millet-i İslâm ve beşeriyeti huzur ve sükûna, selâmet ve

saadete ulaştıran bir tefsir-i Kur'ân'dır. Bu öyle sönmez bir nur-u Kur'ân'dır ki, dalâletin kesif bulutlarını parçalayarak parlak ziyasıyla bu vatânı ve milleti aydınlatmıştır. Millet ve neslini, dinsizlik cereyanlarının çökerttiği karanlıklar içerisinde bunalmak üzere iken, tek kurtuluş ümidi ve beşâreti olarak zuhur eden Nur Risaleleri, cihan tarihine yeni sahifeler açtıran âlem-şümul, yüksek bir tefsir-i Kur'ân'dır. Her türlü tarif ve tavsifin fevkindedir.

Yarım asra yaklaşan intişar safhasında en zâlim dinsizler onun neşriyatını durdurabilmek için, mütemâdi bir sûrette taarruz ettikleri ve onun kıymetini düşürmeye çalıştıkları halde, Risale-i Nurun fütuhâtı kat kat ziyadeleşmiştir. Millet-i İslâm indinde ihraz ettiği yüksek şeref ve mevkiinden, büyük kıymet ve kad-rinden zerre kadar kaybetmemiştir. Bilakis âsumana yükselen bir ulviyet iktisab etmiştir. Hiçbir dinsiz câmia ve iftirak bunu karartamayacak ve söndüremeyecektir.

Risale-i Nur, selâmet ve saadetle yaşamanın, terakki ve tekâmülün zembereği olan hakikatlar manzumesidir. Risale-i Nurun feyyaz mütalâası ve kudsi hizmeti, insana, asalet ve necabet bahşeder. İman ve İslâmiyetin mertebelerinde yükselmek nimetine nail kılar.

Bediüzzaman, âzami ihlâsın ve imân kuvvetinin müşahhas timsali ve dellalıdır. Muhteşem ve muazzam bir varlıktır. Müstesnâ zengin ve engin bir ilme mazhar olan bu mümtaz zatın eserleri olan Nur Risalelerinin, ne kadar üstün ve fâik, ne derece şümüllü ve misilsiz olduğunu, onu dikkatle okuyanlar, bedahet

derecesinde müşahede etmektedirler. Hem bu nurlar büyük bir fedakârlık ve yüksek bir himmetin meyvesidir. Şiddetli bir ihtiyaç zamanında lütfedilen bir elfâz-ı îlâhidir. Ehl-i îmânın büyük bir şevk ve zevkle, derin bir sevgi ile mütalâa ettiği, mütalâa ettikçe de ona olan ihtiyacının çok ziyade olduğunu idrak ettiği bir eserdir.

Evet, Risale-i Nur, sönmeyen ve söndürülemeyen bir îmân meş'alesidir. Din düşmanlarının arkadan ve cepheden taarruzlarına mukabele eden, onları tek başıyla mağlubiyet girdaplarına fırlatan bir kuvvet-i Kur'âniye ve ilmiyenin mücesssem bir timsâlidir. İslâmiyete şevket, saffet ve ihtişam devirleri yaşatacak, yektâ bir âmildir. Gönülleri fetheden zafer üstüne zafer kazanan mânevî ve ferd-i ferid olan, bir fâtihtir. Evet, öyle bir nurdur ki, onu söndürmek için yapılan bütün gayretler, neticesiz kalmaya mahkûm olmuştur. O, bütün haşmet ve azametiyle yine parlamıştır.

Risale-i Nur sağlam bir hayat-ı diniye ve temelli bir medeniyet-i İslâmiye vücuda getirecek âmilleri hâvi bir eserdir. Hem bu vatan ve milleti, hem âlem-i İslâm ve beşeriyeti kurtarıcı ve yükseltici, fikrî hakikat ve câmi olan bir kitaptır.

Müslümanlar îmânda kuvvetli, dinine bağlı olduğu devirlerde, ilmin ve medeniyetin zirvesine yükselmişler; dince zayıfladığı zamanlarda ise, tereddidi ve inhitata, yıkılışlara düşer olmuşlardır.

Bugün millet ve gençliğimiz de, iman za'fiyetinin tevliid ettiği felaketler içinde yüzmektedir. İmansızlık,

tekmil milletimizi kurtulması müşkül olan bir esaret zincirine vurmuştur. Bütün fenalık ve dalâletlerin, meş'um ihtiras ve vahşetlerin en birinci âmili, imân zâfiyeti ve dinsizliktir. Bu bedîhi gerçek, gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır. Bunun için, bugün, iman ve İslâmiyetin temellerini, yeni baştan imar ve tamir etmek zaruretindeyiz. Bunun tek çaresi de, Risale-i Nurdur. Zira Nur Risaleleri, tahkîki imân dersleriyle, imân ve İslâmiyeti kuvvetlendiren bir eserdir.

Risale-i Nurun bize verdiği ilmin ihtişam ve kudsiyeti, bütün benliğimizi sarmakta, kendini derin bir sevgi ile tekrar be tekrar okutmaktadır. İmân meratibinde büyük terakkiler kaydettirmekte, asil ve necib ve metin Müslümanlar yetiştirmektedir.

Risale-i Nurun âleme serpmekte olduğu nurları, eskimeyen ve sönmeyen bir parlaklıkla devam etmektedir.

Risale-i Nur, cahil ve sapık fikirleri, dalâlet ve dinsizliği kaldıran, kurtuluş ve hidayet yolunu gösteren, sırat-ı müstakimde emniyet ve saadete götüren büyük bir rehberdir, bir mürşid-i ekmeldir. Akıl ve insaf sahibi ilmî şahsiyetler ve münévver mü'minler, bu bedaheti, hayranlık, takdir ve tahsinlerle izhardan kendilerini alamamışlardır. Nur ve insaf sahibi faziletli şahsiyetler, Risale-i Nurun ihtiva ettiği ilmin azamet ve haşmeti önünde, hürmet ve tâzimle eğilmişler, takdir ve tahsin etme kadirşinashlığına erişmişlerdir.

Risale-i Nur, bir çok meziyet ve hususiyetleri bulunan bir şaheserdir. Nurlarda müstesnâ bir tesir ve nü-

fuz kuvveti vardır. Üslûbunda ulvî bir âhenk ve câzip bir haslet, insanı kendine cezbetmektedir. Gayet belîğ ve selistir.

Risale-i Nurun güzellik ve rüçhaniyeti, diğer tefsirlerden kabil-i temyiz bir bedahettedir. Onu dikkat ve istifade niyetiyle okuyan, müdakkik ehl-i ilim, o müstesna meziyet ve orijinalliği sarahatle müşahade etmişler, hayranlık ve meftûniyetlerini izhar, nurların güzellik ve mezayâsını terennüm etmişlerdir.

Güneşlerin güneşi Kur'ân güneşinden lemeân eden Risale-i Nur güneşi, bütün beşeri, zulûmat ve dalâletten kurtarıcı ve hidayet nurlarına garkedici bir tefsir-i Kur'ân'dır.

Risale-i Nur, Kur'ânî ve îmanî hakikatları, akla ve mantığa mutabık olarak ders veren, kalb, ruh ve vicdanı tenvir eden bir eser külliyyatıdır. Bizler, insanları, hak ve hidayet yoluna dâvetle mükellef bulunmaktayız. Risale-i Nur talebelerinin hakka teslim ve inkiyadı kuvvetlidir. Allah ve Resulü ilme çok yüksek bir itibar ve ehemmiyet vermiştir.

Risale-i Nur, Kur'ân güneşinden telemmû eden en parlak bir hidayet meş'alesidir.

Risale-i Nur, hakiki ilim ve irfanın esası, madeni, ruhu ve nuru olan iman-ı billah ve marifetullahı ders verir. Muhabbetullah ve mehafetullahı, bütün zerrat-ı vücudumuza nüfuz edercesine telkin eder.

Risale-i Nur, beşerde sulh ve selameti, emniyet ve itimadı tesis eden müstesna bir eserdir. Bu sadece bizim kanaatımız değil, ehl-i ilim ve insaf olan hakşinas

zatların üzerinde kat'iyetle ittifak ettikleri bir gerçektir. Cenab-ı Hak Risale-i Nur yolunda fedayı can eden, can ve cananlarını cihad-ı diniye uğrunda hiçe sayan fedailer yetiştiriyor.

Risale-i Nurun neşriyatı, günden güne terakki ve inkişaf etmektedir. Risale-i Nur her sahada ilerlemek zevkini verir.

Risale-i Nur, insandaki ebede bakan kuvvet ve kabiliyetlerin pek ziyade inkişafına ve insanın nihayetsiz terakkisine âmil olan bir şaheserdir.

Risale-i Nur'a dâimî ve muntazam bir şekilde çalışmalıyım.

Risale-i Nuru, tergib ve tervic etmek muktezayı insaniyettir.

Risale-i Nur hizmetini ifa ederken, ihlâs ve sadakat ve fedakârlıkta ilerlemek hususunda dikkatli olmak mecburiyetindeyim.

Risale-i Nur, beşer tarihinin en büyük ve en esaslî hâdisesidir.

Risale-i Nur, insan hayatında husûle getirdiği yüksek ve müterakki tahavvüller ve mes'ud ve bâkî neticeler itibariyle misilsiz bir eserdir.

Risale-i Nur, insan hayatında faaliyet ve hareketi teşvik eder.

Risale-i Nur, dünya ve âhiret hayatının saadeti için en kuvvetli sâikler ihtiva eder.

Risale-i Nur, insaniyetin terakkisinde en büyük ve en müessir bir âmildir.

Risale-i Nur, saadet-i ebedîyenin sâiki ve sebebi-dir.

Risale-i Nur, insanın şuurunun terbiyesidir.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî

Nur Risalelerinin müellifi Bediüzzaman Said Nursî Hazretleridir. Bu zat-ı Nuranî, büyük bir insan-ı kâmil, dâhi bir İslâm müellifidir. Misli benzeri pek ender olan namdar bir İslâm mütefekkiridir. Şarkî Anadolu âfâkında parlayan bir ateşpâre-i zekâdır. Envar-ı Kur'âniyenin fem-i mübareklerinden fışkırdığı bir hazine-i ulumdur. Fart-ı zekâ ve hafızaya malik ve meşhur olan bir nâdire-i Hilkattır. Harika bir iradeye, rûhî bir kuvve-i kudsiyeye, Kur'ân-ı Hakimin feyz-i dersiy-le, Resul-i Ekrem Aleyhisselâtü Vesselâmın, talimiyle, adeta fevka'l-beşer diyebileceğimiz bir ikna, bir irşad, tenvir ve teshir kudretine mazhar bir mânâ adamı, bir muallim-i ekber ve bir hatib-i umumdur.

Evet, O Bediüzzaman ki, tek başıyla, dünya dinsizliğine meydan okuyan, hârikulâde bir îmân kuvvetinin timsâlidir.

Evet, O Bediüzzaman ki, Peygamber-i Zîşanımız iki cihan serveri, Resul-i Ekrem Aleyhisselatü Vessela-

mın, bu asırda e'fal, ahval ve akvaliyle, eserleri, ilim ve hizmetiyle, bir vâris-i Peygamberî olduğu aşikâr bir surette görünen bir-zattır.

Bediüzzaman ki, din düşmanları, gaddar zalimlerin karşısında, îman ve İslâmiyeti, emsalsiz bir celadet, şecaat ve şehametle müdafaa eden, cihad-ı mukadder-
senin serdarlığını ifa etmiş bulunan bir mücahid-i ekberdir.

Bediüzzaman ki, yüce Peygamberimiz Resul-i Ekrem Aleyhisselatü Vesselâmın senasına mazhar Türk milletinin ve millet-i İslâmın medar-ı iftiharıdır. Nesilden nesile intikal eden, Kur'ânî hizmetiyle ve eserleriyle, Türk ve İslâm tarihini şan ve şereflerle donatan tarihi bir insan-ı ekmeldir. Bu asırda bir serdar-ı İslâm ve bir sertac-ı insandır.

Bediüzzaman ki, bin seneden beri İslâmiyetin bayraktarlığını yapan şanlı ve namlı milletimizin, Nur Risaleleriyle münevver bir önderidir, en mütekâmil, en mutemet ve müstakim bir mürşiddir. Bu hakikat, İslâm ordusunun sevgi, hürmet ve tazimle kalbinde yaşattığı nuranî bir varlıktır. Eserleriyle, milyonlarca mü'minlerin gönlünde yüksek bir mevki ihraz etmiş bulunan müessir bir mürşid-i âzamdır.

Bediüzzaman ki, yüzbinlerce bu mübarek vatan evladının okuduğu Nur Risalelerinin ilmî kuvvet ve rüçhaniyetiyle, eserleri en çok okunan ve cihanpesendâne bir revaca nâil olan bir İslâm müellifidir. Bütün varlık halitası Kur'ân'ın nuruyla nurlanmış; kalbi İslâmî cevherlerle donanmış; dimağı, Kur'ânî ve ledünnî

ilimlerle tenvir edilmiş; mânevî mevcudiyeti, îmân ve Kur'ân hakikatlarıyla teçhiz edilmiş bir ilim, irfan ve îmân timsâlidir.

Bediüzzaman ki, bütün maddî kuvvet ve imkânlara sahip olan zâlim din düşmanlarının İslâmiyeti yok etmek icraatları karşısında, hârikulâde bir îmân kudret ve şehâmetiyle şahlanarak, cihad-ı mukaddes bayrağını açan mânevî bir kahraman-ı âzamdır. Din düşmanlarını mağlubiyet vadilerine, hezimet gayyalarına yuvarlayan bir esedullah, bir seyfullah ve bir saykal-ı İslâmiyettir.

O Bediüzzaman ki, deniz gibi engin ve zengin bir ilimle mânevî servetlerin şâhikasına yükselmiş hikmetfeşân bir hakîm-i İslâm ve belîğ bir bediülbeyandır.

Bediüzzaman ki, mânevî, hikemî, irfanî, gül-ü Muhammedî (a.s.m.) ile dolu bir gülistanda Kur'ânî hakikatları terennüm eden bir bülbül-ü şeydâdır. Ruhları teshir ve mâneviyatı tehyiç eden ezvak-ı tayyibeyi muheyyiç kılan, akl-ı selimi zenginleştiren, kelim-ı İlâhîyi füsunkâr nağmeler ile ilân eden, güzeller güzeli, güzelim, şakrak bir andelib-i yektadır.

En azgın ölümler ona zincir vuramamıştır. O volkanlar gibi coşkundur. Âdeta yalçın kayalardan örülen şahikalardan aşmıştır. Onun eğilmeyen dağlar gibi dik başı mahvolmak hengâmında bile dinsizlere serfûru etmemiştir. Gülyüzlü melekler gibi rikkatle gülümser. Kar kış dememiş, üzülp acı duyup ye'se düşmemiştir. Güneş sönse, ay batsa, gökler yıkılıp çökse,

en sarp uçurumlar civarını sarsa, O dâvâsından ve mücahede-i dîniyesinden dönmeyecek bir yaratılıştâ idi. Ruhunda îmânla yanan meş'ale sönmemiş ve söndürülememiştir. Kalbinde yanardağ gibi haşmet ve azamet saçan mukaddes bir îman vardı.

Üstad Bediüzzaman Said Nursi, tarihte misli görülmemiş işkence ve zulmün envaina giriftar edilmiştir. Barbarca ve hunharca muameleler yapılmıştır. Başlı başına birer facia olan gaddarane işkenceler içinde bırakılmıştır. Vahşi bir kavmin dahi yapamayacağı gayet vahşiyâne icraatlar yapılmış, îmânî hizmetinin önüne geçilmeye ve durdurulmasına çabalanmıştır. Onun öz vatanındaki esaret hayatı acı hakikatlarla doludur.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, cihad-ı ekber-i dîniyenin pişdarı, rehberi ve öncüsüdür.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin dinsizlere karşı kahramanca mücadelesi, zalimlerin taarruzlarına göğüs germesi, işkence ve zulme karşı sabır ve metaneti, îmânı kuvvetlendirmek ve kökleştirmek kuvvetini kendine bahşeden, yine ondaki îmân kuvveti olmuştur.

Cenab-ı Hak, üstadım Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini ender ve cami bir ayine ve külli ve dâimi bir ubudiyeti edâ edecek ulvi bir mahiyette yaratmıştır. Harikulâde bir şecaat, cesaret ve fedakârlık seçiye-i âliyesine mazhar kılmıştır. Nazirsiz bir akıl ve farklı zekâ, bahr-i umman misillü bir ilim ve irfan ihda eylemiştir.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri hayat-ı içtimaiye-i beşeriye semâsının güneşleri, ayları, yıldızları olan enbiya ve evliyanın bu asırda Ümmet-i Muhammedin ve beşerin imdadına gönderilen yektâ bir vâris-i Nebevî ve ferd-i ferid makamında bir serdar-ı velidir. Buna doksan senelik harikulâde ilmi, mânevî şahsiyeti, Nur Risaleleriyle hayat-ı içtimaiye-i beşeriyedeki gayet müessir ve müdavim hizmet-i Kur'âniye ve imâniyesi vukûat halinde bir şâhid-i sadıktır.

O parlak ve cevval bir zekâyâ malikti.

Hazret-i Şah-ı ekber Bediüzzaman Said Nursi, bir halâskâr-ı İslâmdır.

Nur talebeleri

Kur'ân-ı Azimüşşanın çok kıymetli ve parlak bir tefsiri hakikisi olan, ilhamı yalnız Kur'ân'dan alıp, asrımız idrakine göre, İslâmî esasları beyan ve izah eden Nur Risalelerini sadakatla okuyup, ilmiyle âmil olan Müslümanlar, pür-imanlı cesur mü'minler olarak temayüz etmektedirler. Dünya ve ukba saadetinin mânevî güzelliğiyle güzelleşen birer nâzenin nâmzed haline yükselmektedirler. Bu Nur talebeleri, bütün Müslümanlara; Allah'a hâlis bir kulluk yapmakta, Peygamber-i Zîşan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın muhlis ve mücahit bir ümmeti olmakta şâyan-ı itimat birer örnek olmaktadırlar. Kur'ânî ve İslâmî bir irfanla, kendilerini tenvir etmeye çalışan bu Nur talebeleri amel, ihlâs, ahlâk, terbiye, şecâat ve salabet-i diniyelerini gıpta ettiğimizi itiraftan kendimizi alamadığımız, kavî itikatlı, temiz yürekli, ulvî ruhlu aydınlatıcı aydınlar tabakasıdır.

Hem bütün bu faziletlerle beraber, Nur talebeleri "Adam sendeci, nemelazımcı olmayan, beni sokmayan yılan bin yıl yaşasın, demeyen mukaddes îmânlarını kuvveden fiile çıkararak, hamiyet-i İslâmîye ile coşarak Kur'ân ve îmânın ihtiyat, muhafaza ve müdafaa

hizmetinde koşan birer hizmetkâr-ı dindirler. Bu hizmetçiliklerinde, hizmetçi hüviyetinden başka hiçbir üstün sıfata iltifat etmezler. İslâmî cihat ve hizmetlerinde, maddî manevî menfaat ve mansıplara arka çevirmeyi, karşılıksız ve ücretsiz olarak, yalnız Allah'ın rızasını kazanmak için çalışmayı tek hedef itihaz etmişlerdir. Bu kudsi gayelerine erişebilmek gayretinde feragat ve fedakârlığın, çileler ve cefaların kendileri için en mugaddi bir gıda olduğuna, cidden ve hakikaten inanan kimselerdir.

Bunlar ne acip Müslümanlardır ki, kırk küsür sene- dir, durmak dinlenmek, mola vermek nedir bilmeden, Nur Risalelerini neşrederek, devam edegelmekte olan İslâmî hizmetlerinde, ev bark, mal mülk, evlad ü iyal, zevk ü sefalarından kendilerini mahrum ediyorlar.

Ey îmânla müşerref mü'minler! Cenab-ı Hakkın her asırda o asır insanlarına ihsan ettiğı gibi, bu asırdaki ümmet-i Muhammed'i sahil-i selâmete çıkaran bir sefine-i Rabbâniyenin hademeleri olan Nur talebeleri, yirminci yüzyılın maddilikten mücerret, mânevî râbı-talarla yek vücut olan bir hizbullahıdır. Bu zamanda yer yüzünde Allah'ın ordusu hüviyetinde birer fedâi cünûdullahtan teşekkül eden mânevî bir kitle-i azîme- dir.

Bu muallâ ve muazzez Müslümanlar câmiası, atom- misâl bir kuvvet-i îmânla mukavvi, ilm-i îmân ve irfan- la mücehhez, Nur-u Kur'ân'la münevver en cengâver, en aktif, en bahadır, en asil ve en faziletli münevver memleket evlatlarını münevver sinesinde toplayan mânevî bir hizbü'l-Kur'ân'dır.

Evet, ey fazilet timsali Müslüman kardeşler! Risale-i Nur talebeleri, Kur'ân-ı Hakîmin yirminci asra bakan vechesini keşfedip, izhar ve beyan eden, zengin bir ilm-i îmân hazinesi olan Nur Risalelerini, ilim ve irfana âşık bir sevda ile okuyan bir ruhanî tutkunlar topluluğudur.

Bu yüksek tahsile ruhî bir zevk ve lezzet içinde devam etmekle beraber, yurdumuza, İslâm âlemine, dünyaya, maârif-i İlâhiye definesi olan Risale-i Nur Külliyyatı şahanesini yaymak ikdamını ifa etmişlerdir.

Cenab-ı Hak, Hakîm-i Ezeli, inayet-i sermediye ve hikmet-i ezeliyenin iktizasıyle, şu dünyayı tecrübeye mahal ve imtihana meydan ve dar-ı hizmet olarak yaratmıştır. İnsanları, hususan Müslümanları da hizmet içinde imtihan ve tecrübe sırrının tecellisine tabi kılmıştır. Tecrübe ve imtihan neşv ü nemaya sebeptir. O neşv ü nema ise istidatların inkişafına sebeptir. O inkişaf ise kabiliyetlerin tezahürüne sebeptir. Bu hikmete binaen, kader-i İlâhî, Nur Talebelerini zaman zaman imtihan ve tecrübe eder. Bu zamanda Nur Talebeleri dinsizlerin dehşetli taarruz ve tecavüzlerine maruz kalır, hapis ve zindanlara atılır veya muarızların insafsızcasına irtikap ettikleri iftira ve ittihamlarına, ifsadat ve kötölemelerine, hukukatın tahrip ve tağyirine hedef olur. Hakiki ve halis bir Nur Talebesi, Risale-i Nuru, merhum, muazzez ve muallâ Üstadı Bediüzzaman'ın zatına has, Kur'ânî meslek ve meşrebini beyan eden lâhikaları, sebat ve devamla okur, muktezasıyla amel ederse, hak ve hakikata, meslek ve meşreb-i Nu-

riyeye muvafık hatt-ı harekete, ihlâs ve sâdakata mu-
tabık olup olmayan şeyleri fark ve idrak eder; mugayir
ve aykırı fikir ve fiillerden kaçınır, bunları benimse-
mekten tevakkî eder. Maruz kaldığı hapis ve zindanın,
işkence ve sıkıntıların, yokluk ve mahkûmiyetlerin,
tahkir ve tezyiflerin hikmet ve mahz-ı rahmet neticele-
rini düşünür, sabır ve tahammül eder. Daima hizmet-i
Nuriye, ubudiyet-i İlâhiye ve Nurları elde edip okuma-
ya çalışır. Günlerini bu kudsî meşgalelere vakfeder.
Bu suretle sarsılmadan, fütur ve tereddüde düşmeden
imtihanı kazanır.

İşte bu asırdaki Hizbü'l-Kur'ân olan Nur Talebeleri-
nin maddi, mânevî hârika kuvvetlerine dayanamayan,
kırk seneden beri ittihad ve ittifakını kıramayan din
düşmanları ve münafıklar ve bunlara aldananlar,
türlü türlü entrika ve dolapları Üstadımız Bediüzza-
man Hazretlerinin sağlığında çevirmişler, kardeşi kar-
deşle boğuştırmaya çalışmışlar, iftiralar ve menfi far-
faralı propagandalar yaymışlar, fakat bir netice elde
edememişler. Bilakis Nur Talebelerinin birbirlerine
kayıtsız şartsız kilitlenmelerine, tesanüdlerinin bir-
den kuvvetlenmesine bu hususlarda gayet dikkatli ve
uyanık bulunmalarına sebep olmuşlardır.

Her fena dedikoduda ehl-i imân ağzından da çıksa
mutlaka dinsizlerin veya münafıkların parmağı oldu-
ğu teyakkuzunu taşımalarına sebep olmuşlardır. Din-
sizlerin aleyhine, Nur Talebelerinin lehine tecelli eden
bu neticeyi sonra o münafıklar gözleriyle görmüşler,
ye'se ve çaresizliğe düşmüşlerdir. Gayet müteyakkız,

gayet hakikatbîn, gayet uyanık olan Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinin bu gibi hadiselerde Kastamonu'dan, Emirdağı'ndan, Isparta'ya gönderdiği Denizli ve Afyon hapsine giren Nurun erkân ve talebelerine yazdığı mektuplardan ve nurun risalelerinin başka yerlerinde de olan bahislerden kısımlar ve cümleleri birarada topladık ki, ileride dinsizlerin, münafık ve muarızların muhtemel aldatıcı kandırıcı ve şaşırtıcı plânlarının tatbikatı zamanında sık sık okuyalım.

Ne şekilde olursa olsun, her kimden gelirse gelsin, hangi ehl-i îmânın ağzından ve elinden çıkacaksa çıksın, Nur Talebelerinin ittifakını bozabilmek kasdıyla ortalığa yayılacak itham ve iftiralara, dedikodu ve şâyialara mukabele etmeyeceğiz. Onlarla uğraşmak küçüklüğüne düşmeyeceğiz. Onlarla meşgul olup hizmete ve ibadete, nurlara çalışmaya sarfedeceğimiz kıymettar vakitlerimizi öldürmeyeceğiz. Bilhassa ve bilhassa, şahıslarımıza gelen iftira ve darbelerden memnun kalacağız. Risale-i Nurun selamet ve intişarı ve itihad ve tesanüdümüz uğrunda icabında haysiyet ve izzetimizi, hissiyat ve nefsimizi dahi feda edeceğiz.

Risale-i Nurun tesir ve neşrine muvakkat da olsa zarar vermiş olmak felaketine düşmeyeceğiz. Evet öyle plânlar ve çok kimselerin münafık parmağı ile hâsıl olduğundan habersiz bulunduğu, böyle entrikaların döndüğü anda aldanmış veya aldatılmış ehl-i îmandan göreceğimiz hücum ve taarruzlar karşısında ehl-i îmânla mücadele etmeyeceğiz. İcabında elini öpüp hürmetkâr olacağız.

İşte böylece hareket etmek Nur Risalelerinden aldığımız derslerin iktizası olarak mutlaka işleyeceğimiz bir fiil olacaktır. Bu gayet tesirli ve gayet feyizli ve mukni derslere seve seve itaat etmeyi büyük, şerefli mânevî bir nimet bilmek, azmimiz ve şiarımız olacaktır. Üstadımız Hazret-i Bediüzzaman'ın bir nevi emir ve vasiyeti hükmündeki bu ulvî derslerin bizlere ve gelecekteki Nur Talebelerine hitap ettiğini bilmek, bunlara boyun eğip mucibince amel etmek, bilhassa vefatından sonra Üstadımıza olan sadakat ve teslimiyetin, inkıyad ve itaatın iktiza ettiği bir vaziyet-i kat'îye olacaktır.

Kendi kendimize düşünüp mülâhaza ettiğimiz vakit, o kudsî derslere itaat ve sadakatta zayıfladığımızı görürsek, hemen tövbe istiğfar edip, sadakatımızı kuvvetlendirmek için Nur Risalelerine daha fazla dikkat ve gayretle çalışacağız. Zira bu zata olan asıl ve hâlis sadakat, o zatın vefatından sonra devam eden sadakat ve vasiyetini tam yerine getirmek suretiyle olduğundan, Risale-i Nurun ihlâs, ittihad ve uhuvvet düsturlarını, insî ve cinnî şeytanların desiselerini beyan eden o dersler, bu kudsî vazifeyi de ifa etmekte bizleri muvaffakiyete nail etmiş bulunacaktır.

İşte biz Nur Talebeleri böylece hâlisâne bir sûrette Nur Risalelerinin derslerine ne kadar fazla riayet ve itaat edersek muhterem Üstadımıza olan sadakatta ne kadar ileri gidersek, her hususta o derece muvaffakiyet ve selâmetlere nâil olacağız. Bu hakikat geçmiş binler nümune ve misâlleriyle sâbittir, vâki ve kat'îdir.

Cenab-ı Hak şimdiki ve istikbaldeki Nur Talebelerini, dinsizlerin, münafıkların, talebe veya dost sûretine giren kimselerin zararlı ve yıkıcı propagandaları ve dedikodularından muhafaza eylesin. Amin.

Her devirdeki ehl-i hizmetin aralarına soğukluk vermek, birbirlerine muhalif gibi şâyialar, dedikodular, uydurmalar yaymak, Risale-i Nurdan ve nurun hizmetinden vazgeçirmek, birtakım lâflar uydurup, bir yerden diğer yere, o yerden diğer yere nakledip birbirlerine tutuşturucu desiselere kadar tenezzül etmek, tesanütlerini kırmak, haysiyet ve şereflerine dokunan ifliralar imal etmek, bu sûret'e Risale-i Nurdan uzaklaştırmak ve nurun hizmetir den vazgeçirmek ve nur kardeşlerini birbirlerini gücendirmekle hizmetteki yardımlaşmaya sarsıntı vermek gibi plânlardan Risale-i Nur hâdimleri sarsılmazlar, şüpheye düşmezler, hizmetlerini bırakmazlar, bilakis hizmet-i Nuriyeye bir kat daha sarılırlar.

Nur talebeleri, kardeşleriyle araya soğukluk vermek entrikasına karşı birbirlerine daha şiddetle bağlanarak, kusurlu da olsa, madem ki kardeşidir, onu kusuruyla beraber severler. Kendi şahıslarına yapılan hücum ve darbelerle meşgul olmazlar. Memnun olurlar. Hizmet kervanını yürütmeye şevkle, sebatla devam ederler. Ve Risale-i Nurdan şu gibi hakikatlı derslerle müteselli olurlar, ferah bulurlar.

"Ey kardeşlerim, mühim ve büyük bir umur-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar o hizmetin hâdimleriyle çok uğraşır. Bu mânilere ve bu şeytanlara karşı ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir."

"Ey dinsiz, dokunma î mânıma! Benim î mânım tah-
kîkidir. Taklidi imandan pek ileri, pek üstündür. Nur
Risaleleri Kur'ân, î mân, İslâmiyet yolunu gösteren
mürşitlerin büyüğüdür.

Ey genç kardeş, güvenme kendine, sığın Allah'a,

Gençliğin gidiyor, gelmez bir daha.
Zamanın kadrini bil, çalış Nura.
Şiddetle tazyikle başarı olmaz,
Kibirden, inattan kimse hoşlanmaz.
Hayatı cahillikle geçirmek olmaz,
İlm-i î mân, irfana doyum olmaz.
Lüzumsuz, nefsanî şeylerle vakit öldürme,
Din düşmanlarına ser ver de sırrını verme.
Nefsine uyup da günaha girme,
Şeytana kanıp da tembelliğe düşme.
En büyük saadet Allah'a itaat,
Hiç şüphe etme, Nurlar dostun olmalı.
Nurlarla nurlanmak kastın olmalı.
İ mân, ahlâk, meziyetle güzel olmalı.
Allah, Resulullah aşkıyla yanmalı,
Nurları okumak sevdasıyla coşmalı.
Gayemize erişmekte kararlıyız biz.
Bu ebedî gaye herşeyden üstündür şüphesiz.
Dünyada, uhrâda iksir-i saâdetdir î mân.
Nur-u î mân kuvveti pek yamandır, yaman;
Zafer-i İslâma yakındır zaman.
Dinine bağlı ol, nefse uyma sen.
Dini en güzel şekilde nurlardan öğren.
Beş vakit namazı kıl delikanlı!

Ol yüce Allah'a kul delikanlı!
Nur hizmetine düş ey delikanlı!
Hizmet-i Kur'ân aşkıyla yan delikanlı!

Ey Risale-i Nur, sana geldim.
Bir gaflet uykusuyla uyumuşum meğer ben.
Yalanla avunmuşum hakikatler dururken ben.
Bu âlemi toz pembe görmüşüm pencereden.
O zaman hedefini göremiyen bir seldim;
Ama gerçeği görüp işte tevbeye geldim;
Bunca yıldır işlenen günahı atmak için,
Doğruluğun verdiği huzuru tatmak için,
Kuruyan gözlerimi tekrar akıtmak için,
Çok uzak beldelerden kapına yayan geldim.
Kul olmak ümidiyle hep yalvarmaya geldim.
İstemiyorum artık ne servet, ne eğlence,
Erişti hidayetim çözüldü bu bilmece,
Her saat, her saniye, her gündüz ve her gece,
Îmânımla tutuşup aşkınla yana geldim.
Seni içimde bulup, şimdi ben sana geldim.

Dinsizlerin beni fırlattığı o alevlerin içinde "Ya nâru kûni berden ve selâmen" in sırrına mazhar olmanın saâdetiyle, çağılayanlar gibi coşmaktan kendimi kurtaramam.

Bu sevgiye tutulan, kendini kurtaramaz bundan hiçbir zaman. Bu sevgi Risale-i Nur'daki o Kur'ânî, yakîni ve tahkîkî îmân kuvvetidir ki, bizleri ebedi felaketlerden kurtaran sermedi saâdet, selâmet, huzur içinde yaşıyor. Bu İlâhî muhabbet ve inancın netice-

sidir ki, muzafferiyet ve galibiyet meydanlarında şehid-i şerbet aşkıyla, cihat ve faâliyet hazzıyla, cevelan ve seyeran lezzetiyle yorulmayı dinlenmek; açlığa tokluk; ölüme dirilmek; mağlubiyet ve muvaffakiyetsizliklere zafer, galebe idmanı görüşüyle, alâmet-i makbuliyet itikadıyla, istirahat döşegine zillet ve sefalet yatağı kanaat-ı kat'iyesiyle, Kur'ân ve îmân ve İslâmiyetin yükselmesi ve dinsizlerin tasallut ve tasarrufundan kurtulması, vatan ve milletin ebedî selâmeti, istiklâl ve hürriyeti, îmânların taklit zafiyetinden tahkik kudretine tebdili uğrunda fisebilillah çalıştırmış ve çalıştırıyor.

Ey nefsim! Kulağını İlâhi hikmetlere çevir, gönlün bu hikmetleri sana izah eden Nur Risalelerini okumak sevgisiyle çağlasın. Okumayıp mahrum kaldığın gün, gözlerinden ırmaklar gibi yaşlar aksın. Eline geçiremediğin Nur Risalelerini, altın hazineleri arar gibi ara bul, oku, cevherlerle dolu bir defneyi araştırırcasına araştı. Eriştiğin zaman kıymetli vakitlerini, değerli ömür dakikalarını, saatlerini, nurları okuyarak, fânî zamanlarını ebede tebdil edebilmiş olmak mazhariyetine nailiyetinden dolayı, Rabbine hadsiz, nihayetsiz, şükürler et.

Risale-i Nurun izhar ve izah ettiği hakikatlar, canımıza can, hayatımıza hayat, ruhumuza ruh veren bir tefsirdir. İlm-i iman, Kur'ân yolunda, ayağımız sürçmeden, çukurlara düşmeden, ayaklarımız tutulmadan yürüten en doğru rehberdir. Hikmetlere, izzetlere götüren şereftir.

Meslek, meşreb ve düsturlar

Üstadım Bediüzzaman, Risale-i Nur eserlerinde ve lâhika mektuplarında, Risale-i Nurun meslek, meşreb, düstur ve esaslarını, vâzıhan ve mücmelen vâz ve beyan etmiştir. Nur Risalelerini ve lâhikalarını devamlı okuyarak bilhassa ve bilhassa, amelî ve tatbikî hakikatları not edip, hâlen, kâlen, fiilen ve kalemen bu Kur'ânî düsturlarla amel ederse veya âmil olmaya cehdederse, ihlâsla Kur'ânî, îmânî ve mücahidâne bir hizmet olan Risale-i Nur hizmetinde, ömrü boyunca muvaffak olur. Ve bu muvaffakiyetinde bilerek veya bil-meyerek, her hangi bir vartaya düşmez. Sair şeyleri usulleriyle hatt-ı hareket etmek, vakî azimiyle faaliyete yönelerek, ömür dakikalarını zayi etmez ve ettirmez.

Bu esasat dahilinde temâyülü muhtelif olanlar dahi, meslek-i nuriyenin bâkî, uhrevî semere ve netice veren hizmet tarzından başka bir tarzı benimsememek ve buna göre çalışmamak gibi bir saâdet içinde yaşarlar. "Şu dinî meslek de güzeldir; fakat benim meslek-i nuriyem daha güzeldir." diyerek ehl-i îmânla tartışmazlar. Nurları okuyarak, Nurların neşir ve tamimine muhabbetle aşk ve şevkle hayatları boyunca devam ederler. Evet ehl-i dâvâ ve dirayetce malûm ve müsellem ve mücerrebdır ki, alâka inkıta' etse, himmet zaafa uğrar. Bu ise farkında olarak veya olmayarak muvaffakiyetsizliğe, fânî ve âfâkî şeylerle tevağgüle, iştigale düşûr eder.

Meslek, meşreb ve Kur'ân'a hizmet tarzına hasr-ı nazar edenler, bütün himmet, hizmet, merak ve alâ-

kasını maddî, mânevî cihazatını İslâm ve gayesine, meslekine, imân ve İslâmiyete hizmet tarzına teksif edenler; mesleklerinin neşir ve tamimine sebep ve hizmetkâr olmak gibi, iki cihan saâdetini içinde saklayan bir saâdet-i ebediyeye nail olurlar.

Nurculuğun herhangi bir cemiyet olmadığı herkesçe anlaşılmış ve üç yüze yakın mahkemelerin müttefikan beraat ve Nur Risalelerini sahiplerine tamamiyle iade etmesiyle tahakkuk etmiş gün ışığında bir hakikat halini almıştır. Buna rağmen, resmî zatları şüpheyeye düşürebilmek için, dinsizlerin zehirli propagandaları hâlâ devam etmektedir. O hain-i vatan olan din düşmanlarına ihtar ediniz ve bu makalemizdeki mahz-ı hakikat olan realiteleri kafasız kafalarındaki beyinsiz beyinlerine balyoz olarak indiriniz ki, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, dinî bir cemiyet kurmaya tenezzül etmemiştir. Azınlığın çoğunluğa karşı birleşmesi demek olan bir cemiyet te'sisi, yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bu mübarek vatanda, İslâmî izzete kabil-i te'lif olmayan bir keyfiyettir. İşte Nur Talebeleri bu idrak ve kanaatı taşıyan, muazzam mü'minlerden müteşekkil muazzam ve derli toplu bir mânevî topluluktur.

Cenab-ı Hak, Peygamber-i Zîşan Aleyhisselâtü Ves-selâm Efendimiz, "Kardeş olunuz, dağınık olmayınız, toplu olunuz" şeklinde ve meâlinde biz Müslümanlara emrediyorlar. Dinimizde, cemaatle namaz kılmanın, yalnız, ferdi olarak kılınan namazdan daha çok faziletli olması, cemaat halinde namaz kılarken saflardaki mü'minlerin seyrek seyrek değil, kol kola, omuz omu-

za değecek şekilde durması ve hattâ her namazda imam efendinin cemaata dönerek, saflardaki intizamı hatırlatmasının emrolunması, Nur Talebelerinin İslâmî emirlere itaat etmelerinin en bedihi bir nümûnesidir. Hem Cuma namazının, mazereti olanlar hariç, her beldede, bütün Müslümanlarca, hep beraber, câmi bir şekilde edâ edilmesine, yüksek dinimizin müstesna bir ehemmiyet vermesi, Nur Talebelerinin mânevî bir topluluk haline gelmelerinin sır ve hikmetlerini ifade ve izhar eden bir hakikattır.

İşte bu mezkûr hakikata binaendir ki, Nur Talebeleri müttehid, mütesanit, müttefik mü'minler câmasıdır. Bir cemaat şuuruyla, Kur'ân ve îmâna hizmet ederler. Allah nam ve hesabına birbirlerini çok seven, âhenkli ve düzenli birer din kardeşliği sevgisiyle, huzur ve sükûn içinde ve cihad-ı İslâmîye, hizmet-i îmâniye şevkiyle yaşayan birer mü'min-i kâmindirler.

Nur Talebelerinin, İlâhî bir sevgiyle okumaya çok düşkün oldukları Nur Risaleleri çok üstün meziyetleri olan büyük bir Kur'ân tefsiridir. Kur'ânî güzelliklerin, İslâmî şirinliklerin güzelleştirdiği bu yüksek ve güzel eserler, parlak güzellikleriyle insanı kendine cezbeden rûhî bir sevgiyle kalbleri kendine râm eden akılları ikna ile, insanı meftûniyet, hayranlıklar içinde bırakan füsünkâr bir tefsire mâliktir. Bir ömür boyunca kendini tekrar be tekrar okutan lâhûtî bir câzibe ve bir mık-natisiyete mazhar ve müessir ve münevvir bir eser külliyyatıdır.

Bunun içindir ki, çeşitli insan tabakalarından, Türkiye, âlem-i İslâm ve Avrupa vüs'atinde milyonlarca

kimseler, ilmî şahsiyetler, yüksek âlimlerden müteşekkil, muhteşem bir okuyucu kütlesi vardır. Daire-i tenvir ve irşadı gayet geniştir. Kur'ânî hakikatleri aklın ve mantıken cerhedilmez hüccet ve delillerle, en parlak bir surette ispat, en belîğ ve en billûri bir şekilde izah eden yepyeni bir tedris metoduna malik olan ulum-u âliye ve imâniyeden mürekkep kudsi bir eserdir. Eski ve yeni ilmî zatların halledemedikleri bir çok ilmî mes'eleleri, hal ve keşfetmiş bulunan bir keşşaf-tır. Nesilden nesile intikal etmiş ve ilelebet de edecek olan cadde-i kübra-yı Kur'âniyeyi gösteren ve bu mukaddes yolda selametle yürüten, bir rehber-i ekmeldir. Herkesin istidadı nisbetinde istifade ve istifaza edebileceği, hiçbir kimsenin istifadesiz kalmayacağı bir hususiyetle büyük bir rağbete nail olan ve rüçhanîyet kazanan bir mürşid-i ekberdir.

Cihanşümûl bir dâvânın nâşir ve hizmetkârları himmetlerini inkisama uğratmak, imânı kurtarmak, İslâmiyeti yüceltmek mevzuunun dışındaki şeylere nazarlarını dağıtmamak ve çevirmemek elzemlerin elzemidir. Zira, himmetin çeşitli mevzular üzerinde tak-sime uğraması, nazarın lüzumsuz ve o dâvâ için malâyânî şeylere çevrilmesi, bir dâvâ adamı için zafiyettir. Mefkûreci, idealist ve nazarını dâvâsı üzerine temerkûz ettirir, o noktaya teksif eder, o noktada toplar.

İşte biz Nur talebeleri de böyle azametli, haşmetli bir dâvânın hizmetkârlarıyız. Bu kudsi hizmetkârlık ih-san-ı İlâhî tarafından omuzlarımıza yüklenmiştir. Bu

fazl-ı İlâhînin, bu lütf-u Rabbânînin kadir ve kıymetini bilmeliyiz. Bunu bilmenin ifadesi de, bütün çalışma ve faâliyet gücümüzü Risale-i Nur'la îmânımızı kurtarmak ve îmâna hizmet gayesi üzerinde toplamış olmaktır. Nazar-ı faâliyeti sağa sola dağıtmamaktır.

Hem bu asır ihtisas asrıdır. Herkes kendi mesleğinde ve branşında mütehassıs olmaya çalışmaktadır. Dikkat ve nazarlarını, mesai ve faaliyetlerini mensup olduğu ilim şubesi üzerinde topluyorlar. Su mühendisi su işlerinde, elektrik mühendisi elektrikte, mimar mimarlıkta, ihtisasını artırmaya gayret ediyor. Dahiliyeci bir doktor dahiliyede, hariciyeci bir hekim hariciyede, röntgenci röntgencilikte, dişçi dişçilikte ilerlemeye ve mütehassıs olmaya çalışıyor. Bugün her sahada ihtisas adamının lüzumu gün geçtikçe artmakta, buna büyük ehemmiyet atfedilmektedir.

İslâmiyetin ruh ve mânâsına nüfuz etmek, taklidi îmânı tahkikiye, tebdil etmek, bilhassa bu dalâlet ve bid'at arında, bütün vuzuh ve lüzumuyla meydanda olan bir ihtiyaçtır.

Cemaat, cemiyet ve Müslümanlığın umumî menfaat ve hizmetlerini idrak etmek elzemdir. Zaman hizmet zamanıdır. Her asırdan ziyade bu zamanda şahsî şeylerin feda edilmesi veya birinci derecede tutulması lâzım ve zaruridir. Bugün Kur'ân bizden îmân ve İslâmiyete hizmet istiyor; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bize hizmet-i îmân ve İslâmın yüzlerini güldürmektedir.

Milletimizin en büyük felâket âmili, îmân ilminden mahrum olmasıdır. Milletin kalb hastalığı zaaf-ı îmân-

dır. İmân-ı tahkikî ile kuvvetli olmayan bir cemiyet her nev'i felâketlere beşik olabilir.

“Ya İlâhi ve ya Rabbi! Kusurlarımı affeyle, beni kendine kul kabul eyle ve beni nur-u imân ile münevver eyle. Emanetini kabz etmek zamanına kadar beni emanette emin kıl. Âmin.”

**TANIYANLARIN
DİLİNDEN**

**M. ZÜBEYİR
GÜNDÜZALP**

M. Zübeyir Gündüzalp'in kısa hayatı

Zübeyir Gündüzalp 1920 senesinde Karaman'ın Ermenek kazasında dünyaya geldi. Babasının adı Mehmed, annesi ise Seyyide Hanım. Anne ve baba tarafından her iki dedesi de, 93 Harbinden sonra Kafkasya'dan Anadolu'ya hicret etmişler. Bu hicretten sonra Ermenek'e yerleşmişler. Baba tarafından dedesinin lâkabı Zeyvergil, ana tarafından dedesinin lâkabı ise Hurşit Çavuşlar. Hurşit Çavuşla yedi kardeşmişler. Rus istilâ ve belasından sonra bu kardeşler bir daha birbirini göremeden, hepsi de ebediyete göçmüşler. Zübeyir Gündüzalp'in annesi Ermenek'te Zeyvergil diye tanınmaktadır.

Zübeyir Gündüzalp, İstiklâl Harbinin en buhranlı günlerinde, Ermenek'in Zaviye Mahallesi'nde —yeni ismi Taşbaşı— hayata gözlerini açmıştı. Yanık Saray Caddesinin 75 numaralı hanesinde sevgili validesi Seyyide Hanımın elini öpüp ziyaret etmiş ve Ermenek Yaylasından kıymetli bilgiler ve bergüzar hatıralarla dönmüştük.

Ezan sesiyle kulağına ismini “Zeyver” diye koymuşlar. Sonradan Üstadı, bu ismi Zübeyir diye değiştirmiş.

Mehmed Efendi ile Seyyide Hanımın dört evladı vardır. Bunlardan ikisi erkek, ikisi kız. Erkek kardeşi Haydar Beydir. Babaları 1968’de, anneleri ise 1975’de vefat etmiştir.

Merhum Zübeyir Gündüzalp, ilkokulu Ermenek’te bitirmiş. Annesi, küçüklüğünde ele avuca sığmadığını ve çok cesur olduğunu anlatmıştı.

Ermenek Postahanesinde birkaç sene memur olarak çalışmış. Bu sırada teftişe gelen bir müfettiş, çok genç olan Zübeyir Gündüzalp’in mors alfabesiyle telgraf alışını çok beğenmiş. Kendisine biraz daha tahsil yapmasını, ileride tahsili olmayanların meslekte yükselemeyeceklerini hatırlatmış. Bunun üzerine, Ermenek’te ortaokul bulunmadığı için Silifke’ye gitmiş. 1939 senesinde ortaokulu mezkûr kazada bitirerek memleketine dönmüş. Daha sonra Konya’da açılan bir imtihana girmiş. İmtihani kazanarak, Ermenek’te postahane memurluğuna tekrar başlamış. Bir müddet burada çalıştıktan sonra askere gitmiş. Balıkesir’in Susurluk kazasında askerlik vazifesini tamamlamış. Askerlikten sonra Konya Postahanesinde telgraf muhabere memuru olarak çalışmaya başlamış.

İşte, İslâm kahramanı merhum Zübeyir Gündüzalp, Risale-i Nur Külliyyatını, bu memurluğu sırasında tanımak şerefine nail olmuş. Konya’nın tanınmış tüccarlarından Feyzi, Mehdi ve şehid Tayyareci Ömer Be-

yin babaları Sabri Halıcı vasıtasıyla Nur Risalelerini okumaya başlamış. 1944 senelerini takip eden yıllarda Konya'da Zübeyir Gündüzalp'le beraber münevver ve imânlı bir gençlik grubu, Nur Risalelerini tanımış. Bu zatlardan tesbit edebildiğimiz isimler şunlar: Muh-sin Alev, Ziya Arun, Ziya Nur Aksun, Kâmil Öztürk, Ahmet Atak, Feyzi, Mehdi ve Ömer Halıcı kardeşler.

Merhum Zübeyir Gündüzalp'in küçük kardeşi Haydar Bey 1945 senesinde Konya'ya gittiği zaman, ağabeyinin Muhsin Alev'le bir evde beraber kaldıklarını söylüyordu. Zübeyir Gündüzalp'in kendisine Nur'lardan bahsettiğini, Üstadının büyük İslâm âlimi olduğunu anlattığını ifade ediyordu.

Gündüzalp, Üstadını ilk defa 1946'da Emirdağ'da ziyaret etmiş. İlk ziyaretinde heyecandan tır tır titriyor ve mütemadiyen gözyaşlarını tutamayarak ağlıyor-muş. Üstad, "Keçeli, neden ağlıyorsun?" diye onu bağ-rına basıp, dua etmiş. Üstadının ikazı üzerine dışarı çıkıp, yüzünü gözünü yıkayarak tekrar Üstadın huzu-runu tabul edilmiş. Ayrılık zamanı gelince Zübeyir Gündüzalp, Üstadına, "Memuriyetten ayrılp yanınızda hizmet etmek istiyorum" demiş, Bediüzzaman, bu fedakârlığa çok memnun olmuş, cevaben "Vazifene devam et, Konya'da daha çok hizmet edersin. İnşâallah, ileride alırım seni yanıma" demiş.

Zübeyir Gündüzalp Konya'da dört sene kalmış. Bu esnada Babalık Gazetesinde çalışmış ve orada çocuk terbiyesine ait bazı makaleler yazmış.

Nihayet 1948 senesinde Afyon'da tevkif edilmiş. Burada Üstadıyla birlikte altı ay mevkuf kalmış. Yanlışlıkla tahliye edildiği zaman, sırf Üstadından ayrılmamak için, tahliyesinin yanlış olduğunu bildirerek, tekrar tevkif edilmiş. Yine İslâmın bu kahraman fedaisi, Üstadıyla beraber olmak arzusuyla, Nur Risalelerini okuyup yazdığını bildirerek, kendi kendini ihbar etmiş.

Bundan sonraki hayatı, Eskişehir'de ve nihayet büyük kısmı İstanbul'da dinî hizmetlerle haşır-neşir olarak geçmiştir.

Zübeyir Gündüzalp 2 Nisan 1971'de Süleymaniye Kirazlı Mescit Sokağındaki ikametgâhında mübarek ruhunu Rabbine teslim etti. Ruhu şâd, mekânı ve makamı cennet olsun.

Necmeddin Şahiner

Bekir Berk anlatıyor

Âhirete bir büyük adam göçtü. Kimdir bu zat? Onun kim olduğunu söylemeden önce, bir başka sorunun cevabını vermek gerekiyor. Büyük adam kimdir? Kime büyük adam derler?

Büyük adam; ordular yenmiş, ülkeler fethetmiş adam mıdır?

Hayır.

Büyük adam çok alkışlanan adam mıdır?

Hayır.

Büyük adam, çok yüksek makam ve rütbelere çıkmış olan adam mıdır?

Hayır.

Büyük adam, çok şeyler yıkan veya yapabilen adam mıdır?

Hayır.

Büyük adam, tarihlere geçmiş veya geçebilecek adam mıdır?

Hayır.

Büyük adam, adına anma toplantıları yapılan adam mıdır?

Hayır.

Ve nihayet büyük adam; herkes, tarafından büyük tanınan, büyük sanılan büyük gösterilen veya büyüktür diye ilân edilen adam mıdır?

Hayır.

Ya öyle ise kimdir büyük adam?

Büyük adam, yaratılış gayesini bir an hatırlıktan çıkarmayan, bu hedefe doğru yürüyen ve bu hedeften hiçbir zaman şaşmayan ve ayrılmayan adamdır.

Büyük adam, her harekâtının, her an zaptedildiğini bir an dahi aklından çıkarmayarak, her ânının hesabını vereceğinin dikkat ve şuuru ve “İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn” hakikatının idraki içinde bulunan adamdır.

Büyük adam, Allah'ın rızasından başka hiçbir şeyi gaye edinmemiş ve nefesine; “Ey nefis takva ve amel-i sâlih ile Hâlikını razı etti isen, halkın rızasını tahsile lüzum yoktur. O kâfidir. Eğer halk da Allah'ın hesabına rıza ve muhabbet gösterirse iyidir. Şayet onlarınki dünya hesabına olursa kıymeti yoktur. Çünkü onlar da senin gibi âciz kullardır” diyebilen ve o esasa riayet edebilen kişidir.

Büyük adam, dâvası büyük olan adamdır.

Büyük adam, himmeti büyük olan adamdır.

Büyük adam, hedefi büyük olan adamdır.

Büyük adam, nefis-i emmaresini yenmiş adamdır.

Büyük adam, dünyaya, menfaate, şöhrete, mala, paraya, makama ve nefesine esir olmayan adamdır.

Büyük adam, meşru lezzetleri dahi dâvası uğruna terk eden adamdır.

Büyük adam, şeytanına “Eynelmefer” dedirten adamdır.

Büyük adam, darağaçlarına, zindanlara, kurşunlara, tehditlere ve tehlikelerin her türlüşüne meydan okuyan, pabuç bırakmayan adamdır.

Büyük adam, şehitlik makam ve rütbesinin üstünde makam ve rütbe tanımayan adamdır.

Büyük adam, büyüklük dâvâsı olmayan adamdır.

Ve nihayet büyük adam, bütün küçüklüklerden sıyrılmasını bilmiş ve bütün büyüklükleri şahsında cem’etmiş adamdır.

Şimdi ilk سوالin cevabını verebiliriz: Âhirete göçtüğünden bahsettiğimiz o büyük zat, o büyük adam, yukarıda saydığımız bütün vasıfların ve sahip olduklarının pek çoğunu ise sayamadığımız büyüklüklerin sahibi Mehmed Zübeyir Gündüzalp’tır.

Konya’nın, mert ve erkek ruhlara ve İslâm fedâîsi kahramanlarına beşik olan Ermenek yaylasında doğup, İstanbul ufuklarında uful eden güneş, “Kur’ân’ın muhkemat kal’asına gir, sünnet-i seniyyeyi rehber yap, selâmeti bul” diyen ve Allahu Azimüşşanın nurunu, Peygamber-i Zîşanın nurunu, Kur’ân-ı Hakimin nurunu, İslâmın nurunu, imânın nurunu aksettiren Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin aksettirdiği bütün bu nurlara her an, her dâim en geniş şekilde ayna olabilmek liyakat ve bahtıyarlığına sahip olarak âlem-i bekaya intikal etmiştir.

Evet, Mehmed Ziver Gündüzalp, Risâle-i Nur’la karşılaşp, onu okuyunca aklıyla, kalbiyle, ruhuyla ve sair bütün lâtifeleriyle o nurun pervanesi olmuş ve en

büyük dâvânın îmân dersleri ile yapılabileceğini idrak etmiş ve bütün zerratı ile massettiği Risale-i Nur'un müellif-i muhteremi Bediüzzaman'ın yanında yer almıştır. Herşeyini fedâ ve terk eden bir İslâm fedâisi olarak zindanlar, tehditler, tazyikler, tecavüzler karşısında zerrece irkilmeden, onunla beraber zindanlar içinden, demir parmaklıklar arkasından, dar ağaçlarının altından, süngüler arasından dim dik yürüyerek geçmişlerdir.

Hayat hikâyesini ve kahramanlıklarını, fedakârlıklarını ve eşsiz vasıflarını değil bir makale, bir kitaba dahi sıkıştırmak mümkün olmayan bu zat, herşeyden önce nefs-i emmâresini, his ve hevasını, bir daha belini doğrultamayacak şekilde yere sererek îmân hizmetine vakf-ı hayat eylemiş; azamî ihlâsın, azamî fedakârlığın ve sabrû cemîlin mücessem timsali olarak yaşamış; hüsn-ü ibadete ve tâate ve şükre ve zikre muvaffak olmuş îmân-ı billaha, marifetullahı ermiş; hayatı, başından sonuna kadar Kur'ân hizmetinde, îmân hizmetinde, Risâle-i Nur hizmetinde geçmiş; hastalıkların, yorgunlukların ve şer kuvvetlerin vurmak istedikleri zincirleri darmadağın etmiş ve son nefesine kadar bu hizmetin zaferi için mücadele ederek ruhunu hizmetin ateş hattında teslim eylemiş ve kınından çıkmış bir kılıç olarak âhirete intikal etmiştir.

Allah onu garik-i rahmet eylesin; Nur içinde yatsın; Cennetü'l-Firdevsine kabul buyursun, Peygamber-i Zîşanın ve Büyük Üstadın âğuş-u nazdârânesinde mes'ud eylesin ve himmetini bu âciz ve günahkâr kardeşlerinin üzerinden eksik eylemesin. Âmin...

Mehmed Fırıncı anlatıyor

Aslında Zübeyir Ağabey hakkında çok hâtıra var. Bunlar daha ziyade bir vesile ile hatıra geliyor. Birkaçını anlatalım.

Bir gün bir kardeş Zübeyir Ağabeye:

“Herhangi bir meselede haksız düştün, zillet olur mu?”

Şöyle cevap vermişti: “Hizmette, arkadaşına izzet dâvâ etmek, en aşağı bir zillettir”

Derdi ki: “Bu hizmette birisi bir yanlışlığa düştü mü, bir îma bir îma daha ederim. Bir sarıh bir sarıh daha ederim. Bunlardan anlamadı mı, ben yüzümü başka tarafa dönerim.”

Zübeyir Ağabey kimsenin yokluğunda merdivenleri süpürür. Biz dışarıdan geldiğimizde kendisini o halde görürdük. Tabîi “Biz müsaade et Ağabey” deriz. Fakat kendisi “Rica ederim benim vazifem, buraları süpürmek, tuvaleti temizlemektir” derdi. Sonunda zorla elinden alırdık.

Bazı arkadaşlar “Hava almak için biraz dışarı çıkalım” derlerdi. O, “Kardeşim en temiz hava, medresenin bodrumundadır” derdi. Tabîi mânevî havayı kaste-

derdi. “Açık havaya çıkacaksınız, ama mânen kirleneceksiniz” demek isterdi.

Kendisi anlatmıştı: “İslâhiye’de posta memuru iken posta müdürümüz vardı. Dindar bir kimse idi. Bana bir gün Şarktaki Dersim hadisesini anlatmıştı. İnsanların kurşuna dizildiklerini, kurşun yetmeyince de hunharca süngüden geçirildiklerini tüyler ürpertici bir şekilde anlatmıştı. Ben de birgün Üstad’la kıra giderken faytonu kullanıyordum. Onları Üstad’a tafsilâtıyla anlattım.

“Üstad dinledi, anlatırken bir şey demedi. Sonra varacağımız yere vardık. Tepeye doğru çıktı. Bir iki saat kaldıktan sonra yanıma geldi. Ama öyle kızgın bir hali vardı ki, kara bir bulut gibiydi. Bana ‘Doğru söyle seni buraya kim gönderdi?’ diye söze başladı. Neye uğradığımı şaşırılmışım. ‘Seni casus olarak mı bana gönderdiler? Benim mukavemetimi kırmak için, din düşmanları mı gönderdi seni?’ Şaşırılmışım. “Üstadım tövbe estağfirullah” diyorum. Peki bunları bana niye anlattın?

“Uzun zaman bu minval üzere konuştu. Çırpınmaya başladım. O anda ölsem de kurtulsam diyorum tarzili sözlerinden. Söyle kim gönderdi seni buraya dedikçe yerin dibine geçecek gibi oluyordum. Sonra bir kenara oturdu. Bir müddet durdu. Nihayet Üstad’da bir al oldu. Duruldu. Dedi: İhtar var, hataen yapmışsın, anlaşıldı. Affedildin hadi, dedi. Elhamdülillâh deyip sanki cendereden kurtulmuştum, üzerimden dağlar kalkmış oldu.”

Zübeyir Ağabey bunu yorumlarken derdi ki: “Onların bu şekavetlerini, cinayetlerini anlatmak, bizden çok, onların hesabına geçiyor. Bizim mâneviyatımızı, şevkimizi kırıyor, söndürüyor.” Üstad gibi biri üzerinde böyle tesir edince bizim gibi insanlara ne olmaz?”

Zübeyir Ağabey Üstadın hizmetine kalışını şöyle anlatırdı: “Üstadım sizin hizmetinizde bulunmak istiyorum” dedim. Üstad bana:

“Üstadın yanında, ben de büyük bir adam olurum, postnişin olurum, mânevî bir makam elde ederim diye gelmiş olabilirsin. Ben böyle bir şeyi kabul etmem. Şöyle de düşünebilirsin. Bu garip bir ihtiyar, bir hocadır, kimsesizdir. İhtiyarlara, kimsesizlere yardım etmek sevaptır. Ben de onun işlerini görüp himaye edeyim. Bu niyetle kalırsan, buyur kal, yoksa öbür türlü ben kabul etmiyorum. Bunun için de sana 24 saat mühlet.

“Peki” dedim ve üç dört saat geçti. Sonra aklıma geldi ki “Sonuna kadar beklesem, demek ki 24 saat tereddüdü var karar veremiyor” şeklinde Üstadın aklına gelecek. Hemen gidip dedim ki, “Ben sizin hizmetinize garip bir ihtiyar, yardıma muhtaç bir hoca, yardım edeyim diye karar verdim.”

Üstad: “Yok. 24 saatte değişebilir insan. 24 saat bekle ondan sonra kararını ver” demiş.

Müddet tamam olunca “Tamam Üstadım” dedim ve böylece beni hizmetine kabul etti.

Bilhassa istişarelerde Zübeyir Ağabey hep delille konuşur, delil gösterilmesini beklerdi. “Şahsî kanaatim”

veya “Kanaat-i âcizanem” denilince hoşlanmazdı. Me-seleyi ilmen anlatmak gerektiğini ifade ederdi.

O tarihlerde birisi “Şimdi kim kaldı İslâm kahra-manı” diye Müslümanları tezyif eden bir yazı yazınca, Zübeyir Ağabey çok sinirlendi ve “Ben varım, getirin tabancayı tavana onunla imzamı atayım” diye haykır-mıştı. O, cesaret ve şevk ruhunun söndürülmesine ta-hammül edemezdi.

“Vakf-ı hayat” edenlere “fedakârlar” der ve “Karde-şim fedakârlar dairesi genişleyecek” derdi. Bazı genç-ler Risale-i Nurları okur, devamlı dersaneye gelir, ken-dini vererek çalışırdı. Ailesi buna karşı çıkardı. Bazan dindar ailelerde bu şekilde davranırdı. Bu gibi hallerde Zübeyir Ağabey, “Aman kardeşim, bu fedâileri anası-na babasına mağlup ettirmeyelim. Onların ihtiyaçları-nı görelim” derdi. Eğer o genç uzun müddet kalırsa, onlara elli lira verecekse, 25’ini kendisi verir, 25’ini de bana vererek vermemi söylerdi. Verirken de şu husu-su hatırlatır ve bize de böyle söylememizi söylerdi: “Kardeşim bunu katiyen benden bilme. Bunu Allah’ın ihsanı olarak bil.”

“Şahsına minnet ettirsen ihlâs bozulur. Onun kalbi-nin Allah’a bağlanması gerekirken, sana bağlanır, ri-yakârlık olur, hizmet de zedelenir” derdi. Bilmiyorum, belki benden başkalarına da vererek bunu yapıyor-du. Bazı hassas olanlar için de “Ne ihtiyacın varsa ba-na söyle. Her türlü şeyine ben kefilim” derdi.

Hamiyetli kimselerce, Nur hizmeti için verilen para-ları, biz o zaman Birinci Ağabeyde bulundururduk.

Zübeyir Ağabey öyle münasip görmüştü. Benim biraz bankör olmamdan mıdır, nedir Birinci Ağabeye verirdi. Birinci Ağabey muktesittir. Pek para harcamaz. Üzerinde de bulundurmaz. Ben de bunu takdir ediyorum. Zübeyir Ağabeye birisi böyle bir para verecek olsa onu cebine koymazdı. Kalkar, Birinci Ağabeyin bulunduğu yere gider, “Al kardeşim bu parayı” der verirdi.

Yanında küçük bir kutu vardı. Nurun parasını oraya koyardık. Ama zaman zaman bana sorardı. “Ne kadar para var” diye. Ben de “Ağabey oradadır işte” derdim. O da, “Olmaz kardeşim, bileceksin. Şeyhim benim namazı kılar demek gibi bir şeydir bu söz” derdi.

Zübeyir Ağabey, kimsenin hatırını kırmaz, rahatsız etmezdi. Gönül kırmamak için çok dikkat ederdi. Meselâ odada ikimiz hususi bir mesele konuşurken içeri gençlerden biri girse, konuşmasını kesmez, fakat konuyu değiştirip devam ederdi. Gelen kardeş de dinler, anlattıklarından çok istifade ederdi. Dışarı çıkar çıkmaz da, aramızda konuştuğumuz meseleye döner, bıraktığı yerden devam ederdi. Böyle çok olmuştur.

O zamanlar fazla nükteciydim. Kardeşleri güldürürdüm. Tam o sırada kapı aralanır, mütebessim bir yüzle bana bakar ve derdi ki:

“Ah Fırıncı kardeş, şu sizi güldüreni bir bilsem.” Böyle takılır o da lâtife ederdi...

Risale-i Nurları mütalaa ederken, kelimelerin üzerine basa basa okurdu. Çok kere kelimelerin mânalarını verip geçerdi. Bazan da Risale-i Nuru Risale-i Nurla

açıklardı. Ayrıca Nurların başkaları üzerindeki tesirlerini de örnek olarak verirdi. Meselâ “Ben” derdi, “Küçük Sözler’i, Gençlik Rehberi’ni birisine verdim veya okudum. Onun üzerinde şöyle tesir etti. Bir arkadaş’a ‘Çocuk taziyenamesi’ni verdim, çocuğunun ölümünden gelen hüznünü teselli etmiş, defalarca okumuş” gibi...

Üstad aleyhinde bir gazetede tezyîfkâr ve hakikat olmayan şeyler çıkınca Zübeyir Ağabey o cesaret ve kahramanlığıyla bizi harekete geçirdi. Gençlerle birlikte gerekli temaslarda bulunduk. Heyecanlı bir vaziyet meydana geldi. Tabii gençliği heyecana getirmek kolay da, frenlemek zor. Maksat hasıl olduktan sonra, bir gün koluma girdi, biraz yürüdük ve “Şimdi gençleri derslerinin başına kitaplarını okumağa döndürelim, bunu telkin edelim” dedi. Tabii gençleri o hâlet-i ruhiyeye büründürmek o an için ne kadar iyi ise ondan sonra da nur derslerine döndürmek de o kadar zaruri idi. Bu hususta şöyle demişti: “Şehamet-i imaniye vücuda geldi ama böyle devam ederse gençlerde anarşik bir ruh haleti gelişir”.

Meseleleri hallederken hep Üstad’dan delil getirirdi. Bazan yemin ederdi. “Hem vallahi hem billâhi ben bu dersi Üstaddan aldım” derdi. Bir mesele çıksa anında gider onu çözüme kavuştururdu. “Eğer dense kabul etmeyin, ben reddedin” derdi.

Üstad İstanbul’da bizde misafir kaldığında Zübeyir Ağabey Urfa’da tevkif edilmişti. Oradan tahliye edildikten sonra İstanbul’a gelmişti. Ramazan bayramın-

dan bir gün önceydi. O sırada polisler bizim eve gelip gidiyor, ziyaret ediyorlar. Polis her gün evin iki tarafından dışarıda bekliyordu. Bazan şefleri de geliyordu. Bir gün Üstad polislerin yanında Zübeyir Ağabeye demiş ki: “Zübeyir, sana yol paranı da vereceğim, rovel-
veri de vereceğim. Stalini öldür diyeceğim gider misin?” Zübeyir Ağabey kalkıyor, “Giderim Üstadım. Hem vallahi hem billâhi giderim” diyor.

Diğer talebelerine de aynı şeyi söylüyor. Daha sonra polis şeflerine dönüp diyor ki: “İşte görüyorsunuz, bunları ben tutuyorum. Ben Fatih Camiinin minaresi-ne çıksam-eliyle işaret ederek-şöyle bir işaret etsem, senin Bayur’un ne yapacak?”

Zübeyir Ağabey Büyük Cihad dâvasındaki müdafaayı, Tamirci Atom Bombası’nı ve Asa-yı Musa’dan Nur Çeşmesini o zaman bizim evde daktilo ettirmişti.

Zübeyir Ağabey, bir kimse geldiğinde uğurlarken sadece kapıya kadar çıkmayı yeterli bulmazdı. “Sadece kapıya kadar yolcu etmek beni ezici bir şey” der, hiç olmazsa Süleymaniye’den Fen Fakültesine kadar uğurlanması gerektiğini söylerdi. “Otobüse kadar gidemiyoruz, hiç olmazsa oraya kadar Anadolu’dan gelen bir misafiri yolcu edelim” derdi.

Konya’dan gelen birisi kitap istemişti. İşleri olduğundan bekleyememişti. Belli bir saatte garajda buluşmak üzere anlaşmışlardı. Kitap işlerine bakan Halil Yürür’e durumu anlatıp o saatte Sirkeci’de istenilen kitaplarla hazır bulunmasını istemişti. O zaman otobüsler Sirkeci’den kalkıyordu. Halil Kardeş adamı

tanımadığından orada Zübeyir Ağabeyle buluşup, kitapları kendisine vereceklerdi. Zübeyir Ağabey önceden otobüsün hareket edeceği yere varmıştı. Hava oldukça yağmurluydu. Halil'i beklemeye başlamış. Zaman da giderek kısıyor ve fakat Halil Yürür bir türlü gelmiyor. Sonunda otobüs hareket edip gitmiş. Zübeyir Ağabey de Süleymaniye'ye dönmüş. Fakat yolda sırlıklam ıslanmış. Kapıyı açıp bir de bakmış ki, Halil sobayı yakmış, karşısına geçip uzanmış durmuyor mu? Zübeyir Ağabey kapıyı hafifçe aralayıp "Kardeşim Halil" demiş yumuşak bir sesle, "Hani Sirkeci'de buluşacaktık, kitap getirecektin?" Halil o an hatırlamış, ama unutmuş. "Ağabey unuttum" demiş. Zübeyir Ağabey de: "Peki kardeşim" deyip üst kata çıkmış. Hasta halinde gösterdiği bu sabır, onun büyüklüğünün bir işaretidir.

Zübeyir Ağabeye, kendisini birinin gıybet ettiği söylenince; "Onun anasına rahmet, bābasına rahmet, ceddine rahmet, ninesine rahmet" diye rahmet okuyarak karşılık verirdi.

"Eğer" derdi, "Risale-i Nur hizmetine ilim mâni olacaksa, yaşasın cehalet, eğer zenginlik mâni olacaksa, yaşasın fakirlik, eğer evlilik mâni olacaksa yaşasın bekârlık, eğer akıl mâni olacaksa, yaşasın cünûn, eğer sinirlilik hizmete vesile olacaksa, yaşasın sinir!.."

Kahramanlık ve sadakat ifade eden örnekleri sıkça verirdi. Meselâ bunlardan birisini Üstad kendisine şöyle anlatmış: Şark ağalarından Şakir Ağa vardı. Hizmetkârının eline 10 para verir iki parmağı arasında

tutturur, mavzerle uzaktan nişan alarak parayı vururdu. Bundan hizmetkârının kılı bile kıpırdamazdı.

Zübeyir Ağabey Ankara'da bulunuurlarken İhlâs gazetesiyile alâkadar olup satmamızı bildirmişti. İstanbul'a geldikten sonra önce Galata Köprüsünün üzerinde kendisi bizzat yarım saat durarak gazete satmıştır. Aynı şekilde Süleymaniye Camii önünde de gazete sattığını biliyoruz. Köprü üzerinde sattığı gazete nüshasının başında Üstadın kalpaklı fotoğrafı ile "Din düşmanlarının plânlarını alt üst eden adam" yazısı vardı.

İttihad gazetesi için bana dedi ki, "Bu gazeteyi Müslümanlar bilmiyor. Bilseler, yüzbinlerce satarlar. Sen çitalardan gazete boyunca onbeş, yirmi tane levha yap. Gençlerin eline ver. Gazeteleri o levhalara çakın. Cuma günü caminin önünde cemaatin göreceği şekilde hiç ses çıkarmadan tutsunlar."

Dediği gibi yaptıırıp merhum Mustafa Polat'a vermiştim. O ara Bursa'ya gitmiştim, sonrası ne oldu bilemiyorum.

Halil Yürür ismindeki kardeşimizin el kadar küçük ve eski bir radyosu vardı. Bazen açar, dinlerdi. Bir gün yalnız olduğu bir zamanda, Çamlıca'da dinlediği bir piyeste, İslâmiyet ve din aleyhinde konuşmalar geçer. Bunun üzerine fevkâlade müteessir olur. Evden çıkar, İstanbul Radyosu'na gidip "Nedir sizin bu yaptığınız?" diye çıkışmaya niyetlenir. Kısıklı ile Zübeyir Ağabeyin o zamanlar bir müddet oturduğu evin arasında epeyce bir yol vardır. Bu yolda Zübeyir Ağabey ile karşılaşır.

Zübeyir Ağabey Halil'in bu halini görünce "Halil, nereye kardeşim?" diye sorar. Halil de, "Gideceğim bu İstanbul Radyosuna, 'Nedir bu dine yaptığınız hakaret?' diye soracağım" der. Zübeyir Ağabey, "Kardeşim Halil, hem kokunun kapağını açıyorsun, hem de koktuğundan şikâyet ediyorsun" der ve Halil'i vazgeçirir.

Mehmed Emin Birinci anlatıyor

Zübeyir Gündüzalp deyince akla âzamî sadakat, âzamî cesaret, âzamî takva, âzamî idrak, âzamî tefekür, âzamî Risale-i Nur'u anlama gelir.

Üstadın ilk hizmetine gittiği zaman, Üstad kendisine şöyle demiş: “Şimdi sen ‘Bediüzzaman büyük evliyadır, büyük insandır, ben yanına gideyim ki o da bana âhirette yardımcı olsun, beni kurtarsın’ diye mi, yoksa ‘ben geldim ki, Bediüzzaman Kur’ân hizmetinde bulunan bir zattır; ben de ona yardım edeyim’ diye mi geldin? Git bunu 24 saat düşün, hangisi için geldiğini ondan sonra söyle” demiş.

Zübeyir Ağabey dışarı çıkmış, biraz düşünmüş, “24 saat düşünmeye gerek yok” demiş, kendi kendine, içeri girmiş: “Tamam düşündüm” demiş.

Üstad: “Yok, yok, 24 saat düşün, ondan sonra karar ver” demiş.

Zübeyir Ağabey düşündükten sonra Üstada kararını açıklamış: “Üstadım siz Kur’ân hizmetindesiniz, ben de size yardımcı olmak, çorbanızı pişirmek istiyο-

rum” deyince, Üstad: “Tamam kardeşim” deyip hizmetine kabul etmiş. Hemen o andan itibaren ‘şunu yap, sonra şunu yap’ diye beş tane üst üste vazife vermiş. Az sonra da “Ne yaptın, ne oldu?” diye işlerin neticesini sormaya başlamış. Tabii Zübeyir Ağabeyin eli ayağı birbirine dolaşmış, çok sıkılmış. Üstad o zaman çağırıp, “Efendi gel bakalım” demiş “Benim Abdurrahman’ım 20 kişinin işini yapardı. Onun gibi çalışacaksın çalış.”

Bunun üzerine Zübeyir Ağabey Ceylân Ağabeye gitmiş “Ben herhalde bu işi yapamayacağım. Bana bir şey tavsiye et” demiş.

Ceylân Ağabey “Çok kolay. Üstad Hazretlerinin işine kafanı karıştırmayacaksın, o kadar. Meselâ Üstad gece saat ikide valiye dilekçe yazmış. Sana diyor ki, ‘Al bu pusulayı valiye götür.’ Sen kafanı çalıştırırsan, düşüneceksin ki, bu saatte valinin evine gidip uyandırmak olmaz, hele bir sabah olsun vali makamına otursun. Aksi halde bekçiler beni yakalar diye düşündün mü, işe aklını karıştırmış olursun. Sen denileni yap, gerisine karışma.”

Meselâ Mehmed Çalışkan Amcayı çağırmış, “gel kardeşim,” demiş, “kimse yok, sen bana bir çorba pişir” Ve ilâve etmiş: “Tencereye iki parmak su koy.” Tabii Çalışkan Amca düşünmüş taşınmış, iki parmak kalınlığında su tencerenin dibini ancak ıslatır, beş parmak su ilâve etmiş. Üstad bunu görünce “Git de hemşerimden çorba pişirmesini öğren.” Yani Üstad gibi büyük insanlar ne demişse onu yapacaksın, hizmet-

tinde bulunmanın, bulunabilmenin sırrı budur. İşte Zübeyir Ağabey bu sırrı öğrendikten sonra Üstadın işine aklını karıştırmadan, tam bir teslimiyetle, tam bir sadakatle hayatının sonuna kadar hizmet etmiştir.

Onun en bâriz vasıflarından birisi Üstada olan sadâkatidir. Urfa'da kaldıkları sırada kendisini emniyetten çağırıp sıkıştırmışlar: "Sen ne diye böyle birinin peşinden gidiyorsun?"

Dönüp geldikten sonra eline tesbihi almış oturmuş postekinin üzerine, başlamış "Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri" diye tesbih çekmeye. Hasırcı diye bir zat vardı, o sırada içeri girmiş, bakmış ki Zübeyir Ağabey postekinin üzerinde bu şekilde tesbih çekiyor. "Allah Allah" demiş , "Her halde Zübeyir Ağabey kafayı üşütmüş!" Zübeyir Ağabey adamcağızın hayretini görünce durmuş ve "Neden ben böyle tesbih çekiyorum, biliyor musun?" demiş. "Hayır efendim" deyince , "Bana karakolda baskı yaptılar ve 'neden hep Bediüzzaman hep Bediüzzaman diyorsun, onun peşinden gidiyorsun?' dediler. Ben de geldim 'Evet Üstadım Bediüzzaman diye tesbih çekiyorum'" demiş.

Üstadın hizmetine girdiği andan itibaren Üstad vefat edene kadar bir an bile emrinden, hizmetinden ayrı kalmamış şahıs Zübeyir Ağabeydir. Günün her saati Üstad'dan gelecek emre âmade olarak kapısı önünde hazır beklemiştir. Üstadın gecenin hangi saatinde çağıracağı belli olmaz. Devamlı uyanık bulunmak için Üstadın zilini ikinci kez çaldırtmamak için uyku hapi alırdı. Hatta bir gece çok rahatsız ve bitkin düşmüş, Üstad gece zile basıp çağırır da duyamam diye kapının eşiği önünde yatmış. Ta ki, Üstad gelip üzerine basıp uyanсын diye.

Öyle müthiş bir irade terbiyesi vardı ki, meselâ kitabı eline alıyor, kitabı tutacak takati yok, kitap düşüyor, yine kaldırıp okumaya devam ediyor. “Ölürsem de öyle öleyim” diyor. Onun sadakatine, azmine yetişmek mümkün değil...

Üstad gibi nefsiyle mücadele etmiş, münakaşa etmiş ve nefsinin mağlûp etmiştir. Nefsinin iradesine boyun eğdirmekte onun üstünde bir kişi tanımıyorum. Meselâ sabah namazından sonra yatmak ister. Yorgundur. İradesi okumak yönündedir. Nefsinin bir kenara alır, onunla konuşur. “Ey nefis,” der, “şimdi sen diyorsun ki, yorgunsun biraz yat. Öğlen üzeri Anadolu'dan gelecek kardeşlerinle daha zinde görüşürsün.”

O kalkar Galata Köprüsüne iner, Beykoz vapuruna biner, güverteye çıkar, bir saat gidiş, bir saat geliş, iki saat kitap okur döner. Sonra da nefesine dönerek: “Ne oldu, senin dediğin mi oldu, benimki mi?” O geldiğinde

hepimiz daha henüz uykudayızdır. Çanakkale şehid-
leri gibi uzanmışız. Yukarıya kovayla su çıkaracaktır.
Biz farkedip kendisine yardım etmek istediğimizde
“Tamam kardeşim ben zaten amel-i mandayım. Siz
matbaada çalışıyorsunuz. Ben çıkarırım” derdi.

Bir keresinde soğuk kış günü, gece kalkmış Koca
Halil (Halil Yürür) ile Üsküdar’a geçmiş, namazı Üs-
küdar İskele Camiinde dışarıda kılmışlar. Kılarken,
Halil’in içinden geçmiş ki: “Nedir bu, ne olacak bizim
halimiz? Yağmur çamur, yaz kış demeden böyle.”
Selâm verdikten sonra Halil’e dönerek “İşte kardeşim
böyle sürüne sürüne öleceğiz” demiş.

Eline Risale-i Nurlarla ilgili bir para geçse, bunu as-
la cebine koymazdı, avucunun içinde saklar ve öylece
getirip bize verirdi. Hatta Risalelerin parası ile para bi-
le bozdurmazdı.

Onun en bariz vasfı sadakati, sebatıdır. Risale-i Nu-
ru devamlı okumasıdır. Okuduğunu yaşamış olması-
dır.

Allah rahmet etsin Mustafa Acet Emirdağ’da müez-
zindi. Üstadın yanına gelip giderken Üstad onu evde
bırakır, Zübeyir ve Ceylan Ağabeylerle birlikte kırlara
tefekküre giderdi. Birgün Mustafa Acet “Üstad hep sizi
safaya götürüyor, beni de burada nöbetçi bırakı-
yor” diye şikâyet edecek olmuş. Ertesi gün Üstad yine
gidecek olmuş. Bu defa ‘Mustafa’mı da götürelim, o da
biraz safa etsin’ demiş. Onu da arabaya alıp gitmişler.
Varacakları yere gittikten sonra Üstad, Zübeyir Ağa-
beyle birlikte Mustafa Acet’e gidip bir köyden yoğurt

getirmelerini ve çabuk gelmelerini istemiş. İkiisi beraber koşa koşa gitmişler en yakın köye. Üstad koyun yoğurdu istemezmiş, taze inek yoğurdu olacak. Tabii bir köye gidiyorlar yok, oradan öbür köye gidiyorlar yok. Sratle birkaç köy dolaştıktan sonra nihayet buluyorlar, ama aradan bir-iki saat geçiyor ve kan ter içinde dönüp geliyorlar. Onlar gelir gelmez Üstad “Nerede kaldınız? Kaç sayfa okudunuz?” diyor.

Mustafa Acet şaşırıyor, nasıl kitap okuyacaklar ki, saniyeleri hep koşmakla geçti. Ama Üstad dndkle-
rinde onlara ilk söz olarak “Kaç sayfa okudunuz, ben tam iki yüz sayfa okudum” diyor. Yani Üstad başka şey dşndrtmyor. Zihinlere başka bir şeyin girmesine fırsat vermiyor. O kadar yoruyor ki onları. Tabii Zübeyir Ağabey buna alışık, Mustafa Ağabey de böylece safanın nasıl bir cefa olduğunu anlamış oluyor.

Zübeyir Ağabeyin basireti açıktı. Gündüz yapmış olduğumuz bir hatayı yüzümüze vurmadan başka bir vesile ile olduğu gibi anlatırdı.

İşi gücü, bütün zamanı Allah, Peygamber, Üstadı düşünmekti. Bütün mr, imân, Kur’an hakikatleri-nin yayılması, anlatılması uğrunda geçmiştir. Zamanını başka hiçbir şey işgal etmemiştir. Hatta hastalığından bir gün evvel öğlene doğru biraz ayılır gibi olmuş ve son olarak konuşmuştu. Dr. Macit Bey de vardı. “şualar’ın baskısı ne durumda, ne kadar kğit var. Kardeşim, bir kere de on bin basalım” demişti.

Hamdi Sağlamer anlatıyor

Risale-i Nurlarlarla Kur'ân ve İslâma hizmeti gaye eden, uğruna dünya ve âhiretini feda ederek hayatının her ânını ferâgat ve vefa örnekleriyle tezyin eden Zübeyir Ağabeyimizi dua ederken gizlice yazdığım, "Yâ Rabbi, beni azami ihlâsa, azami sadakata, azami sebata, azami uhuvvete, azami takvaya, azami fedakârlığa, azami kahramanlığa, azami cesarete mazhar eyle. Yâ Rabbi, beni kendine layık bir kul, Peygamberimize (a.s.m.) layık bir ümmet, Üstadımıza layık bir talebe olmak liyakatını bahşeyle" dediğı zaman öyle masum, öyle samimi bir yalvarış tarzı vardı ki, sanki Cenab-ı Hakkı karşısında görüyor, ondan bu sıfatlara layık olmayı rica ediyor, yalvarıyordu. Ve şimdi bakıyorum da, Cenab-ı Haktan duasında ulaşmak istediğı bu hasletlerin kendisinde tecelli eden miktarın boyutlarını yazmamın değil, düşünmemin, hatta hayalimin çok ötesinde hayal edebiliyorum.

Sadece ve sadece hizmet için yaşıyor ve ondan konuşuyordu. Ben kendisinden hizmete taalluk etmeyen

en ufak bir şeyi konuştuğunu görmedim. Ve konuşurken de ölçü ve prensiplerini Üstadın hayatından misaller vermekle Risale-i Nurdan me'hazler göstermekle akla, mantığa hazmettirirdi. Hizmet metodlarıyla bağdaşmayan haller bazıları tarafından ileri sürüldüğünde "sadırdan değil, satırdan kardeşim" der, Risalelerden yerini bulmasını isterdi.

Üstadın "Âlem-i İslâma indirilen darbeleri en evvel kendi ruhumda hissediyorum" dediği sırrı ben onun hallerinde ancak anlayabildim. Çünkü Risalelere ve yahut Nur Talebelerine gelecek sıkıntı ve hücumu iki gün evvel hisseder, o sıkıntıdan gelen ıztıdap onu ölü gibi hasta ederdi. Âdeta hizmetle sevinir, hizmetle üzülürdü. Cesedindeki ıztırapları duymazdı, ama hizmetteki rahatsızlıkları hissederdi. Bazı zamanlar da "Kardeşim, hizmet kendini ucuza satmıyor" demesini, ben, hizmetin yükünü yüklenen ağabeyler bütün sıkıntı ve ıztırapları bir paratöner gibi üstüne çekip hastalıklar ve sıkıntılara müptela oluyorlar ki, böyle oluyor diye yorumlardım. Çok defa Risalelere yapılan fikrî taarruzlardan rahatsız olup bunaldığında kendini Kirazlı Mescitten dışarı atarak Fatih Camiine gittiğini, orada bir iki üniversite talebesine Risale-i Nuru müdafaa ettiğini, gençliği o fitnelerden korumaya gücü kuvveti nisbetinde gayret ettiğini, vazifesini yapınca da rahatladığını çok kereler görmüş, şahit olmuşumdur.

Üniversitelere ait dershaneyi 1961 veya 62'de onlarla açmış ve dersleri başlatmıştı. Okuyacakları bahisleri imânî mevzulardan, lâhikalardan ve müdafaalardan

olmak üzere tanzim eder, onlardan dinler ve derse dinlemek için kendisi de giderdi. Ders bitinceye kadar iki dizinin üstünde kemal-i hürmetle oturur, Kirazlı Mes-cide döndüğünde talebelerin tek tek isimlerini bize so-rarak yazar ve ezberlerdi. Kendisine neden böyle yap-tığını sorduğumuzda “Kardeşim, ben hastayım, hafı-zam zayıf, o kardeşlerle görüşünce ismiyle hatırlaya-mazsam kardeşlik hukukuna saygısızlık etmiş olu-rum. Bu husus önemlidir, siz de böyle yapın” derdi.

Birgün Kişili Pasajına Bekir Ağabeyin yazıhanesine geldi. “Birinizin bana olacak düzgün bir ceketini var mı” dedi. Birinci Ağabey de “Benim var Ağabey” dedi. Ceketini getirince şu açıklamayı yaptı: “Ben karşıdaki berbere tıraş olmaya gidiyorum. Orada pardesü çık-a-rıp tıraşa oturmam lâzım. Ceketimin arkası yamalı, berber beni tanımıyor, ceketime göre tıraşımı yaparsa, kılık kıyafete hevesli olan gençler tıraşıma bakıp ‘Bir tıraşı dahi beceremeyen bize ne öğretecek’ der bu ci-hetten hizmetimize zarar gelir.”

Birgün Zübeyir Ağabeyimizi alışkın olmadığımız bir tarzda lâcivert elbise, kolalı ve manşetli gömlek, kıra-vatlı ve kaliteli bir gözlükle Beyazıt meydanından o şartlarda grand tuvalet görünce hayret etmiştik. O hayretimi anlamış olacak ki, “Kardeşim bir beyefen-diyle randevüm vardı, ona Kur’ân’ın ve Nurların mü-dafaasını yapmaya gidiyordum. Nazarlarını kılık kıya-fetimle meşgul etmemek için, onun alışkın olduğu kı-yafetle gitmeyi daha uygun gördüm” dedi. Her halin-de, her hareketinde hizmeti düşünür, his ve arzuları-

na göre değil, her halini hizmetin fayda ve zararlarına göre tanzim ederdi.

Çok hasta olduğu zaman kapısını günlerce kilitler, sıkıntısının bizler tarafından bilinmesini istemezdi.

Kendisine “Neden böyle kendinizi kilitliyorsunuz, kimseye kapınızı açmıyorsunuz” diye sorduğumda, “Kardeşim, ben hastayım. Hastalığın verdiği sıkıntılar sımama ve hallerime aksediyor. Bu vaziyette kardeşlerin arasına çıkmam hoş olmuyor. Hizmete zarar vermemek için kendimi hapsediyorum” der ve bize mecbur kalmadan hastalığı hakkında en küçük bir imada dahi bulunmak istemezdi.

Fakat odasına girdiğimizde bazı şifalı otlardan yaptığı ilâçlardan yediğini görür ve yağsız, tuzsuz pirinç lapasından hastalığını anlamak zor olmazdı.

Birçok defa Dr. Macit ve Dr. Akay’dan çeşitli hastalıklarının var olduğunu dinlemiştim. Ve kendilerine, “Kardeşim, bir gün hizmete zarar verirsem sizlere vasiyetim olsun, bana bir iğne vurun, hayatıma son verin. Size hakkımı helâl ediyorum.” Defalarca dediğini kendilerinden dinlemiştim.

Zübeyir Ağabey, hizmete ait meselelerde âlimâne değil, herkesin anlayacağı tarzda çok açık ve net konuşurdu.

Birgün kendisine, “Ağabey, siz konferanslarda ‘Risale-i Nur kendi kendini izah eder, başka izahlara ihtiyaç bırakmaz’ diyorsunuz. Halbuki Mektubat’ta Risale-i Nur dairesine giren âllame ve müçtehidler de olsa vazifeleri yalnız bu sözlerin şerhleri ve izahlarıdır’ de-

nilmiş. Hem gittiğimiz yerlerde ders yaparken milletin anlayışına göre şerh ve izah yapmaya da mecbur oluyoruz. Siz yapılmaz diyorsunuz. Risalelerde de yapılmalı diyor. Karşılaştığımız cemaatlerde de izah yapılmasının zarureti ortaya çıkıyor. Bu tenakuz değil mi?” diye sorduğumda “Kardeşim, sen Risale-i Nurları okumuş, îmânî meseleleri onlarla öğrenmişsin. Risale-i Nurdan aldığın bilgilerle onun meselelerini izah etmen Risale-i Nurun Risale-i Nuru izahıdır. Başka kaynaklarda meşrep, meslek farklılıkları olduğu için onlarla Risale-i Nurlar izah edilemez, diye konferansta demişiz.”

Her zaman hizmete ait meseleleri bizzat Zübeyir Ağabeye danışır, onunla istişare ederdim. Bunun için de ay geçmeden Samsun’dan İstanbul’a gelir, ‘68’li yıllarda bana Samsun’a tafsilatlı mektup gönderirdi. Mektubunda, “Kardeşim, bundan sonra hizmete ait meseleleri Fırıncı ve Birinci ile istişare et, Fırıncı ve Birinci artık eski Fırıncı ve Birinci değil” diyordu.

‘69’lu yıllarda Ankara’ya geldiğini duydum. Hacı Bayram’daki dersanede kendisiyle yukarıda anlattığım mevzu da dahil çeşitli meseleleri görüştük. Yanında Fırıncı Ağabey de vardı. Hatta Fırıncı Ağabey, meseleyi aydınlatacak konulardan, lâhikalarından bize pasajlar okudu. Hasan Feyzi’nin mektubu hakkında Üstadın “Ben gördüm ki, o zat Risale-i Nuru kafasına takmış onun namına konuşuyor” diyerek tesvibine işaretle Üstad burada, Risale-i Nurları izah eden Risale-i Nurları kafasına takıp Risale-i Nurlarla Risale-i

Nuru izah edebileceğine açıklık getiriyor” diye meselemize ışık tuttu.

Zübeyir Ağabey bizde gördüğü yanlışlıkları başka birinde görmüş gibi anlatır, anlattığı işlere, böyle olur mu diye kâh güler, kâh kızardık, sonra da düşünürdük ki, bunlar bizim yaptığımız haller, hiç fark ettirmeden bizi kendi kendimize güldürmüş ve kızdırmıştı.

Hizmetimizin şuuruna ermeyen zenginlerden çok rica ettikleri halde para almazdı. “Kendisine Ağabey, hizmetin ihtiyacı var. Neden kendi rızasıyla verdiği halde para almıyorsunuz” dedüğümüzde, “Kardeşim, Risale-i Nurun izzetini kıramam, onu zillete koymamak lazım” derdi. Herkesin ruh halini nazara alarak onların kırgınlıklarını ve meselelerini psikolojisine uygun olarak halleden bir psikolog. Hasta olan kardeşlerin en küçük bir hastalığıyla iyi oluncaya kadar büyük bir gayret ve himmetle ilgilenen bir şefkat. Geceleyin en az üç dört kere odamıza gelip üstü açılan kardeşlerin “Aman hasta olurlar, üşürler” diye üstümüzü örten ve hiç kimsenin görmemesi için gecelerde mutfağımızı temizleyen ve o imkânsızlıklarda şeker çay bırakan, hatta tuvaletimizi defaatle kollarını sıvayıp temizlediğine şahit olduğum bir şefkat ve mahviyet. En küçük kardeşinde dahi fâni olabilen bir ihlâs örneği.

Birgün Hamza Emek Ağabey iki kilogram bal getirmişti. Kendisiyle kardeşten de öte bir bağılıkları vardı. Zübeyir Ağabeye balı hediye etmek istemişti. Fakat bir türlü kabul ettiremiyordu. Hamza Ağabeyin çok zoruna gitti, siması ağlamaklı bir hal aldı. Zübeyir Ağabey,

Hamza Ağabey'e "Ben Üstadımdan böyle gördüm. Halktan istiğna kaidemi bozamam" dedi ve balın parasını vererek ancak öyle kabullendi.

Zübeyir Ağabey herkesin seviyesine göre konuşmaya, her meclise göre giyinmeye çok dikkat ederdi. Meselâ Abdurrahman Ağabeyin 5-6 yaşlarında oğlu Eyüp ile konuşup ders yaptığı zaman ona göre çocuğun kabiliyetine uygun onun hazmedeceği tarzda konuşur, Nur dersinden istifadesini sağlar, onun zevklerini de nazara alarak ders baklavası diye kuru üzüm, şeker vesaire verir, onunla sanki ardadaşmış gibi onun meseleleriyle meşgul olurdu.

Hülasa, Zübeyir Ağabey, bana göre Üstaddan hususi ders almış, Risale-i Nurlarla kendini yetiştirmiş. Hizmete her yönde kesin istikamet veren ayrı ayrı istidatları kabiliyetlerine uygun ayrı ayrı işlerde istihdam etmesini bilip yönlendiren bir idareci, bir hamiyet ve gayret timsali ve tevazu örneği.

Fakat fitne fesada karşı kükreyen bir arslan, celadetin, kahramanlığın hârika nümunelerini gösteren, hiçbir hadiseden korkmayan, taarruzdan çekinmeyen, çetin mücadelelerden yılmayan bir fedâî, nihai hizmet içinde nihai tedbire müraât eden bir müdebbir. Ezcümle ben İhlâs Risalesinde "Bahtiyar odur ki, Kur'ân'dan süzülen tatlı bir havzu kazanmak için kendi buz parçası nevindeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir" dediği bahtiyarlar içinde ilk aklıma gelen Zübeyir Ağabeydir. Hizmette fani olmuş, kardeşler arasında tefani bulmuş, o potada şahsiyetini, hislerini eritmiş büyük bir insandır Zübeyir Ağa-

bey. Kendi özel okuduğu duaya her namazımın sonunda kendim şu cümleyi de ilâve ederek okurum:

“Ya Rabbi, bize Zübeyir Ağabeye bir kardeş olmak liyâkatini bahşeyle, Âmin.”

Dr. Mehmed Akay anlatıyor

Zübeyir Gündüzalp, Üstadımızın ve nur-u Kur'ân'ın dâvâsıyla yanıp tutuşan, bu dâvâ için anadan, yardan, serden çoktan geçmiş, ötelerin ötesi, Allah rızasını gaye yapmış, bütün ömür saniyelerini Üstadın yolunda eritmeye tereddütsüz yüzbin kere fedâ-i can etmeye azmetmiş bir ağabeydi.

30 Aralık 1962 bütün İstanbul gazetelerinde hususan Milliyet'te bir haber: "26 genç, Nur kitapları okurken yakalandı. İçlerinden biri İstanbul Tıp Fakültesi son sınıf talebesi." Gazetenin birinci sayfasında bir baş resmi, altında "Bu yola baş koymuştur."

Hadise şöyle: Muratpaşa'da bir ev kiralamıştım. Cumartesi geceleri üniversiteli arkadaşlarla çay sohbetleri oluyor ve Nur kitapları okuyoruz. Bir hafta önce arkadaşlar evden ayrılırken baktım takip ediliyor. Zübeyir Ağabeye gittim: "Ağabey, emniyetten gelirlerse?"

"Arkadaşlar merak etmeyin, karakola kadar gideceğiz."

“Döverlerse?”

“Kendini değil; imânını Kur’ân’ını, Üstadını müda-faa et.” Ve en son boynunu gösterdi.

Gazetelerdeki haber Zübeyir Ağabeyden aldığım o dersin fiilî tatbikatıdır.

Ankara Tıp Faküttesinde asistanken Cebeci’de “Doktorlar” dersanemiz vardı. Erzincanlı Re’fet Ağabe-ye bir tablo yaptırmıştım. Ortada Kur’ân-ı Kerim, silüet halinde Kâbe-i Muazzama ve onlara uzanan yüzbinlerce el. Altına “Yüzmilyon kahraman başlar fe-da oldukları bir kudsî hakikate başımız dahi feda ol-sun. Dünyayı başımıza ateş yapsanız hakikat-i Kur’â-niye fedâ olan bu baş size eğilmeyecek ve küfr-ü mutlaka teslim-i silâh etmeyecektir.” Tabloyu ders odasına koydum. Zübeyir Ağabey dershanemizi ziya-rete geldi. “Yeni gelenler endişelenirler, levha ders odasında olmasın kardeşim” dedi.

Bir ilâç firması reklâmında uçuşan çiçek yaprakları vardı. Altına “Eyvah aldandık, şu hayat-ı dünyeviyeyi sabit zannettik. O zan sebebiyle bütün bütün zayı et-tik. Şu güzeran-ı hayat bir uykudur. Bir rüya gibi geçti. Şu temelsiz ömür dahi bir rüzgâr gibi uçar gider.” yazdırmıştık. Zübeyir Ağabey o levhaya çok memnun oldu. Satırları derin bir iştiyakla okudu.

1961 yaz ayları Sultan Ahmed Dizdariye Mescidin-den beni tanıyan bir fabrikatör liseye giden kızını ver-mek istiyor. İmama demiş “Peki desin, herşey bana ait.”

Zübeyir Ağabeye gittim. İlk sözüm: “Ağabey niyetimiz Risale-i Nur’a fedâiyane hizmet etmek. Böyle bir teklif var ne yapayım?”

Onun ilk sözü: “Kardeşim imtihanıdır.”

30-35 dakika kadar bana ders verdi. Son sözü: “Bu devirde kefeni boynunda bir İslâm fedaisi olmak lâzım.”

Bu evlilik konusunu her ziyarete gidişimde tazelerdi. Önce “35 yaşına kadar evlenmemeli”, sonra “40” dedi. Daha sonra da “Kardeşim, dünya fanidir, alâka-i kalbe değmez” dedi.

1964’de Ankara Tıp Fakültesinde asistan olduğum kürsüde bir yılda 90 saat ders vardı. Üç profesör, 3 doçent hangi gün, hangi saatte, hangi anfiide, hangi dersi vereceklerini programlar, teksir ettirir talebeye verirdi. “Biz de Nur kitaplarını böyle yapsak” dedim.

Zübeyir Ağabeyin cevabı: “Kardeşim, Risaleleri 10-15 defa kendi nefesine oku. Sonra müzakere nev’inden kardeşlere okursun. Başkalara ders vermek, nazarında ikinci plânda olsun.”

1963 yılı Doktor Tahir Barçın Ağabeyin evine derse gidiyoruz. Şehzadebaşı’nda Site Yurdu karşısında şöyle dedi:

“Kardeşim, Üstadın hizmetinde bulunurken öyle hareket ediyordum ki, bir tehlike anında kurşun benim vücudumda kalsın. Üstadımın zerresine bir şey olmasın.”

Zübeyir Ağabeyin, “Üstadım” sözü derin bir saygı, sevgi, hürmet, iştiyak, muhabbet, tazim, senâ hisleri-

nin enginlerde, ufuklarda zerre zerre hasretini dile getiren bir kelime idi: “Üstadım...”

Dâvâ adamının dâvâsı yolunda ölümü, dâvâsının bekasına sebeptir. (Rahmetli Menderes ve Mustafa Nezihi Polat için söylemişti.)

“Sorbon Üniversitesinde bir şaheser okutulur. Çünkü bütün eserler bir şaheserde vardır. Risale-i Nurlar işte böyle bir şaheserdir.”

Bize dedi ki:

“Üstad, işin içinden çıkamayacağımız konularda önce şiddetle ders verir; sonra meşveret ederdi.”

“Risalelerde, ‘Aziz, sıddık, fedakâr kardeşlerim.’ Bu gibi ifadeler, böyle olunuz mânâsındadır.”

Üstadın sözleri “Fedakâr dairesi inkişaf edecektir. Fedakârlık iksir gibi tesir eder.”

“Bu Kur’ân dâvâsı uğruna bizi parça parça da etseler, onlar mağluptur. Yine biz galibiz, şehit oluruz.”

“Üstad” ‘Ekmeksiz yaşarım, havasız yaşayamam’ der, kış günleri bile sobayı yaktırır, pencereyi açtırdı.”

“Kâinatta hiçbirşey ‘Allah’sız olamaz. Bu kelimeyi kullanmamalı. O bilse de, bilmese de onun yaratıcısı var. Şöyle denir: ‘Allah’ı inkâr eden dinsiz”.

1972 Ağustos ayı son günleri. Doktor Sadullah Nutku Ağabeyle Fatih’deki muayenehanede çalışıyor, hasta olmadığı zamanlar bol bol Risale okuyoruz. Bir gece rüyamda Zübeyir Ağabey gelmiş, oturduğumuz binanın dış kapısından çıkarken, ben arkadan seslen-

dim. “Geleyim mi Ağabey?” Cevap yok. Bir kardeşle beraber gittiler. Bir hafta kadar sonra Sadullah Ağabey vefat edip Eyüp Sultan’a yanına gitti.

Avrupaya işçi olarak giden kardeşlere iman hizmetlerinin yanında “Avrupa çürük tahta üzerine parlak yağlı boya” diyordu.

Herşeyi bu imân dâvâsı uğruna terk etmek hususunda kendi düsturu: “Eğer mal mülk bizi hizmetten alıkoyacaksa, yaşasın fakirlik: Eğer ilim irfan bize korkaklık verecekse yaşasın cahil! Eğer makam mansıp bizi hizmetten alıkoyacaksa yaşasın hiçlik”.

“Kardeşim,” diyordu. Eskiden Allah için birbirini sevenler, biri hasta olduğu zaman, diğeri dua ediyor. Kardeşi yerine hasta oluyor, samimi hâlis dua neticesi, hatta ölüyor. Risale-i Nurda da bu sır var.

Dersin sonunda bütün ciddiyetle “Allahümme’srâh sudûrena ve talebete Risale-i Nur li’l-imân ve’l-hakai-kinnûr” duasını okurdu.

26 arkadaşıyla olan dâvâmız İstanbul 5’inci Ağır Ceza da devam ediyor. Ben “Ankara’ya asistan oldum. Dâvâ celselerine gelmesem, nasıl olsa arkadaşlar, avukatlar var.”

Zübeyir Ağabeyin cevabı, “Kardeşim, dâvâmızı biz-zat kendimiz takip ederiz.”

2 sene ceza verdiler. Kirazlı Mescit 46’da odasının kapısından ilk adımımı atıyorum. “İntikamımızı ölünceye kadar Nurlara hizmet ederek alırız” dedi.

1963 yıllarında yazı meselesi çıkmıştı. Üstattan şu nakli yaptı: “İnsan ihtiyarladıkça ene gençleşir. 80 yılda kazandığını bir anda kaybedenler olmuş.”

Dershane'de kalan genç kardeşlere iş buyurmamayı öğütüyor. "Yaşı küçük olsa bile, bu dâvâda büyüktür. Her kardeşini bir velî bil. Müsamaha etmeyeceğimiz yalnız nefsimiz."

1962 yazında Dizdariye Mescidine geldi. Müezzin Şaban Efendiye Üstaddan naklen: "Ezan vahdaniyet-i İlâhiyeyi kâinata ilândır. İnananları camiye dâvet, hizmetlerinden biridir. Sen ezanı bu niyetle oku" dedi.

Fakültede asistanlığım devresinde herşeyi bırakıp yalnız imân hakikatlarıyla meşgul olmaya çok niyetlendim. Her zaman Zübeyir Ağabeyin sözü: "Kardeşim, kalben terk. Hayatını feda etmişsin. Nefsini feda edememişsin."

1971 Ocak-Şubat ayı bir dini bayram sonrası idi. Zübeyir Ağabey: "Kardeşim, belki yakında ölürüm. Dershaneleri ziyarette gidelim" dedi.

Hemen şoför Hakkı'yı çağırdım. Nurtaş ve Ramazan Demir'in evindeki derse katıldık. Fakat çok hasta idi. Bir müddet ders dinleyip Koca Mustafa Paşa'ya döndük. Yanından ayrılmamı istemiyordu. Fakat benim de bir sürü problemlerim vardı. "Yarım kalan askerliğimi tamamlamak üzere ayrılıyorum" dedim. Son sözü: "Kardeşim, beni yalnız bırakıyorsun."

Bir mektubunun başlığı şöyle: "Fedâi ve müttaki bir hâletin tatbikatı halinde olmakla ruhumu şâduman eden kardeşim."

Üstadımıza emniyetten geliyorlar. Onlara: "Siz maddi asayiş, biz mânevî asayiş için çalışıyoruz" şeklinde

gereken dersi verdikten sonra Zübeyir Ağabeye emre-
diyor: “Git Stalini gebert.”

Zübeyir Ağabey ayağa fırlıyor: “Vallahi, Billâhi em-
ret Üstadım!”

Üstad: “Bunları ben muhafaza ediyorum. Böyle 100
bin var.”

1971 Ocak Şubat ayları. Tahiri Ağabeyin imam,
Zübeyir Ağabeyin cemaatta olduğu bir namazda mü-
ezzinlik yapıyorum. Namaz tesbihatını (İlâhî sallı ve
sellim ya Rabbi...) okudum. Namazdan sonra tesbihat
kitabını istedi, okutturdu. Sonra sordu: “Orada ‘ilâhî’
var mı kardaşım.” Cevap yok.

Zübeyir Ağabey dedi: “Kardaşım ben aynıyatçıyım.
Ne varsa o. Ne bir noksan, ne bir fazla.”

Bu vesile ile bana bütün hayatında tatbik ettiği bir
dersi veriyordu. Külliyatta ve Üstadda ne gördüyse
yalnız o. Ne bir noksan, ne bir fazla.

Mevlânâ’dan mürşit istiyorlar. “Aman” diyor, “Mürit
istemeyin mürşit ne kadar isterseniz var.”

1971 Ocak ayı idi. Doktor Macit Türkmenoğlu ile zi-
yaretine gittik. Çok hasta idi. Fakat bize ilk sözü: “Ri-
sale-i Nuru okumak, okutmak, neşretmek bende fikr-i
sabit haline gelmiş. Bunun tedavisi var mı? Kar-
daşlarım”

Bize derdi ki: ‘Üstad ‘Ben sizin hizmetinize bakıyo-
rum, kusurunuzla bakmıyorum. Ruh efendi, cesed
hizmetkârdır. Ben efendiyi hizmetkâra hizmetkâr yap-
mak istemem’ der, çok hasta olduğu zaman bile titreye
titreye abdest alır namaza dururdu.”

Kayalar Ağabey 1963'de Kirazlı Mescide gelmiş. Şecaat ve cesaretle dinsizleri bertaraf etmekten bahsediyor. Zübeyir Ağabey de: "Risale-i Nurun bir talebesi böyle cesur olursa, düşünün bütün nur talebelerindeki şecaat ve cesareti" diyor.

Bir mektubunda: "Meslek-i Nuriye'nin müstesna bir düsturu olarak ben sana tahsisen dua ediyorum. Sen de bana ismen dua et" diyordu.

O pâk ruha yüzer milyon fatihalar...

1965-66 yılları İstanbul'a mahkemeye gelirken Adapazarı'nda derslere uğrayıp gelmiştim. Bir ağabey de politikada aday olacakmış. O da derslerde bulunuyordu. Zübeyir Ağabeyi ziyarete gittiğimde: "Sen âzamî ihlâsla hareket ediyorsun. O ihlâsı muhafaza etsin yeter."

Ağabey "Dua et" deyince: "Cenab-ı Hâk bizi bu hizmette diz dize omuz omuza bir, beraber kılsın" diye dua etti.

"Kardeşim kitap yazmakla, malumat vermekle iş bitseydi, Üstad bir günde bir kitap yazardı. En çok üstünde durduğu konu Risale-i Nuru okumak, okumak, okumak."

Rıfat Filizer anlatıyor

Zübeyir Gündüzalp kardeşimizle 1940 senesinden evvel tanışıyorum. 1940 senesinde PTT idaresinde çalışıyordu. Ben de o zaman lise 1'e devam ediyordum. Benden dört yaş büyüktü. Ben o zaman on altı yaşında bulunuyordum. Demek ki, o zaman yirmi yaşında olması icâp ediyor. PTT idâresinde üç kişilerdi. Birisi Kadınhan'lı Abdülhamid, birisi Sarayönlü Ahmet, biri de kendisi.

Devamlı olarak sabah namazını Türbe Caddesindeki Piri Mehmet Camiinde kılıyorduk. Ve orada buluşuyorduk. Ben 1940 senesinde lise 1'de iken, Ziya Arun kardeşimiz bana Risale-i Nuru ve Üstadımız bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini tanıttı. Rabbimize sonsuz şükürler ve hamd ü senâlar olsun. Zübeyir Gündüzalp ile benim aramda o kadar bir samimiyet vardı ki, bir anne ve babadan olan iki kardeşten daha fazla birbirimizi seviyorduk. Bu samimiyeti Piri Mehmet Paşa Camiinde kurduk, orada tanıştık. Camide sabah namazını kıldıktan sonra okula gidiyorduk. Risale-i Nuru ve Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini tanıdıktan sonra, kendimi büyük bir bahtiyarlık, bü-

yük bir saadet ve nimet içinde buldum. Ve ecdadımın yolunu aynı yol olarak gördüm.

O zaman birimiz iyi bir şey duysa, öbür kardeşimize derhal bildiriyorduk. Ben bu bahtiyarlığa erişince, bunu aynen Zübeyir kardeşimize de duyurmak, onun da istifadesine sunmak istedim. Kendisine gayet geniş bir şekilde izahlar yaptım. Lisanen ve şifâen kendisine Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini ve Risale-i Nurları dilimin döndüğü kadar anlattım. Bu durum altı ay kadar devam etti. Kendisinin çok meşgul olduğunu, evlerinde roman, hikâye ve felsefî kitaplar olduğunu, bunları bitirinceye kadar başka bir şeyle meşgul olmayacağını ifade etti. Ben çok üzüliyordum. Bazen gece saat bire kadar bu şekilde konuşmalarımız devam ediyordu. Tam altı ay kadar bu husus üzerinde fikrî sohbetlerimiz oldu. Altı ay sonra Rabbimizin büyük inâyetiyle Peygamberin (a.s.m.) şefaatiyle ve Üstadımızın himmetiyle bu bahtiyarlığa ermek nasip oldu. Üstadı tanıdıktan sonra, bana ilk defa Küçük Sözler ve Gençlik Rehberi'ni vermişlerdi. Ben de Zübeyir kardeşimize aynı metodu tatbik ettim. İlk olarak Küçük Sözleri, daha sonra da Gençlik Rehberi'ni verdim. Kendimi bir bayram sevinci içinde ve büyük bir bahtiyarlık içinde buldum.

Kendi ifadesine göre, dört sandık dolusu roman, hikâye ve felsefî kitapları vardı. Ama bunlar, çocuk kitapları, çocuk romanları değil, üniversite talebelerinin dahi okuyamayacağı seviyede kitaplardı. Risale-i Nur ve Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini tanıdıktan sonra şöyle dedi:

“Beni altı ay geciktiren bu engelleri ortadan kaldırmam icap ediyor. Çünkü, başkasının eline geçerse belki onu da engeller” diye bunları yakmak istediğini söyledi. Ben de “Bunları yakmak yerine toprağa göm, orada çürüsün gitsin” dedim. Ama, “Ben yakacağım” dedi ve hepsini toplayıp aynı anda yaktı.

Biz küçük yaştan beri İslâmî yaşantı üzere devam ettik. Namazımıza, orucumuza gayet dikkatliydik. Zübeyir Gündüzalp de aynı şekilde idi. Hatta benden daha ileriye.

Onu, Risale-i Nurdan önce de İslâmî yaşayan bir genç olarak gördüm. Zaten benim kendisiyle samimiyet kurmam da bu noktadan ileri geliyordu. Risale-i Nurları ona verme lüzumunu bundan hissettim. Daha önce okumuş olduğu kitaplar ve yaşamış olduğu cemiyet onda çok geniş bir malumat birikimi yapmıştı. İkna edici bir kabiliyete sahipti.

Karşısında kim olursa olsun, en kısa zamanda onu istediği fikre çevirebilecek bir kâbiliyeti vardı.

Ben lisede iken, onlar bir evde kalıyorlardı. Liseden genç kardeşlerimizi getirir sohbet ederdik. Bunlar arasında Abdülmuhsin Alev, Ziya Nur, Kâmil Aytekin’le birçok genç kardeşlerimiz vardı. Onları akşamları Zübeyir kardeşimizin evine dâvet ederdik. Onlarla kendisi muhatap olurdu. Onları kısa zamanda fikren ikna ediyor, Risale-i Nurları ve Üstadımızı anlatıyordu.

1950 yıllarında Konya’dan ayrıldıktan sonra, yâni Üstadımızın hizmetinde olduğu zamanların dışında

Konya'ya her geldiğinde ilk defa beni arardı. Ve “Rıfat kardeşimi, benim sebeb-i saadetimi bilin” derdi. Karşılaşır karşılaşmaz da hemen bana sarılır, beni sıkar ve böyle bir müddet kalır, yüzüme bakar, boynunu eğerek, bana minnet dolu hislerle bakardı.

Yine 1940 senesinde idi. Zübeyir Gündüzalp kardeşimiz hakikatleri tanıdıktan sonra, birlikte bizim medâr-ı iftiharımız olan, Hacı Veys Zâde Mustafa Kurucu'ya, ki bizim hocamızdır. Bu hakikatleri tanıttirmek istedik. Beraber düşündük. “Hocamıza bunu nasıl anlatır, nasıl tanıtırız” diye. Bir formül bulduk. Ve Zübeyir Gündüzalp kardeşimiz ona Üstadımıza ve Risale-i Nura yapılan mânevî işâretlerden okumamızın uygun olacağını söyledi. Bu mânevî işâretlerden bahsetmeyi kararlaştırdık. Gittik. “Hocam,” dedik. “Siz, büyüklerimizden Gavsı'l-Âzâm Seyyid Adülkâdir Geylânî Hazretlerini kabul ediyorsunuz. Herkes de kabul ediyor. Bu büyüğümüzün yapmış olduğu bir işâret var. Ben size yapmış olduğu bu işâreti haber vermek istiyorum. Asrımızın imamı, Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri hakkında size bir malumat vermek arzu ediyoruz. Bu hususta bir inceleme yapın. Eğer inceleme neticesinde kanaatleriniz gelirse, bu kanaatlerinizi bir dahaki gelişimizde bize anlatırsınız” dedik.

Abdülkâdir Geylânî Hazretlerinin Mecmuatu'l-Âh-zab kitabının ikinci cildinde 563. sayfasının ortalarında geçen bir yazı vardır. Orada, “Saiden, Sadiken, Muhbiran” kelimeleri vardı. Bunu gösterdik. Hocam derhal eve gitti. Ebced ve cîfir hesaplarıyla hesap ettik-

ten sonra Üstadımızın ismi ve tarihlerinin çıktığını gördü.

Geldikten sonra “Tamam Rifat” dedi. “Ben aynen gördüm, kabul ediyorum” dedi. Ondan sonra İmam-ı Ali (r.a.) Hazretlerinin Şuâlar’da olan işâretlerini gösterdik. Kaside-i Celcelûtiyede olan işâretlerini gösterdik. Ve bunlardan sonra hocamız tam mânâsıyla teslim oldu. Daha sonra Sikke-i Tasdik-i Gâybi mecmûasını inceledi. Ve hocamız sonra tam bir Nur talebesi oldu. Kendini hizmet-i imâniyeye vakfetti.

Zübeyir Gündüzalp’in memuriyete hevesi yoktu. Afyon hapsine girmeden evvel Akşehir’deki PTT hizmetinden istifa etmesiyle memuriyeti son bulmuştu. 1948’de Afyon hapsine girmeden evvel istifa etti. Ve olduğu gibi kendisini Kur’ân hizmetine vakfetti. Üstadımızın sağlığında hizmetinden hiç ayrılmadı. Zübeyir Ağabeyin evi kiraydı. Gima’nın arkasında olan bir mahallede. Şimdi virâne bir halde.

1946’ya kadar böyle devam etti. 1946’da ben asker oldum. Ankara’ya gittim, irtibatımız kesildi. Çünkü 1946’dan 1948’e kadar askerliğim devam etti. 1948’de Afyon’a gittik. Afyon hapsindeyken Demokrat Parti iktidar oldu. Ve o devre kapandı. Medrese-i Yûsufiyede görüşmedik. Çünkü o bizim tahliyemizden sonra ikinci grup olarak içeri girdi. Dışarda mahkeme kapısının önünde görüştük.

Bildiğiniz gibi o evlenmedi ve hiçbir dünyevi makam sevdâsında değildi. Hakikatleri tanıdıktan sonra varlığıyla herşeyiyle Üstadımıza, Risale-i Nura ve hakikat-i İslâmiyeye ve Kur’âniyeye teslim oldu.

O, asrımızda bir Ashab-ı Suffenin örneği idi. Hatta ölüme bile kıymet vermezdi. O değil diğerlerini, annesini ve babasını bile Üstadı uğruna terk etti. Tek kelimeyle “Üstad Risale-i Nur, Üstad Risale-i Nur.” Başka bir dünyası yoktu.

Necmeddin Şahiner anlatıyor

Sım sıcak Urfa gecelerinde, evin damında astronomi dersini çalıştığım zamanlarım, unutamadığım hatıraların arasındadır. Risale-i Nurdaki, hele hele Âyetü'l-Kübrâ Risalesindeki tesbihler, temsiller o şahâne tesbit ve ebedî sanatlar manzumesi içinde çalıştığım ders, nurlu levhalar halinde zihnimde nakşediyordu. O yıldız kümeleri, göklerdeki iki “v” harfinin yanyana duruşu gibi duran “Kasiyope” kümesi, bu parıltılar âlemindeki kutup yıldızı.

27 Mayıs İhtilâl ve hükûmet darbesinden sonraki günlerde, Nur ikliminde hissen, fikren ve aklen yaşamaya başladığım zamanlarda din için, imân için, Kur’ân için dünyadaki bütün varlıklarımızdan vaz geçmeye karar vermiştik. İşte o günlerde nice genç kardeş ve ağabeyler arasında Zübeyir Gündüzalp ismindeki bir âbide şahsiyeti, bir rehber insan ve bir serdengeçtiler serdari gibi bir zatı da tanımak saadetine ulaşmıştım.

İstanbul-Vefa Lisesindeki günlerimde yakın alakalarını aslâ unutamayacağım Abdülvahid Mutkan Ağabeyim bana hitaben: “Üstad Bediüzzaman Said Nursî'nin talebe ve hizmetkârı Zübeyir Gündüzalp Ağabey Eskişehir'dedir. Üstadın Eskişehir'de kaldığı evde, Abdülvahid Tabakçı Ağabeyin evinde oturmaktadır. Onu ziyaret etmek istemez misin? Şayet gitmek istersen, ben sana adres vereyim” demişti. Ben buna karşı heyecanlar içinde “Elbette gitmek isterim, elbette böyle bir serdari ziyaret etmek isterim. Bir kimseye hiç baklavanın tadından bahsedilir mi? Hiç Antep fıstığının lezzetinden anlatılır mı? Hele fıstık ve tatlılar beldesi Gaziantep'de doğup, büyümüş bir kimseye...”

Edebiyat Fakültesinin karşısındaki otobüse bine rek Abdülvahid Mutkan Ağabeyin sallanan ellerine elveda cevabını vererek Eskişehir'e doğru uzanmışım.

Eskişehir'de ilk dikkatimi çeken Risale-i Nurlarda okuduğum, okula giderken her gün çantamda bulunan risalelerden birisi olan Gençlik Rehberi'nden bildiğim Eskişehir Lisesini, karşısındaki Eskişehir Hapishanesini ve Yıldız Oteli ilk gördüğüm Nur menzillerinden Eskişehir levhalarıydı.

Üç beş saat sonra Nur Üstad Said Nursî Hazretlerinin zaman zaman kaldığı Kafkas bahadırlarından Abdülvahid Tabakçı Ağabeyin evini bulmuştum. Bizi götüren üniversite mensubu kılavuzum, ayrılınca Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimin huzurundaydım. Üstad Bediüzzaman'ın talebesi ve hizmetkârına dikkatli dikkatli bakıyordum. Daha önceki aylarda ve yıllarda Gaziantep'teki genç Saidlerin resimlerini istemişti. Gazi-

ler diyarındaki Risale-i Nur Talebelerinin, Zülfikâr, Uhuvvet gibi Nur gazetelerinde genç Saidlerin cihad yazılarını, “Nur, Nur!” diye haykıran yazılarını kesip, kağıtlara yapıştırarak, dosyalar haline getirişini görmüştüm.

Merhum ve mağfur Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimin heybetli bakışları vardı. Sim siyah kaşları ve gür bıyıkları ile bir Kafkas bahadırı olduğu hâl ve tavırlarından anlaşılıyordu.

Bütün meselerini Nur Risalelerinden satır satır anlatıyordu. Mutlaka bir vesikaya dayandırıyordu. Anlatılan meseleleri mutlaka satırlara dayandırmak lâzım diyordu. “Sadırdan değil, satırdan olması lâzım” diyordu. Yazı yazarken nelere dikkat edilmesi lâzım geldiğini, kâğıtları nasıl dikkatli kullanmak icap ettiğini anlatıyor, kâğıtların alt, üst ve solundan bırakılacak yerlerin santim ve satırlarına varıncaya kadar, kâğıt üzerinde çizerek anlatıyordu.

Nurları cihana ilân etmek isteyen gençlerin yazılarında, müstear ve takma isimler koyarak teksir edip, bütün Türkiye’ye dağıtıyordu. Bu îmân yolcularını İsmet İnönü’nün başvekil olduğu günlerde polisler köşe köşe arıyorlar, ama Zübeyir Gündüzalp Ağabeyimin tedbiri, taktiği ve isabetli hareketleri neticesinde arzu ettikleri kötü ve menfî neticeye ulaşmıyorlardı. Resimlerinde gördüğüm Üstad Bediüzzamanın parmaklarına benzeyen ince uzun parmaklarını uzatarak, “Hukuk-u valideyn ile hukukullah”ı anlatıyordu. “Hukukullah”ın her zaman üstte olduğunu bildiriyordu.

1964 yazından, 1971 Mart hadisesinin sonlarına kadar, daha açık bir ifadeyle, bu kahramanlar kahramanı Ağabeyi 2 Nisan 1971 tarihine kadar, defalarca ziyaretlerimiz, istifade ve istifazemiz, yani feyiz almamız devam etmişti.

Her türlü hallerimizle, maddî-mânevî durumlarımızla alâkadar oluyordu. Yememizden, içmemizden, ders çalışmamızdan, nurları gençlere nasıl ulaştırarak o masum simaları da îmân nurlarıyla nasıl aydınlatmamız gerektiğini anlatırdı. Bu mümtaz bahadırın yettiği iklimlere giderek, adım adım Ermenek'i dolaşmışım. Evlerini, bahçe ve tarlalarını, küçük kardeşi muhterem Haydar Gündüzalp Ağabeyimiz çok yakın alâkalarıyla bizleri çok çok dilşâd etmişti. Ağabeyinin kendisine yazdığı mektupları, notları vermişti. Annesi Seyyide Gündüzalp'in vefatından sonra yazdığım makaleyi göz yaşları içinde yazmaya çalıştığım Nurs Yolu isimli mütevazî kitapçıkta neşredilmişti.

1971 baharında henüz genç denilecek yaşlarında bu mümtaz nur kahramanı ebediyete intikal etmişti. Süleymaniye'de Kirazlı Mescit Sokağındaki Nur Medresesinden on binlerce Nur Talebesinin elleri üzerinde Fatih Camiline getirilmiş, burada kılınan cenaze namazından sonra yine eller ve başlar üzerinde Eyüp Sultan'daki makberine kadar götürmüştük.

Bu mübarek mevkideki nurlar içindeki kabrine konurken, o tepelerde, müdafaalarını okumuştum. Afyonkarahisar'ın kara zindanlarında iken yazdığı o ateşin müdafaalarını mezarının başında haykırmıştık.

Bugün Eyüp Sultan sırtlarındaki Mehmed Zübeyir Gündüzalp'in makberindeki mermer taşlarında, Nur Üstadın Urfa'daki mezarı yıkılmadan önce yazılan yazıları okumaktayız.

Nurlu Üstad Bediüzzaman'ın şahsiyetinde fâni olan, o mürşid-i ekberin varlığında fâni olup, ondan başka bir şey düşünmeyen bu serdarın benzerleri muhteşem İslâm tarihinin sinesinde bulunmaktadır. Rabbimden dileğim, tanımak saadetine erdiğim, kutuplar kutbu Üstadın serdarı olan Zübeyir Gündüzalp Ağabeyden gördüklerimi şahsında tatbik edebilmek saadetine nail olabilmek.

Gençlik günlerinde şerefyab-mülakat olduğum bu ulu rehberin ebedlerdeki pâk ruhuna rahmet duaları ve niyazlarıyla selâm olsun.

Rahmi Erdem anlatıyor

Merhum muazzéz Üstadımızın hususî hizmetkârlarından mağfur, muhlis ağabeyim Zübeyir Gündüzalp'i 1958 yılında mücahid Üstadımızı ziyarete gittiğim Isparta'da Üstadımızın yanında görmüş ve çok dikkatimi çekmişti.

Hız. Üstadla ilk defa görüşmüş olmanın verdiği heyecan ve hissiyatla kendisine fazla atf-ı nazarda bulunmamış, Saray Oteline o heyecan, o aşk, o şevk ile kendimden geçercesine gelmiş, terasından derin bir tefekküre dalmıştım ki, birden bem beyaz pırıl pırıl bir yüz, ince yay gibi bir vücut ve kartal kaşlarıyla Zübeyir Abinin girdiğini "Burada Konya'lı bir kardeşimiz olacaktı" sözünü duyar duymaz hemen kalkıp eline yapışmıştım.

Bana Risale-i Nurdan, büyük Üstaddan, Risale-i Nurla dalgalanan kudsi Kur'ân dâvâsından, edibâne, belagatla, büyük bir vukufla anlatıyor, ben yalnız dinliyordum. Konuşmalarındaki tesir beni büyülüyor, fakat mânâsına fazla nüfuz edemiyordum.

Konuşurken cebindeki gazeteler dikkatimi çekti. Ben Üstadın Tarihçe-i Hayatı'nda gazete okumadığı-

nın yazıldığını hatırlatınca bana gayesi ve dâvâsı, Kur'ân olan şahsın o yıllarda Batı Trakya'da bir mualimin o zamanın Diyanet İşleri Reisi merhum Eyyüb Sabri Hayırloğlu'ndan "Kur'ân'ın Tükçe tercümesi caiz midir?" suali karşısında basında kopan fırtınayı merhum Üstadımızın da takip ettiğini ve ziyade alâkasını ve bunun ehemmiyetini anlattı.

Basında Eyyüb Sabri Hayırloğlu'na hakarete kadar varan bu neşriyatın sonunda Eyyüb Sabri Efendinin vekaletini deruhte eden muhterem Bekir Ağabeyin himmetlerini de yâdetmek lâzımdır.

Zübeyir Ağabeyle ikinci görüşmem 1960 yılında İstanbul Piyerloti Otelinde Hz. Üstadın bir günlük ikâmeti esnasında oldu. O gün İstanbul tarihî günlerinden birini yaşıyor, mübarek misafirini bağrına basıp Ankara'ya uğurlarken otelin içi ve dışında dolu olan misafirler ve vazifeli zevat içinde bir grup hukuk fakültesi talebesinin ziyaret arzusunu Hz. Üstada iletip şartların müsaadesizliği dolayısıyla mümkün olmadığını ifade ederek otel lobisindeki umum zevatın da duyabileceği bir ifade ile otelin merdivenine dayanarak: İstanbul Üniversitesinden ziyarete gelen kardeşlerimize Üstadımız ezcümle buyurdu ki "Ben İstanbul Üniversitesine bir medrese-i Nuriye nazarıyla bakıyorum ve onlara dua ediyorum" diyerek bir mesaj vermesi ve o şerait içindeki imânı, azmi, sebatı, salabeti hâlâ gözlerimin önündedir.

Üstadımızın vefatından sonra Urfa'dan İstanbul'a gelen Zübeyir Ağabey Kirazlı Mescitteki ikametgâh-

ında çok beraberliğimiz oldu. Bunların içinde en fazla Sözler mecmuasının ikinci baskısında üç ay beraber tashihatla meşgul olarak kendilerinden çok istifade ettim. Van'da bulunduğumuz yıllarda da her sıkıntımıza çok tesirli mektuplarıyla yardıma koşan, son nefesine kadar bu hizmette âzamî sadakat, âzamî sebatla bize ve kıyamete kadar gelecek nesillere örnek ve rehber bir şahsiyetti. Allah Rahmet etsin, şefaâtına nail eylesin.

Kendisinden dinlemiştim. “Hz. Üstadın hizmetine ilk girdiğim zaman rahmetli Ceylan Çalışkan’a sordum:

“Üstadın hizmetinin tılsımı nedir, Ceylan ağabey?”

“Aklını karıştırmayacaksın. Üstadımız ne emretti ise onu tereddütsüz yapacaksın.”

Afyon hâdisesinde, o zaman telgraf memuru olarak bulunduğu Akşehir’de Afyon Mahkemesi Savcısına uzun bir dilekçe-telgraf gönderir ve hemen tevkif edilir. Gardiyanlar koğuş kapısını açıp olanca güçleriyle savurturlar. Hemen iki dizinin üstüne oturur, ellerini açarak, “Elhamdülillah Üstadıma kavuştum” der.

Afyon cezaevinde yine merhum Mehmed Feyzi Abinin ciddi bir rahatsızlık geçirip, tahammülünü aşınca, “Zübeyir ben bir dua edeceğim, sen âmin de” deyip elini açıp “Allah’ım bana hastalık verip sabır isteyeceğime sıhhat ver de sana şükür edeyim” duasını sık sık tekrarlar, ben de sık sık hasta olduğum için “Kardeşim en iyisi bizim sıhhatli olup şükretmemizdir” diyerek kendisini de bana arkadaş ederdi.

7000 sahife olan bu Risaleleri okuduğumuz takdirde kimsenin bileğimizi bükemeyeceğini, dem ve damarlarımıza nüfuz edinceye kadar okumamızı, mâlâyaniyatla meşgul insanların, dakik meselelerden zevk almayacağını ve cemaati coşturmak lâzım geldiğini her zaman te'yid ve te'kid eder, şevkimizi her zaman arttırırdı.

Atalet ve betaletten hiç hoşlanmaz, “Dersane işiniz yoksa güreş tutun, ta ki atalet sizin yakanıza yapışmasın” derdi. Onun bu fikrî tahşidatları olmasaydı, belki bu samimiyet ve irtibatı bulamazdık. “Ferd-i ferid-i yekta olan Üstadım Bediüzzaman” diye başlayan mektuplarında hep Üstadın mânevî şahsiyetini nazara verir, Üstadımızın bu yönünü yazmak istediğini hep söylerdi. Allah'ın rahmeti ve nuru üzerine olsun.

Çok müdebbir insandı. Derdi: “Müdebbir olmak İsm-i Hakîme müraat etmektir.” Annemin, evliya muhabbetini bana çocukluğumda daimi telkin etmesi ve o muhabbelle büyümem beni Üstada kavuşturdu. Bir gün Üstadımıza çay yaptığını, fakat Üstadın itiraz edip içmediğini, halbuki isteği üzerine çay yaptığını, acaba kusurum nedir diye taharri ederken bir an elinin başına gittiğini ve takkesi olmadığı için Üstadın kendisini dolaylı olarak ikaz ettiğini ve Üstadın nezahet ve nezaketini ifade ederdi.

Çok hasta idi. Bir defasında bana, “Beni bir hastahaneye götür” dedi. Beraberce hastahaneye gittik şöyle etrafına bir baktı “Kardeşim ben iyi oldum, geri gidelim. Sana vasiyet ediyorum, beni hastahaneye götürme” dedi.

Konya’da 1970 yılında ikamet ederken rahmetli Mustafa Polat’ın vefatı üzerine gazeteye çağrılmıştım. İlk defa merhum Zübeyir Ağabeye Konya’daki hizmetleri söyledim. Oradaki talebelerin alâkasını, geldiğim takdirde hizmetin duracağını söyledim. Dedi ki “Ben Konya’ya talebelerin başına gideyim, sen buraya gel, ben talebeleri muhafaza edemez ve dağıtırsam seni tekrar çağırırım.” Ben bu sözden birşey anlamadım ve geldim.

Bir sene sonra rahmet-i Rahmana intikal etti. Vefatından üç gün önce şiddetli zatürre geçirmiş. Fırıncı Abi bir havlu kumaş getirip acele fanila diktirmemi söyledi. Ben de diktirip hemen götürdüm. Bir gün sonra vefat haberini Fırıncı Abi telefonda ağlayarak bana bildirdiği zaman koşarak gittim. Baktım uzanmış yatıyor. Ve yasığının altında giyemediği fanilaları görünce çok duygulandım. Ve onun Sahabe-misâl feragatla dolu o mütevazi odada geçen hayatını İttihat gazetesinde tasvir ettiğim zaman çokları tasvip etmemişti. Başında Sadullah Bey merhum vardı. Ve ağlayarak bir bardak zemzemi son nefesinde bir su içer gibi içtiğini tibben mümkün olmadığını ve bu hadisenin bir ikram-ı ilâhî olduğunu anlatıyor ve ağlıyordu.

Dar-ı bekada bizi Üstadımıza ve ona komşu etsin. Âmin. Ruhuna binler Fatiha.

Rüşdü Tafral anlatıyor

Zübeyir Gündüzalp, hep Üstadı, Risale-i Nuru ve hizmetleri anlatırdı. Devamlı hasta haliyle bazen yatar, uyanık olduğu zamanlarda ise hizmetlere koşardı. Hattâ o kadar ki, kendisini ziyarete gelen ruh doktoru Macit Beye şöyle derdi:

“Ben fikri sabit hastası olmuşum. Ne dersiniz? Çünkü devamlı Üstad, Risale-i Nur ve Bediüzzaman lafları çıkıyor.” Hepimiz onun bu haline hayret ederdik.

Süleymaniye’de beraber kalırdık. Bir gün odasına girdiğimizde masasına yayılmış bir gazete gördüm. Bana gazeteye bakmamı söyledi. Ben de baktım. Gördüğüm şeydu: Gazetenin üst tarafında büyükçe bir Fatih resmi vardı. Atının üzerinde şahlanmış olarak duruyordu. Altında ise İstanbul’un fethiyle ilgili güzel bir resim vardı. Resmin hoşuma gittiğini söyledim. Tekrar bakmamı istedi. Tekrar inceleyip bir şey göremeyince, tekrar hoşuma gittiğini söyledim. Üçüncü kere bakmamı isteyince, daha dikkatli baktım ve güzel olduğunu söyledim. Bu sefer bana resimdeki Fatih’in kaç yaşlarında görüldüğünü sordu. Ben de bakıp 55-60 yaşlarında görüldüğünü söyledim. Bunun üzerine

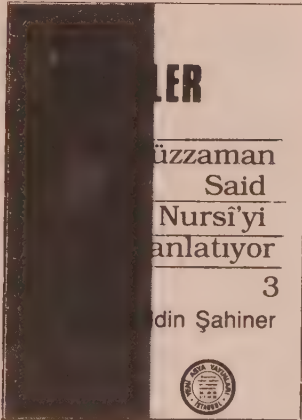
bana, ‘Kardeşim, Fatih İstanbul’u 21 yaşında fethetti. İleri yaşlarda bir yeri fetheden kumandan çok görül-müştür. Ama 21 yaşlarında birinin İstanbul’u fethet-tiği görülmemiştir. Bunu çizenler özellikle bunu göz-den kaçırıyorlar. Bu bir hata değil, burada parmak karıştırılmış” dedi. Bu hali ona Üstadla beraber kal-mış olmasından dolayı sirayet etmişti. Herşeyi dikkat-le inceler, isabetli düşünürdü.

Zübeyir Ağabey şöyle derdi: “Kardeşim, kınıcı ve sert mizaçlı olmamamız lâzım. Hatta Üstad Hazretleri, ta-lebelerine cam veya teli kopmuş ampulleri kırdırmaz-dı. Sebep olarak da bu halin bizde yıkıcı ve sert bir mi-zaç oluşturacağını, ruhumuzu asabî yapacağını söy-lerdi. Buna bu kadar dikkat eden bir Üstadın talebeleri olarak bizim de çok dikkatli olmamız lâzım.”

Hep hizmetleri anlatır ve onları konuşurdu. Dar dai-rede hep imânî mevzular konuşurdu. Hariçten gelen birisiyle, hele de siyasî biriyse, daha özel bir yerde ko-nuşur, sonunda mevzuu yine dar dairedeki imânî mevzulara getirirdi. Yanındaki gençlerin, geniş daire kabul ettiği teferruat meselelerle ilgilenmelerini gerek-siz ve zararlı sayardı. Bu yüzden siyasî hüviyeti olan gazetenin, dar olduğunu ve bundan saptığı takdirde kapatılması gerektiğini söylemişti.

Son Şahitler

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎYİ ANLATIYOR

Fikir ve moral değerlerini, cemiyetinin örnek şahsiyetlerini tanıyan insanlar olmak, övülmeye layık bir meziyettir. İşte bu eserin değeri de, böyle bir gerçeğe hizmet edişindedir.

Bu eser, çağdaş İslâm düşüncesinin en güçlü temsilcisi Bediüzzaman'ı gören ve tanıyanların bize aktardığı hatıralarla, Kur'an'ın çağdaş tefsiri Risale-i Nur müellifi Bediüzzaman'ın istikrarlı ve aydınlık hayat çizgisini maddi-mânevî bütün yönleriyle önümüze getiriyor.

YENİ ASYA YAYINLARI

TİC.ve SAN A.Ş.

Merkez: Sanayi Cad.Selvi Sk.No:5

Yenibosna İSTANBUL

Tel: 551 30 49-551 32 25 (3Hat)

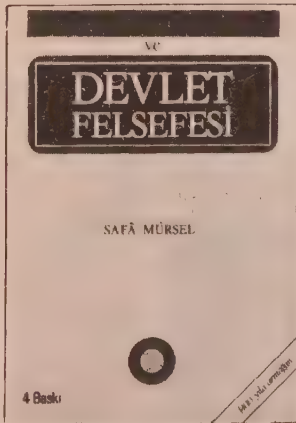
Şube: Kazım Gürkan Cad. No:6

Cağaloğlu İSTANBUL

Tel: 520 70 72-512 49 88

FAX: 551 26 59

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ ve DEVLET FELSEFESİ

İdare ve insan... Bu iki parça bir bütünü idare eder. Hele hele adil bir idare binlerce yılın en büyük özlemidir: İnsanın insanca idaresi hasreti gerçek «Devlet» âdil devlettir...

Hür Türkiye'nin de özlemleri vardır. Bu özlemlerin en derini şüphesiz, kendisine sahip çıkanların yine kendinden olması ve muhteşem idârenin her kesimde tecellisidir. Bu kitap cesur bir maceranın ulaşacağı aydınlık bir penceredir.

YENİ ASYA YAYINLARI

TİC.ve SAN A.Ş.

Merkez: Sanayi Cad.Selvi Sk.No:5

Yenibosna İSTANBUL

Tel: 551 30 49-551 32 25 (3Hat)

Şube: Kazım Gürkan Cad. No:6

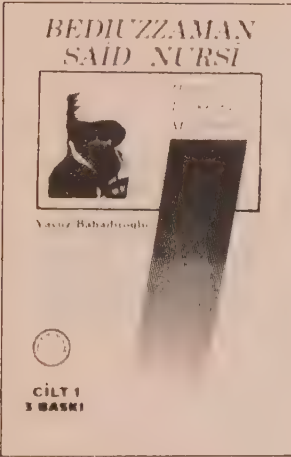
Cağaloğlu İSTANBUL

Tel: 520 70 72-512 49 88

FAX: 551 26 59

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ

HAYATI, TEFEKKÜRÜ, MÜCADELESİ

Yıllardır tartışılan, gazete manşetlerinden inmeyen, öldükten sonra dahi kendinden korkulan, bu yüzden mezarı açılarak naaşı kaçınılan Bediüzzaman Said Nursî Kimdir? Ne yapmak istemiştir? Milyonları nasıl etkilemiştir? Niçin peşin hükümlü aydınların ve bazı devlet adamlarının hisşına uğramıştır, mezarında bile rahat bırakılmamıştır. Okunsun, incelensin, düşünölsün ve hüküm belgelerin ışığında verölsün istiyoruz.

YENİ ASYA YAYINLARI

TİC.vé SAN A.Ş.

Merkez: Sanayi Cad.Selvi Sk.No:5

Yenibosna İSTANBUL

Tel: 551 30 49-551 32 25 (3Hat)

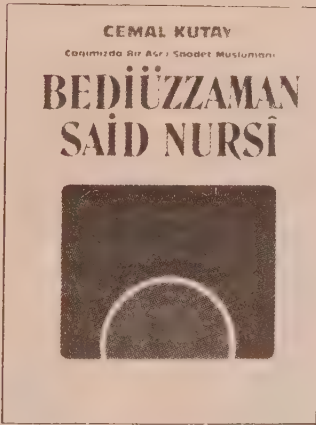
Şube: Kazım Gürkan Cad. No:6

Cağaloğlu İSTANBUL

Tel: 520 70 72-512 49 88

FAX: 551 26 59

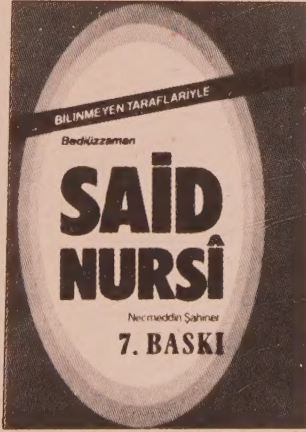
CEMAL KUTAY
Çağımızda Bir Asr-ı Saadet Müslümanı
BEDİÜZZAMAN
SAİD NURSÎ

Bu eser bir vicdan borcunun edası duasıdır. Seksen yedi yıllık ömrünü davasına adanmış çileli bir rehberin gayesinin apaçık ortaya konulması hakkının; Bu açılmalarda İslâm dünyası hatta bütün insanlığın huzur ve saadetini sağlayacak tek yol üzerindeki akıl ve ilmin ümidinin duası...
BEDİÜZZAMAN'ın Kur'an ahlakına dayalı yaşama düzeni

YENİ ASYA YAYINLARI
TİC.ve SAN A.Ş.
Merkez: Sanayi Cad.Selvi Sk.No:5
Yenibosna İSTANBUL
Tel: 551 30 49-551 32 25 (3Hat)
Şube: Kazım Gürkan Cad. No:6
Cağaloğlu İSTANBUL
Tel: 520 70 72-512 49 88
FAX: 551 26 59

Bilinmeyen taraflarıyla **BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ**

Türkiye'nin fikir hayatında kendini kuvvetle hissettirmiş, içtimai yapısına harcını katmış Risale-i Nur Külliyyatının müellifi hakkında elbetteki çokları bilgi sahibi olmak istemektedir. Bunun için bazı kimseler, Bediüzzaman Said Nursî'nin hayatını yazmaya kalkışacaktır. Bazıları da yanlış bilgi vermekten çekinmeyecektir. Yanlış bilgiler ise, kültürümüze zararlı olacaktır. Doğruyu anlatmak için

Yıllardır dolaşan Necmeddin Şahiner, onun yaşadığı yerlere gitti, ondan ders alanlardan, onunla görüşenlerden sağ kalanları buldu, dinledi, onun eserlerini okudu. Ankara ve İstanbul kütüphanelerinde araştırmalar yaptı. Sonunda böyle mükemmel bir eser meydana getirdi.

**YENİ ASYA YAYINLARI
TİC.ve SAN A.Ş.**

**Merkez: Sanayi Cad.Selvi Sk.No:5
Yenibosna İSTANBUL**

Tel: 551 30 49-551 32 25 (3Hat)

Şube: Kazım Gürkan Cad. No:6

Cağaloğlu İSTANBUL

Tel: 520 70 72-512 49 88

FAX: 551 26 59

W1-AZU-287

K-10

ISBN: 975-408